

www.burmeseclassic.com

အချစ်နှင့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန်းသန်း

ရွှေဘဝင်

လိုက်ပါရစေ

တစ်လ

BURMESE
CLASSIC

၂ လင်

www.burmeseclassic.com

ဒီတစ်နေ့မှာပဲ

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲ
တိုင်းရင်းသားတို့ပြိုကွဲ
အချင်းအမျိုးမျိုးပြိုကွဲ

ဒီနေ့
ဒီနေ့
ဒီနေ့

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူတို့အားလုံး အချင်းအမျိုးမျိုးတို့
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းနိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းအောင်
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ရန် ပြည်သူတို့အား အချင်းအမျိုးမျိုး
ပြည်တွင်းပြည်ပရေးရာများကို ဆောင်ရွက်ရန် သတ်မှတ်ထားပါသည်။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်စဲရေးအတွက် အချင်းအမျိုးမျိုး
အချင်းအမျိုးမျိုး ပြည်သူတို့အား
စစ်ဆေးခြင်းဖြင့် နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး
ပြည်သူတို့အား အချင်းအမျိုးမျိုးတို့ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး

ဒီတစ်နေ့မှာပဲ

- နိုင်ငံတော်၏ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးကို နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အချင်းအမျိုးမျိုးတို့
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးကို နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးကို နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးကို နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးကို နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး

ဒီတစ်နေ့မှာပဲ

တစ်နေ့မှာပဲ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး
အချင်းအမျိုးမျိုးတို့ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး
အချင်းအမျိုးမျိုးတို့ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး

သတ္တမ္မဋ္ဌိတပတ်စပိုက်

၂၀၁၁ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၃၂) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့
ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဇန်နဝါရီလ - ၀၁ - ၂၀၁၁

ရွှေတင်

လိုက်ပါရစေ

(အချင်းအမျိုးမျိုးတို့ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း

အုပ်စု

တန်ဖိုး

ထုတ်ဝေသူ

- ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလ၊ ပထမအကြိမ်

- ၅၀၀

- (၁၀၀) ကျပ်

- ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)

အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ

အတွင်းနှင့်ပျက်စားပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (၂၀-၀၈-၀၄)

သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)

တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+ခ) ဗိုလ်ကွက်

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပျက်စားပုံနှိပ်သူ

ကွန်ပျူတာ

ပြန်ဆိုရေး

အတွင်းလေ

စာအုပ်ချုပ်

- L လင်း

- ပန်းအိမ်

- တူးတူး (သစ္စာမွန်)

- ကိုအောင်ကျော်

- သစ္စာမွန်

အဖွင့်

“ဂျိုင်း...”

သျှင်ငယ် အနန်းတံခါးကိုဆောင်ပြီးပိတ်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော သံတို့သမီး ဝတ်စုံကို စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ချက်...ချက်...ချက်”

စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော စားပွဲတင်နာရီမှ လက်တံ ကလေးတို့၏ ရွေ့လျားသံတို့သည် သျှင်ငယ်ကို ချောက်ကမ်းပါး ကြီးထဲသို့ တွန်းပို့နေသလို...

သျှင်ငယ်သည် နောက်တစ်နာရီဆိုလျှင် ကြီးကျယ်ခမ်း နားလှသော ကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ် မင်္ဂလာခန်းမဆီသို့ သွားရတော့မည်။

သျှင်ငယ် မချစ်မနှစ်သက်သော ဦးဘုဏ်းခေါင်နှင့် ဘဝ

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၈၉၅.၈၃

ရွှေဘဝင်

လိုက်ပါရစေ/ရွှေဘဝင် - ရန်ကုန်

သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၄

၂၀၈ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

(၁) လိုက်ပါရစေ

တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းရတော့မှာဖြစ်သည်။

ဦးဘုဏ်းခေါင်ဆိုသူက သျှင်ငယ်ထက် အသက် (၃၀) လောက်ကြီးပြီး မုဆိုးဖိုတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ယခင် မိန်းမနှင့်ကျန်ခဲ့သော သားသမီးတွေက သျှင်ငယ် ထက်ပင် အသက်ကြီးကြဦးမည်။ ဒီလို လူကြီးကို သျှင်ငယ် ခင်ပွန်းတော်စပ်ရမှာကို ဘယ်လိုမှ ခံစား၍မရနိုင်ပေ...။

ဦးဘုဏ်းခေါင်တွင် မက်မောစရာတစ်ခုက ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှု။

ဇနီးပင်၊ ပကာသနတို့၏ သခင်ဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ။

သျှင်ငယ်ကို ထိုဥစ္စာဓန ပစ္စည်းတွေနှင့် သိမ်းပိုက်တော့ မည်ဖြစ်သည်။

သျှင်ငယ်၏ မိထွေးကြောင့် သျှင်ငယ်မှာ ဦးဘုဏ်းခေါင် ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ရောက်ရှိရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဟင်...

သျှင်ငယ်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးအောင်ပေါ်မှာ ဝမ်းနည်း ခေါ်သဖြစ်ခြင်းတွေနှင့် ပြည်ကျပ်နေလေပြီ။

သျှင်ငယ်တို့ဘဝသည် ဦးဘုဏ်းခေါင်လောက် ချမ်းသာ မှု မရှိပေမယ့် ထိုက်သင့်သော ကြွယ်ဝမှုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ။

အမေဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မူ တိမ်းပါးသွားပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဥစ္စာပစ္စည်းတွေသည် သျှင်ငယ်ဘဝတစ်သက်စား၍မကုန်နိုင်။

သျှင်ငယ် ဘွားဘွား ဘိုးဘိုးတို့ပေးခဲ့သော အမွေဥစ္စာ တွေကလည်း သျှင်ငယ်အတွက် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလျှင်

တောင် မကုန်နိုင်ပေ။

မေမေ ဆုံးပါး၍ (၂)နှစ်တောင်မပြည့်သေး... ဖခင်ဖြစ် သူ ဦးမိုးအောင်က ဒေါ်မာယာနွယ်နှင့်နောက်ထပ် ဘဝတစ်ခုကို တည်ထောင်လိုက်သည်။

ရုပ်ရည်နှင့်အချွဲကလေးတွေက ဘယ်လောက်ထိ ဖခင်ဖြစ် သူကို လွမ်းမိုးထားသလဲမသိ။

ဦးမိုးအောင်တစ်ယောက် မာယာနွယ်၏လက်ထဲက အရုပ် ကလေးတစ်ရုပ်ပမာ။

ခုလည်း မာယာနွယ် ကြိုးကိုင်ခဲ့သည့်အတိုင်း သျှင်ငယ် ကို ဒယ်ဒီအရွယ်ရှိသော ဦးဘုဏ်းခေါင်နှင့် အတင်းပေးစား တော့သည်။

ကိုယ့်သမီး အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေးကို မုဆိုးဖိုကြီးနှင့် ပေးစားသော ဒယ်ဒီ၏အကြောင်းပြချက်မှာ သိပ်ပြီး ရေရေရာရာ မရှိလှ။

နောက်ဆုံး လာရာလမ်းကြောင်းကိုကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဒေါ်မာယာနွယ်ဆီက လာသော စီစဉ်မှုပင်။

သျှင်ငယ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးဘဝသည် လူ့လောက လူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သိပ်ပြီးရင်းနှီးသူမဟုတ်။ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက မိဘတွေ၏ အရိပ်အောက်ကနေ ထွက်ရသူမဟုတ် တော့ ပြင်ပလောကကြီးနှင့်ဆက်ဆံရေးက သိပ်ပြီး မရှိလှပေ။

ထိုအကြောင်းသည် ဒေါ်မာယာနွယ်အတွက် သျှင်ငယ် ကို ဦးဘုဏ်းခေါင်လက်ထဲသို့ တွန်းပို့နိုင်သော အချက်ကောင်း

ပင် မဟုတ်လား။

သျှင်ငယ် နှင်စဉ်းစားစမ်း၊ နှင်ဘဝကို ကိုယ့်အဖေထက် ကြီးတဲ့လူကြီးရဲ့ဘဝထဲမှာ စတေးခံမှာလား၊ ဦးဘုဏ်ခေါင်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေဟာ နှင်အတွက် မက်မောစရာ ခင်တွယ်စရာ တွေလား။

မမက်မောဘူး၊ မခင်တွယ်ဘူး...။

ခါဆို နှင်ဘာလုပ်မလဲ၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ နှင် ဦးဘုဏ်ခေါင် လက်ထဲ မရောက်အောင်ထွက်ပြေးရမယ်...ထွက်ပြေးရမယ်။

အင်း...ထွက်ပြေးရမယ်...။

သျှင်ငယ် သူ့ကိုယ်သူ အဖြေပြန်ထုတ်ပြီး နောက်ဆုံးရရှိ သည့် အဖြေမှာ သျှင်ငယ် လူ့လောကလမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်ဖို့ တစ်ခုသာရှိတော့သည်။

ငါဘယ်ကို သွားရမလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆွေမျိုးသားချင်းဆို၍ ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားတို့သာ သျှင်ငယ်သိခဲ့သည်။

ဟုတ်တယ် ယမင်းဆီကိုသွားမယ်။

ယမင်းဆိုသူက သျှင်ငယ်နှင့်ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် အရင်း နီးဆုံး တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်း၊ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်း ပြီးတဲ့အထိ ယမင်း အိမ်ကို (၃)ခေါက်လောက်ရောက်ဘူးခဲ့သည်။

ခုဆို သူရော ယမင်းပါ ဆေးရုံတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ရန်စောင့်နေကြသူတွေ။

သျှင်ငယ်အတွက် ပြင်ဆင်ချိန်က နာရီပိုင်းလောက်သာ

ရှိတော့သည်။ သျှင်ငယ်ကို ခေါ်ဆောင်မည့်ကားကရောက်မလာသေး ပေ။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးအောင်နှင့် မိထွေးဒေါ်မာယာနွယ်တို့ ကတော့ ဦးဘုဏ်ခေါင်အိမ်သို့ ရောက်နေကြပြီ။

သျှင်ငယ် အဝတ်အစားတွေကို ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ ထည့် ပြီး သျှင်ငယ်အတွက် လစဉ်ပေးထားသော မုန့်ဖိုးထဲမှ စုထားသော ပိုက်ဆံတွေကိုပါ ထည့်ပြီး အဘွားမသေခင်က ပေးထားသော လက်ဝတ်ရတနာတွေပါ ထည့်ယူလိုက်သည်။

အားလုံး ထည့်ပြီးသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“မမလေး... မမလေး...”

“ဟင်...”

အခန်းပြင်မှ အိမ်ဖော်မလေး ငြိမ်းငြိမ်းခေါ်သံကြောင့် တွန့်သွားပြီး

“ဘာ...ဘာလဲဟ...”

“အောက်မှာ အလှပြင်ဆရာမ ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်လား...အပေါ်ကိုလွှတ်လိုက်”

သျှင်ငယ် အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်မပျက်အောင် နေလိုက် ကာ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ထားလိုက်၏။

“ညီမရေ... စပြီးပြင်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ခဏလေးနော်၊ ကျွန်မ ကိုယ်လက်သန့်စင် လိုက်ဦးမယ်”

“အေးအေး... သိပ်ပြီးမကြာနဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အလှပြင်ဆရာမကို အခန်းထဲတွင် ထားခဲ့ပြီး အောက်ထပ် သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ဆင်းလာခဲ့သည်။

နောက်ပေးပေါက်ဆီမှ အပြင်သို့ထွက်ပြီး အရိပ်အခြည် ကိုကြည့်လိုက်သည်။

သျှင်ငယ်အတွက် အခွင့်လမ်းကောင်းတစ်ခု။

သျှင်ငယ် ထွက်ရမယ့်အပေါက်က နောက်ပေးခြံစည်းရိုး အပေါက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအပေါက်မှထွက်ပြီး တစ်ဖက် ရေမြောင်း ကြီးကိုကျော်လျှင် ကားလမ်းမဆီသို့ရောက်ပြီ...။

သျှင်ငယ်တဝမှာ ပထမဦးဆုံး စွန့်စားမှုကြီးတစ်ခုဖြစ်သော ကြောင့် စောချွေးတွေပင် ပြန်နေသည်။

“ဖြ...”

“အယ်...”

ခြံစည်းရိုးအပေါက်မှ အတင်းတိုးထွက်လိုက်ခြင်းကြောင့် လက်မောင်းမှ အင်္ကျီစမှာ ခြံစည်းရိုးနှင့်ငြိကာ ပြသွားသည်။

အင်္ကျီပြန်ပြီးလဲရန် အချိန်က မရတော့ခြင်းကြောင့် ဒီ အတိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကားလမ်းဆီသို့ရောက်တော့ သျှင်ငယ်ကို ခေါ်မည့် ကား ပေါ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်မိတ္တူပါလာသည်။

သျှင်ငယ် ညောင်ပင်ကြီးနောက်တွင်ပုန်းကွယ်လိုက်ရ၏။ အိမ်ကိုရောက်၍ သျှင်ငယ်ကိုမတွေ့လျှင် မြေလှန်ပြီးရှာ

သစ္စာပွန်စာပေ

ကြတော့မည်။ ဒါဆိုရင်တော့ သျှင်ငယ် ဒီနေရာတွင် အချိန်ကြာ မြင့်စွာနေ၍မရ။

အငှားကားတစ်စီးကို အရတားပြီး လစ်ထွက်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

အရင်လိုလျှင် အခက်ကြုံရတတ်သလို အငှားကား အရိပ် အယောင်ပင်မတွေ့ရသေးပေ။

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား...ကယ်ပါ...ဟင်”

အဝေးဆီမှ အငှားကားတစ်စင်းလာနေလေပြီ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ သျှင်ငယ်တားသည်နှင့် အငှား ကားက ထိုးရပ်ချိန်တွင် သျှင်ငယ်တို့လမ်းထဲမှ ကားတစ်စီးထွက်လာ သည် ဖြစ်၍ ကားတံခါးကိုအမြန်ဖွင့်ပြီးကားပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မော့ပီးချင်ရာကို အရင်မောင်းပါ”

“ဗျာ...”

ကားဆရာက သျှင်ငယ်ကို နားမလည်သလိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေသည်။

“မောင်းဆို မောင်းစမ်းပါရှင်”

ကားဆရာ ဘာမှ-ဆက်ပြီး မမေးတော့ဘဲ မောင်းထွက် လာသည်။

သျှင်ငယ်သည် ယမင်းလိပ်စာကို ယူမလာမိပေ။ ပဲခူးမှာ နေသည်ကိုသာ သိသည်။

သစ္စာပွန်စာပေ

ရွှေဘဝင်

မိမိကို ယမင်း သူ့ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်ခေါ်သွား၍ ကောင်းမှ
လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် လမ်းမသိ။ ယမင်းပေးထားသော ဖုန်းနံပါတ်လည်း
မမှတ်မိပေ။

ကားမှာ အတော်လေးကို မောင်းလာပြီး

“ကျုပ်က ဘယ်ထိ ဆက်ပြီးမောင်းပေးရမှာလဲ၊ ပြောပါ
ဦး”

“ရှင်...ပဲခူးထိ လိုက်ပို့ပေးလို့ရမလား၊ ကျသလောက်
ပေးပါ့မယ်”

“ပဲခူးထိ၊ ရတယ်လေ၊ ပဲခူး ဘယ်နေရာကို ပို့ပေးရမှာ
လဲ”

“ဟို...ဟို...ကျွန်မ စဉ်းစားဦးမယ်”

“မင်း ခရီးက မရေမရာကြီးပါလား”

“လိပ်စာက မေ့ပြီးကျန်ခဲ့လို့ပါ”

“ကောင်ပြီ၊ ပဲခူးထိ ရောက်အောင်ပို့ပေးမယ်၊ ကျွန်တို့
အပိုင်းကတော့ မင်းအပိုင်းပဲ၊ စဉ်းစားလို့ရရင်ပြော”

ကားမောင်းသမားက သျှင်ငယ်နှင့် အရွယ်မကွာလှ။

ရုပ်ရည်သန်သန်ဖြူဖြူ...တည်ငြိမ်သူတစ်ဦးဟု သျှင်ငယ်
ခန့်မှန်းမိသည်။

“ဟင်...”

သျှင်ငယ် အငှားကားနောက်ကို ကားတစ်စီး အတင်း
လိုက်ပြီး မောင်းလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုကားက ဦးဘုဏ်းခေါင် တပည့်တွေရဲ့ကားပင်။

သစ္စာနှင့်စာပေ

သျှင်ငယ်ဆီကို ဦးဘုဏ်းခေါင်လာရင် နောက်မှ ပါလာတတ်သော
ကား။

“မိန်းကလေး မင်းဘာတွေဖြစ်လာလဲ”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ... အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာပါ”

“ဪ... ကျုပ်တို့နောက်မှာ ကားတစ်စီးပါလာတာ၊
ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ပြော...”

“ကျွန်မကို သူတို့လက်က လွှတ်အောင် လုပ်ပေးပါရှင်၊
ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

သျှင်ငယ် ကားသမားကို အားကိုးတကြီးဖြင့် အကူအညီ
တောင်းလိုက်မိ၏။

“မင်း ရာဇဝတ်မှုတော့ ကျူးလွန်လာတာ မဟုတ်တန်
ပါဘူး”

“ဘုရားပေးပေး ကျွမ်းပေးပေးပါရှင်၊ မဟုတ်ရပါဘူး”

“ကောင်းပြီ...မင်းဘယ်လိုဖြစ်လာခဲ့ခဲ့ပါ၊ ခု ငါ့ကား
ပေါ်မှာ ရောက်နေပြီဆိုတော့ ကူညီရမှာပေါ့၊ ခါးပါတ်ကိုသာ ပတ်
ထားတော့”

ကားသမားသည် သျှင်ငယ်ကို လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ စကား
ကို အေးဆေးစွာပြောပြီး ရှုပ်ထွေးနေသော ကားလမ်းထက်ပေါ်မှ
နောက်ကားသို့ ခြေရာဖျောက်နိုင်အောင် ဘေးဘက်လမ်းကြောင်း
ထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လိုက်ပြီး ကားတစ်စီးစာလွှတ်နေသည့်နေရာသို့
မောင်းဝင်လိုက်သည်။

“အမေ့...”

သစ္စာနှင့်စာပေ

သျှင်ငယ် မျက်လုံးများပင် ပြာလုမတတ်ဖြစ်သွားသည်။
 ကားသမားမောင်းဝင်လိုက်သောနေရာသည် နောက်က
 ကား ကပ်လျက်... ပွတ်ကာ သိကာလေးပင်...
 “ခွေးမသား... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ မဆာဖြစ်ချင်လို့
 လား”

နောက်ကားသမား လမ်းပြီးပြောဆိုသံကို ကြားနေရပေ
 မယ့် ဂရုမစိုက်သလိုပင် နေကာ မီးပွိုင့်ကိုလွှတ်အောင် ကားစက်
 ရှိန်ကိုတင်လိုက်သည်။
 မီးစိမ်းမှ မီးခိုးသို့ ကူးပြောင်းရန် နောက်ဆုံးစက္ကန့် ရောက်
 ချိန်တွင်

“ဝိုး...”
 “ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား...”
 ကားက တစ်ဖက်ဆီသို့အရောက်မှာ မီးကဝါသွားလေ၏။
 နောက်မှ လိုက်လာသော ဦးဘုလားခေါင်၏ကားမှာ မီး
 ပွိုင့်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
 မီးပွိုင့်မိချိန်မှာ ခြေရာမျောက်အောင် မောင်းရမည်ဖြစ် သဖြင့်
 လမ်းမကြီးအတိုင်း မမောင်းတော့ဘဲ ဘေးလမ်းကြားသို့ ကား
 မောင်းဝင်လိုက်သည်။

ကားသမားမောင်းဝင်လိုက်သော နေရာကို သျှင်ငယ်
 မသိပေ။
 လမ်းများစွာကို မောင်းဝင်ခဲ့ပြီး...
 “ကဲ... အမိရေ... နောက်ကကားကတော့ လမ်းစပြတ်ပြီ။

ပဲခူးကို ဆက်ပြီးသွားမှာလား”
 “ဆက်ပြီးမောင်းပေးပါအစ်ကို၊ ရော... ကားခပါ”
 သျှင်ငယ် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ထုတ်
 ပြီးပေးလိုက်သည်။

“မင်း ပိုက်ဆံတွေက များလှချည်လား”
 “အစ်ကို ကျသလောက်ယူပါ၊ ကူညီခလည်းယူပါ
 အစ်ကို၊ ကျွန်မကိုသံသယ ကင်းကင်းနဲ့သာပို့ပေးပါ၊ ကျွန်မ အိမ်က
 ထွက်ပြေးခဲ့တာ၊ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ပြီးထွက်ပြေးလာတာမဟုတ်
 ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ပါ”

ကားသမားက သူ့လက်မှ နာရီကိုကြည့်ပြီး အခက်တွေ့
 နေလေသည်။ ထိုအခက်အခဲမှာ ကားအံ့နာကို ဒီညနေ(၂:၀၀)နာရီ
 ကားပြန်ပြီး ပို့ပေးရမှာဖြစ်သည်။
 ပဲခူးအသွားအပြန် ခရီးကို သူအမြန်ဆုံးမောင်းရတော့ မည်။
 “ဟူး...”

သက်ပြင်းကိုချပြီး ကားကို စက်ရှိန်ဖြင့်ပြီးဆက်မောင်းလာ
 ခဲ့သည်။

“မင်းကို ခုကတည်းက ပြောထားမယ်နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”
 “ကျုပ် ပဲခူးထိပ် ပို့ပြီး ချက်ချင်းပြန်ရမှာ၊ ဟိုရောက်ရင်
 ဆက်ပြီးပို့ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်မလား”
 “ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့တယ်အစ်ကို”
 “မင်းကို ဆက်ပြီးမပို့နိုင်တာကို နားလည်ပေးပါ”

“ပဲခူးရောက်ရင် ရပါပြီ”

ကားကို အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် စက်ရှိန်ထပ်တင်ကာမောင်းခဲ့ရတော့သည်။

“အစ်ကို ခုလို ဟိုလူတွေလက်က လွှတ်အောင်မောင်းပေးတာကို ကျွန်မ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ကျွန်မရဲ့ ငရဲမင်းစေတမန်တွေမို့ပါ”

“ငရဲမင်းစေတမန်တွေ၊ ကြောက်စရာပါလား။ လူတစ်ယောက်ကို ငရဲမင်းဆီပို့နိုင်တဲ့လူတွေဆိုတော့ လူကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုရမှာလား”

“တခြားသူတွေအတွက်တော့ မသိဘူး။ ကျွန်မအတွက်တော့ မကောင်းတဲ့သူတွေဖြစ်နေတာ သေချာပါတယ်”

“အင်းလေ...မင်းဇာတ်လမ်းက ဘာလဲဆိုတာ မင်းပဲသိမှာပေါ့၊ ငါ့အတွက်ကတော့ မင်းကို ပဲခူးရောက်အောင်ပို့ပေးဖို့ပဲ”

အငှားကားလေးမှာ အရှိန်အဟုန်ကောင်းစွာနှင့်ပြေးလွှားနေဆဲ...

❖ ❖ ❖

သုဗ္ဗန္တရာဇယ

“ဟောင်း...”

“ဟာ...”

တကယ်ကို အရေးကြီးပြီဆိုလျှင် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားတွေက ဝင်လာလေပြီ။

မိုးစံနေ ကားက ရန်ကုန်မှထွက်လာသည်မှာ ခရီး တစ်ဝက်ရောက်တော့မှ ကားဘီးကပေါက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အစ်ကို”

“ကားဘီးပေါက်တာ”

သူမကို ကားအငှားလိုက်မိခြင်းသည် မိုးစံနေအတွက် ကံကောင်းခြင်းလား၊ ကံဆိုးခြင်းလား မပြောတတ်တော့ပေ။

သူ့ဘဝက အငှားကားမောင်းရတာတောင် သူများတွေလို စပေါ်ငွေ တင်စရာမရှိသောကြောင့် ကားအံ့နာက မနက်ပိုင်းမောင်း၊

သုဗ္ဗန္တရာဇယ

သူက ညပိုင်းမောင်းနေရသည့်ဘဝ၊ ဒီနေ့တောင် ကားအံ့နာက တခြားကိစ္စနှင့်မနက်ပိုင်း သွားစရာရှိ၍ သူ့ကိုပေးမောင်းခိုင်းခဲ့ပြီး ညနေ (၃:၀၀)နာရီကို အရောက်ပြန်ပြီးပို့ပေးရမည်။

“ဟာ ပြဿနာပဲ”

ကားဘီးအပိုကို သူ မနက်က တာယာဆိုင်ကိုပို့ထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ကားတွင် အပိုပါမလာပေ။

သွားရမည့်ခရီးနှင့်ပြန်ရမည့်ခရီးက အတူတူလောက်ဖြစ်နေသလို မိန်းကလေးကို မိုးစံနေ အားနာမိသည်။

သူမကို တခြားကားနှင့်ပဲ ပဲခူးကို တင်ပေးဖို့သာ ရှိတော့၏။

“မင်း ကားပြောင်းပြီးစီးသွားပါလား”

“အို...ကျွန်မ...ကျွန်မ...မစီးရဘူး”

“အဲ....”

သူမ ပုံစံလေးက တကယ်ကြောက်ရွံ့နေသောပုံကလေး။ ဘာအတွက် ကြောက်ရွံ့နေသလဲမသိပေ။

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်ဆိုတာ တခြားကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ခုလို ခရီးမျိုးကို တစ်ခါမှ မသွားဘူးသလို ကားလည်းမစီးတတ်ဘူး။ ကျွန်မကို ပဲခူးထိရောက်အောင်ပို့ပေးပါအစ်ကိုရယ်၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

မိုးစံနေ အခက်တွေ့နေလေပြီ။ သူ၏ ပင်ကိုအားနည်းချက်က အားနာတတ်ခြင်း၊ ခုလည်း သူမ၏အကူအညီတောင်းမှုကို အားနာနေမိသည်။

“ငါ့ကားက မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းဆက်ပြီးသွားဖို့က ကားဘီးသွားပြီးဟာမှ ဖြစ်မှာလေ...ပြီးတော့”

မိုးစံနေ သူ၏အခက်အခဲကို ပြောဖို့ပြင်ပြီးမှ ပြောမထွက်သောကြောင့် မပြောတော့ပေ။

“ဟူး...”

အကူအညီတောင်းခံနေသူပေါ်မှာ ဆက်ပြီးမငြင်းချင်တော့ပေ။ နောက်ရင်ဆိုင်ရမည့်ကိစ္စကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

“ဒါဆို မင်းကားကနေ စောင့်နေ၊ ငါ ကားကြိုနဲ့ဘီးသွားပြီးဟာမယ်”

“အစ်ကို...ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

“ဟေ...”

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းမနေရဲလို့ပါ”

မိုးစံနေ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ထန်းရည်ဆိုင်ကလေးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရပြီး

“မင်း ဒီမှာ ခဏစောင့်၊ ငါ ဟိုဆိုင်ကိုသွားပြီးအကူအညီတောင်းကြည့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထန်းရည်ဆိုင်ထဲဝင်သွားပြီး ထန်းရည်ရောင်းနေသည့်ဦးလေးကြီးအား ကားကို ကြည့်ပေးဖို့ အပ်ခဲ့ရသည်။

ထန်းရည်ဆိုင်ရှင်က သဘောကောင်းစွာနှင့်လက်ခံသဖြင့် ကားဆီသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။

“မင်း အိတ်ကြီးကို ယူခဲ့ပါလား”

“အစ်ကို ကားမှာထားခဲ့လို့စိတ်ချရရင် ထားခဲ့မယ်”

“မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ...ယူခဲ့”

ကားတစ်စီးလုံးကို မောင်းပြီး ဘယ်သူယူရဲမှာမဟုတ်ပေမယ့် ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ယူသွားလို့ရနိုင်သောကြောင့် သူမအိတ်ပါ ယူခဲ့ဖို့ ပြောပြီးဘီးဖြုတ်နေသည်။

“ကျွန်မ ဘာကူညီပေးရမလဲဟင်”

“မင်းဘာမှ လုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ဘေးမှာပဲ သွားရပ်နေ”

ကားဘီးဖြုတ်ပြီးမှ ကားကြိုကိုစောင့်နေကြသည်။

ပဲခူး-ရန်ကုန် လိုင်းကားတစ်စီးကို တားစီး၍ရသောကြောင့် ကားတာယာကိုယူ၍ နှစ်ယောက်သားလိုက်ခဲ့သည်။

တာယာဆိုင်ရောက်တော့ထပ်ပြီး ကံမကောင်းပြန်။

ဘီးဖာသမား ထမင်းပြန်ပြီးစားနေသဖြင့် စောင့်နေရပြန်သည်။ အချိန်က မွန်းတည့်နေလေပြီ။

“အစ်ကို...တစ်ခုခုစားပါလား”

“မင်းစားချင်ရင် သွားစားလေ၊ ငါက ရပါတယ်”

“မဟုတ်တာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ အတူတူစားကြမယ်၊ အစ်ကိုလည်းနေလည်စာ စားရသေးတာမှ မဟုတ်တာ”

မိုးစံနေ ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေသည်မှာအမှန်... ကားစပြီး ထွက်လာကတည်းက... ဈေးဦးက သူမ စပြီးပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အိတ်ထဲမှာ ငွေဆိုလို့ ငါးရာတန်တစ်ရွက်ပဲရှိ၏။

ဒါတောင် ညက ကားဆွဲ၍ရသည့်ထဲက အံ့နာခ၊ အိမ်လခ၊ ထမင်းလခတွေ နှုတ်၍ ကျန်သည့်ငွေပင်။

မနက်ပိုင်း လက်ဖက်ရည်နှင့်အဆာပြေစာတော့ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အကြွေးသောက်နေကျဖြစ်၍ သောက်စားပြီး ထွက်လာခဲ့ရ၏။

သူမဆီက ကားခပြန်ပြီးရမှ ထမင်းဖိုးပြန်ပေးမည်ဆိုသည့် စိတ်ကူးနှင့် ခပ်စုတ်စုတ်ထမင်းဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို ဘာဟင်းနဲ့စားမလဲ”

“အဒေါ်...ဘာဟင်းတွေရှိလဲ”

“ဟင်းဆိုလို့ဘဲဥနဲ့ချဉ်ပေါင်ကြော်ပဲကျန်တော့တယ်”

မိုးစံနေ မိန်းကလေးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး

“မင်း စားနိုင်လား”

“စားနိုင်ပါတယ်”

“အဒေါ်ရေ ဘဲဥနဲ့နှစ်ပွဲပေး”

“အစ်ကို...ချဉ်ပေါင်ကြော်လေးပါ မှာလေ”

မိုးစံနေအတွက် ခုလို ထမင်းဆိုင်လေးနှင့် မစိမ်းပေမယ့် မိန်းကလေးမှာ ထမင်းပွဲတွေ ဟင်းပွဲတွေကိုကြည့်ပြီး ခပ်တွန့်တွန့်လေးဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

“စားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမကားကြောင့် ထမင်းယန်းကန်ထဲသို့ လက်ရောက်သွားပြီး စတင်ပြီးစားလေ၏။ သူမ စားရင်းခံတွင်းတွေသွားပုံရ၏။

မြန်ရည်ရှက်ရည်ကို စားလေတော့၏။

စားသောက်၍ ပြီးသွားတော့

“တကယ်စားလို့ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ ခုလို ထမင်းဟင်းကို ဒါပထမဦးဆုံးစားဘူးတာ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဒေါ် ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ကိုးရာထဲပါ”

“ရှင်...”

သူမ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။

“ဘာလဲ...ဈေးများလို့လား”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး၊ အရမ်းကိုဈေးချိုလို့ အံ့ဩသွားတာပါ”

သူမဘဝမှာ အဆင့်မြင့်ဆိုင်ကြီးတွေဆိုမှာသာ စားဘူးသူ ဖြစ်သည်။ ခုလို လမ်းဘေးထမင်းဆိုင်က ဈေးနှုန်းသည် သူမတို့ စားသောက်သည့် စားသောက်ဆိုင်တွေ၏ အစွန်းထွက်လောက် သာရှိလေသည်။

တစ်ထောင်တန်ကိုပေးပြီးဆိုင်ရှင်က ပြန်အပ်စရာ အကြွေ မရှိခြင်းကြောင့် သကြားလုံးလေးတွေ ပေးသည်။ သူမ ပြုံးပြီး ယူထားလိုက်သည်။

“ဒါလည်း ဈေးကွက်စီးပွားရေးဘစ်ခုပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ အစ်ကို”

“အကြွေအမ်းစရာမလိုဘဲ သကြားလုံးရောင်းတဲ့ စီးပွား ရေးပေါ့”

သစ္စာပွင့်စာပေ

“ဟုတ်တယ်နော်”

ကားတာယာဆိုင်မှာ တစ်နာရီလောက်အချိန်ဖြုန်းပြီး ကားဆီသိုပြန်လာခဲ့သည်။

“မင်းငါ့ကို ငွေတစ်ထောင်လောက်ပေးပါ”

“ယူလေ အစ်ကို”

“ငါ့ကားခထက ပြန်ပြီးနုတ်ပေါ့”

“မဟုတ်တာပဲ အစ်ကိုရယ်”

“ကားစောင့်ပေးတဲ့ဆိုင်ရှင်ကြီးကို အကူအညီပေးခလေး ပေးချင်လို့ပါ”

“နည်းရင်ထပ်ပြီးယူသွားလေ၊ ကားခထကမနုတ်ပါဘူး”

“တစ်ထောင်ဆိုရပါပြီ”

မိုးစနေ ကိစ္စတွေ ဆက်လုပ်ပြီး၍ ကားပြန်ပြီးမောင်းတော့ (၂:၀၀)နာရီထိုးတော့မည်။ ဘယ်လိုမှ အံ့နာဆီကို ကားအချိန်မီ ပြန်ပြီးပို့နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။

ဒီအတွက် သူ့မှာ အခြေအနေမကောင်းတော့ပေ။

သူ့အံ့နာစိတ်ဓာတ်ကို သူ့အသိဆုံး။ ခုလို ညပိုင်း ပေးပြီး မောင်းခွင့်ပြုတာတောင် သိပ်ပြီးကြည်တာမဟုတ်။ စပေါ်တင်ပြီးမောင်းချင်သူတွေထဲကို လွှဲပြောင်းပေးချင်နေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

မိုးစနေဘက်က အပြစ်ကင်းအောင်နေပြီး ဂရုစိုက်နေ၍ သာ မတတ်သာလို့ မောင်းခွင့်ပြုနေခြင်းပင်။

ခုလို ကိုယ့်ဘက်က အမှားဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ နောက်နေ့

သစ္စာပွင့်စာပေ

၂၀

ရှေ့ဘဝ

စတီရာရင်ကိုင်ဖို့ လမ်းမမြင်တော့ပေ။

ဒါကို သူမ သိမှာမဟုတ်။ မိုးစဲနေ ရလှိုက်သော ကားခန့်နှင့်
ကျေးဇူးတရားသည် ထမင်းအိုးပျောက်ကိန်းတစ်ခုပင် မဟုတ်သေး။

❖ ❖ ❖

ပဲခူးမြို့ထဲသို့ ကားရောက်တော့ မောင်စပြုနေလေပြီ။

“ကျုပ်ဘယ်နားမှာ ရပ်ပေးရမှာလဲ”

“အစ်ကို ရပ်ပေးချင်တဲ့နေရာမှာ ရပ်ပေးပါ”

“မင်းသွားမယ့်နေရာကိုပြောလေ”

“ခုထိ ဘယ်ကို သွားရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး”

“ဘာ...”

သျှင်ငယ် ဦးဘုဏ်းခေါင်လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်ဖို့က
လွဲပြီး တခြားသော ကိစ္စတွေကို သွေးပျက်ခြောက်လှန့်မနေချင်တော့
ပေ။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပဲဟု သတ်မှတ်ရတော့မည်။
ကားဆရာ၏ ကူညီပေးမှုပေါ်မှာ ကျေးဇူးတင်သည်။ ခုလို သူမ

သန္တာပန်စာပေ

အစော့်မှာ ကူညီပေးခြင်းကြောင့် အားနာလှပြီ။

“မင်း ပဲခူးက မိတ်ဆွေလိပ်စာနဲ့ဆွေမျိုးလိပ်စာဆိုတာကို မမှတ်မိရင်တောင် ဘယ်လိုသွားရတယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့”

“ကျွန်မ သိပ်ပြီး မမှတ်မိဘူး၊ ရွှေသာလျောင်းဘုရား ကြီးရှေ့ကလမ်းက သွားတာပဲ၊ မရောက်တာ (၃)နှစ်လောက်ရှိ နေပြီ”

“မိုးက ချုပ်နေပြီ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ် မှာလဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်မအတွက် ရှေ့ဆက်ခရီးတွေ ကို အဆိုဖြစ်ဖြစ်၊ အကောင်းဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ၊ အစ်ကို ကိုလည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ငါ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တာက ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတွက် မင်းတစ်ခုခု စဉ်းစားပြီး ကျပ်ဘက်က ကူညီနိုင်တာ ကို ဆက်ပြီး ကူညီပေးမယ်”

“ကျွန်မ ပဲခူးမြို့က သူငယ်ချင်းလိပ်စာကို မသိမှတော့ မိုက်ကီးရာမဲ့သွားပြီ၊ အစ်ကိုလည်း ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ မိုးချုပ်နေပြီ၊ ကား ရပ်ပေးပါတော့”

မိုးစဲနေ ကားကို ထိုးရပ်ပေးလိုက်ပြီး

“ကားခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲအစ်ကို”

“မင်းပေးချင်သလောက်ပေးပါ...”

“မဟုတ်တာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ကျသလောက်ကိုပြောပါ”

မိုးစဲနေ သူမမျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်လိုက်ပြီး ကားခ

တောင်းဖို့ထက် သူမကို ပဲခူးမြို့မှာ ထားရစ်ခဲ့ဖို့ကို စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

သူမ မျက်နှာလေးသည် အပြစ်ကင်းစင်ပြီး မရိုးသား သော ပုံရိပ်မတွေ့ရပေ။ သူမဘာကြောင့် အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးခဲ့ ရသလဲ။

“အစ်ကိုပြောလေ”

“မင်း ကားပေါ်ကို ပြန်ပြီးတက်ပါ”

“ရှင်...”

“မင်း ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘဲ သွားနေရင် မင်းအတွက် အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ ငါ့ကို ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် မင်းကို ဒီည အဖော်အဖြစ်နေပေးမယ်၊ မနက်မိုးလင်းရင် မင်းဘာလုပ်မလဲဆို တာကို စဉ်းစား၊ ငါကူညီနိုင်တာ ဒါနောက်ဆုံးပဲ”

“အစ်ကိုရယ်...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တဲ့စကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မင်းငါ့ကို ယုံကြည်မှုရှိရဲ့လား”

“ရှိ...ရှိပါတယ်”

“ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီမှာ သွားတည်းမယ်၊ သူတို့က ဇနီး မောင်နှံဆိုတော့ မင်းအတွက် မိန်းကလေးအဖော်ရတာပေါ့၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အစ်ကို ကောင်းသလို စီစဉ်ပါ”

“မင်းဘက်ကလည်း မနက်မိုးလင်းရင် ဘယ်ကိုဆက် ပြီး သွားမယ်ဆိုတာကိုတော့ သေသေချာချာစဉ်းစားထားစေချင်

တယ်”

“ကျွန်မဘဝဟာ အိုင်ငယ်လေးထဲက ဖားငယ်တစ်ကောင်လိုပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးလင်းရင်တော့ အပြေတစ်ခုရမှာပါ”

မိုးစံနေ ကားလေးကို ပဲခူးမြို့အစွန်ဘက်မှာနေထိုင်သော ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း ရာမိုးတို့ဇနီးမောင်နှံအိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာတော့သည်။

မိုးစံနေအတွက်တော့ ကားအုံနာက ခုလောက်ဆိုရင် ရဲစခန်းမှာ ကားခိုးမှုနှင့်အမှုဖွင့်လောက်ပြီ။

မိုးစံနေ ပြဿနာတစ်ခုမဖြစ်ခင် ကြုံပြီးတားနိုင်အောင် ကားအုံနာအိမ်သို့ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး တယ်လီဖုန်းရှိသည့် ဆိုင်ကလေးရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်ပြီး

“အစ်ကိုဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားပိုင်ရှင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောမလို့ပါ။ မင်းကားပေါ်မှာစောင့်၊ စောင့်မနေချင်ရင် လိုက်ခဲ့လေ”

“ကျွန်မ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ညစာအတွက် တစ်ခုခုဝယ်သွားရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဟဲလို”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုကျော်ကောင်းကို ခဏခေါ်ပေးပါ”

“သူတို့မရှိဘူး၊ ကားခိုးမှုအတွက် ရဲစခန်းကိုသွားပြီးအမှုဖွင့်နေတယ်”

သစ္စာနှင့်စာပေ

“ဗျာ... ကားခိုးမှုအတွက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကားကို မောင်းတဲ့သူက ခိုးသွားလို့တဲ့”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ရောက်လာရင်ပြောပေးပါ၊ သူတို့ကားကို ပဲခူးခရီးသည်လိုက်ပို့နေလို့ပါ၊ မနက်ဖြန် ပြန်ပြီးရောက်လာမှာပါ”

“အင်း...လာရင်ပြောပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဆက်ဆက်ပြောပေးပါဗျာ”

တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချသွားပြီ... မိုးစံနေအတွက် ပြဿနာတစ်ခုကတော့ ဆီးကြိုနေလေပြီ။

“အစ်ကို”

“ဪ...မင်းစားစရာ ဝယ်မလို့ဆို”

“ဆိုင်ထဲကို မဝင်ရဲလို့”

“ကျုပ်သွားဝယ်မယ်၊ ပိုက်ဆံသာပေး”

သူမဆီက ပိုက်ဆံကိုယူပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် ထမင်းပေါင်း (၂)ပွဲ ဝယ်ကာ ကားပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကို ပြဿနာတက်နေပြီမဟုတ်လား”

“ဟင်.. မင်းဘယ်လိုသိလဲ”

“အစ်ကို ဖုန်းနဲ့စကားပြောနေတာကို ကြားလို့ပါ”

“ရပါတယ်ကွာ... ရန်ကုန်ရောက်ရင်ဖြေရှင်းလို့ရတဲ့ ကိစ္စပါ”

“ကျွန်မကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

သစ္စာနှင့်စာပေ

“မင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကားအုံမှာရဲ့ နားလည်မှုမရှိ၊ ယုံကြည်မှုမဲ့တဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဒီအတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့၊ သူ့ကားပြန်ပြီးပို့ပေးပြီးရင် ပြီးတာပဲ”

“သူကအစ်ကိုကို ကားဆက်ပြီးမောင်းခိုင်းရင်ရော”

“နောက်အလုပ်တစ်ခုရှာတာပေါ့”

မိုးစနေ လွယ်လွယ်ကလေးပြောလိုက်ပေမယ့် ရန်ကုန် မှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်သောကိစ္စတစ်ခုပင်ဖြစ် သည်။

ရာမိုးတို့ ခြံလေးထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာတော့ ရာမိုး အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ရာမိုး”

“ဟာ...မိုးစ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲဆိုတာ နောက်မှပြော၊ ဒီည မင်း အိမ်မှာ တည်းမှာ”

“ငါ ပေါက်ပြီ၊ မင်းမိန်းမ ခိုးလာတာမဟုတ်လား”

“ဟာကွာ...”

“အယ်...”

ရာမိုးစကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးမျက်နှာတွေထူပူသွား သည်။

“ခွေးကောင်၊ ပေါက်ကရတွေလျှောက်ပြီးပြောမနေနဲ့၊ ဒါနဲ့ မင်းက အိမ်တံခါးသော့ခတ်ပြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ယောက္ခမအိမ်ကွ၊ ယောက္ခမကြီးက နေထိုင်မကောင်း

ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် မသေခင်လေး အမွေရဖို့သွားပြီး ကပ်နေ တာ၊ မိန်းမကတော့ ဟိုမှာသွားနေတာကြာပြီ၊ ငါက အိမ်မှာ ယူ စရာလေးရှိလို့လာပြီးယူတာ”

“ဟာ...ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ပိုပြီးလွတ်လပ်တာပေါ့ကွာ၊ ရော...သော့၊ ငါ မနက်မှပြန်လာမယ်”

ရာမိုး သော့လေးပေးပြီးထွက်သွားချိန်တွင်

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းနေရမှာ”

“အစ်ကိုရယ်... နှစ်ယောက်တည်းနေရတာပဲ၊ ဘာဖြစ် တာမှတ်လို့”

“မသင့်ဘူးထင်တယ်၊ ဒီစကားပြောတာ ငါ့ကိုယ်ကျင့် တရားကို မယုံလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတွက်ပြောတာပါ”

“အစ်ကိုရယ်... ကျွန်မ ကြံနေရတဲ့ ဒုက္ခအကျပ်အတည်း ထက် ဆိုးဝါးစရာမရှိလှပါဘူး အစ်ကို”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်အိမ်တံခါးဖွင့်လိုက်မယ်”

“အင်း...”

မိုးစနေ အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီးအိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

“မင်း...အိမ်ခန်းထဲမှာပဲအိပ်လေ၊ ငါက အပြင်မှာအိပ် မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဪ... အစ်ကို ကိုယ်လက်သန့်စင်

ချင်တယ်။ တစ်နေ့လုံး စိတ်ရောလူပါ နှိမ်းနေတာ၊ ရေချိုးလိုက်ရင် လန်းသွားမလားလို့”

“မင်းချိုးချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် ချိုးလေ၊ ရေနံ့က နောက်ဖေးမှာ၊ ကျုပ်ကတော့ မချိုးတော့ဘူး”

သူမကို နောက်ဖေးရေချိုးကန်ထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်ခဲ့သည်။

သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို ရေစက်ကြောင့် ဆုံစည်းရသလဲဆိုသည်ကို မသိပေ။

သူမနှင့်ဆုံစည်းရခြင်းကြောင့် ပထမဦးဆုံး ရရှိလိုက်သည့်ရလဒ်ကတော့ အလုပ်ပြုတ်ပြီး နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲဆိုသည်ကို မတွေးတတ်အောင်ပင်။

သူမ ရေချိုးပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာချိန်

“အမေ...”

“ဟာ...”

သူမ ကြောက်လန့်စွာဖြင့် သူ့ဆီကိုပြေးလာပြီးဖက်လေသည်။

“ဘာ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မြေ...မြေ...”

သူမ လက်မောင်းလေးကို ကိုင်ပြီးဘေးသို့ဖယ်ကာ သူမပြသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ မြေဟောက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း ဒီနားမှာ ရပ်နေ”

မိုးစဲနေ... မြေဟောက်နားသို့ အသာကပ်သွားပြီး ဘယ်လက်ဖြင့် အယောင်ပြလိုက်သည်နှင့် မြေဟောက်လှမ်းပြီး အပေါက်...

“ကဲကွာ...”

မြေဟောက်ခေါင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးဖမ်းလိုက်သည်။

“မင်းကို မသတ်ချင်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့၊ သွားတော့”

မြေဟောက်ကို ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်သို့ လွှတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုရယ်...ကြောက်လို့ က်တာ...သေလောက်အောင်ပါပဲ”

“မင်း ကံကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်ကြီးပေါက်မိရင် ဆေးတောင်မှီမှာမဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုက မြေဖမ်းတာ အရမ်းမြန်တယ်နော်”

“ကျုပ်နဲ့မြေက သိပ်ပြီး မစိမ်းပါဘူး၊ မင်း အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦး”

သူမက ထမီ ရင်ရှားလေးနှင့်ရပ်နေသောကြောင့် သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မိုးစဲနေဘေးမှ ထွက်သွားမှ သူမနှင့်ထိတွေ့ခဲ့ရသော နွေးထွေးမှုလေး ရင်ထဲသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူမ၏ ဝါဝင်းလှသောအသားအရည်နှင့် စိုပြေလှပသော ကိုယ်ဟန်လေးတို့သည် တော်ဝင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလိုပင်ရှိ

သည်။

သူမ ပုံသဏ္ဌာန်သည် သာမန်ဘဝမှ လာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးမဖြစ်နိုင်ချေ။ အထက်တန်းလွှာထဲမှ ပေါက်ဖွားလာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးပင်ဖြစ်လောက်မည်။

“အစ်ကို...ညစာ စားရအောင်နော်”

“စားကြမယ်လေ”

သူမ အိမ်ခန်းနောက်ပေးဝင်ပြီး ပန်းကန်လေးတွေကိုယူကာ ပြင်ဆင်လေသည်။ နှစ်ယောက်အတူတူ စားသောက်ရင်း သတိပြုမိတာကတော့ သူ့အမည်ကိုလည်း သူမ မသိသလို သူမ အမည်ကိုလည်း သူမသိ။

“အစ်ကို ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“မင်းနဲ့ငါက ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိကြသေးလို့ပါ”

“အဲ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မမှာမည်က သျှင်ငယ်”

“ကျုပ်က မိုးစံနေ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆုံစည်းခဲ့သည်မှာ တစ်ရက် မပြည့်သေးသော်လည်း ရင်းနှီးမှုကတော့ ငယ်ပေါင်းတွေလိုပင် ရင်ထဲမှာ ထင်ဟပ်နေလေပြီ။

စားသောက်ပြီး၍ အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်စကားပြောကြရင်း

“မင်း အိပ်ချင်ရင် အိပ်တော့လေ”

“မအိပ်ချင်ပါဘူးအစ်ကိုရယ်၊ ငါ့လင်းမှာကိုကြောက်နေတယ်”

“ဟင်...ဘာလို့လဲ”

“မနက် မိုးလင်းတာနဲ့ ဘာဆက်ပြီးလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို

စဉ်းစားလို့မရအောင်ဖြစ်နေလို့”

“ကျုပ် စပ်စုတာတော့မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲဆိုတာကို ပြောနိုင်ရင် ပြောပြပါလား၊ ကျုပ် အကြံဉာဏ်လေးပေးကြည့်တာပေါ့”

“ကျွန်မအဖြစ်က ဒီလိုပါ...××××××”

သျှင်ငယ် သူ ဦးဘုဏ်းခေါင်နှင့်လက်ထပ်ရမည့် အခြေအနေအားလုံးကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး...မင်းဒယ်ဒီကို မင်းလက်မခံနိုင်တာကို ပြောပြသင့်တယ်”

“မရပါဘူးအစ်ကိုရယ်၊ သူ့မိန်းမရဲ့မာယာအောက်မှာ သမီးရဲ့ ဆုံးရှုံးခြင်းတွေကို သူ မသိတော့ဘူး”

“ခက်တာကလည်း မင်းဘဝမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတာကို မသိတော့ မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကျွန်မ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကျွန်မ တစ်နေရာမှာ နေထိုင်ပြီး ဘဝကို ဇာတ်မြှုပ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်မြှုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ကူညီမယ့်သူကတော့ ရှာမတွေ့သေးဘူး”

“မင်းပြောတဲ့စိတ်ကူးအတွက် ကျုပ်သူငယ်ချင်းပြန်လာရင် ဆွေးနွေးကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ဇနီးမောင်နှံက ကူညီနိုင်ရင် မင်းဒီမှာနေပြီး ဘဝကို ပထမဦးဆုံးရပ်တည်တာပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့အစ်ကိုရယ်...အစ်ကိုပဲ ပြောပေးပါလား”

၃၂
ဟင်”

ရွှေဘဝင်

“ပြောပေးပါမယ်၊ ကဲ...မင်းလည်း စိတ်ရောလူပါ နှိမ်
နေပြီ၊ အိပ်တော့၊ မနက် ကျုပ်သူငယ်ချင်းလာတော့ ပြောတာပေါ့”

“ကျွန်မအတွက် အစ်ကိုဟာ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့ ကံ
ကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ပါ”

သူမစကားကို အပြုံးလေးနှင့်ပဲတုံ့ပြန်လိုက်ပြီး အိပ်ဖို့ ပြင်
ဆင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ သျှင်ငယ်”

“သူတို့ ဇနီးမောင်နှံအိပ်တဲ့အခန်းမှာ အိပ်လို့မသင့်ဘူး
ထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်မ မေမေ ပြောဘူးတဲ့စကားလေးကို သတိရလို့ပါ၊
ဇနီးမောင်နှံအိပ်တဲ့အခန်းမှာ တခြားသူကို ပေးမသိပ်ရဘူးတဲ့၊ အိပ်
ထောင်ရေးမှာ ထိခိုက်တတ်တယ်တဲ့အစ်ကို၊ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊
မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ကြောင့် ထိခိုက်တာတော့ မဖြစ်စေချင်
ဘူး၊ အစ်ကို ခြေရင်းမှာပဲ အိပ်ပါရစေ”

“ကောင်းပြီလေ”

မိုးစဲနေအတွက် ထိုညလေးသည် လုံးလုံးအိပ်မပျော်နိုင်
သော ညကလေးတစ်ညပင်။

သူမကတော့ ဓနီးပန်းလာခြင်းကြောင့်လား မသိပေ။

နှစ်ခြိုက်စွာပင် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ ညဌက်ကလေးတွေ

သဒ္ဒါပညာ

မဇ

၃၃

၏ အော်ဟစ်သံတွေကို နားစိုက်ရင်း အိပ်ပျော်နိုင်အောင် ကြိုးစား
ခဲ့ရတော့သည်။

သျှင်ငယ်...

နာမည်နှင့်လိုက်ဖက် ညီလှသော အလှပိုင်ရှင်မလေး တစ်ဦး။

သူ့ဘဝထဲသို့ရောက်ရှိလာနေလေပြီ...။

မိုးစဲ နေ့

ညက ညဉ့်နက်မှအိပ်ပျော်ခဲ့သောကြောင့် နံနက် ၈:၀၀ နာရီလောက်မှ နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ရာထဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရာမိုးကိုစောင့်ရင်း လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဆီသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဦးဘုဏ်းခေါင်က သျှင်ငယ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့အလျှော့ ပေးပါ့မလား”

“မပြောတတ်ပါဘူး ကိုမိုးစံနေရယ်၊ ကျွန်မတို့ သူချဉ်းကပ်ခဲ့တဲ့ ရင်းနှီးမှုတွေကတော့ များတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်မမိတ္တူကိုပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေက မနည်းလှဘူး”

“အင်း... ဦးဘုဏ်းခေါင်က ဒီလောက်အရင်းအနှီးများ ပြီးဆိုရင် မသျှင်ငယ်ကို မရရအောင် ယူမယ့်သဘောရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မသျှင်ငယ် မိတ္တူအနေနဲ့ မြေလှန်ပြီးရှာမှာပဲ”

“သေချာလောက်ပါတယ်”

“မသျှင်ငယ် ပဲခူးမှာ သူငယ်ချင်းရှိတယ်ဆိုတာ မိတ္တူလုပ်တဲ့သူသိလား”

“သိထားတယ်၊ သျှင်ငယ်အိမ်ကို သူငယ်ချင်းက (၂) ခေါက်လောက် ရောက်ဘူးတယ်၊ လိပ်စာတော့ မသိနိုင်ဘူး”

“ကျုပ်အထင်တော့ သူတို့ ပဲခူးကို မြေလှန်ရှာမှာ သေချာတယ်”

“ဟင်...”

“ကျုပ် ဒါကို စဉ်းစားနေတာ၊ မသျှင်ငယ် ပဲခူးမှာ ပုန်းလွှဲပြီးနေဖို့ဆိုတာ အချိန်အကြာကြီးတော့ နေနိုင်မှာမဟုတ် ဘူး၊ တစ်နေ့နေ့ သတင်းရသွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်မမှာ ပဲခူးထက် သွားရမယ့်နေရာမှမရှိတာ”

မိုးစံနေသည် သျှင်ငယ်အတွက် ဘာဆက်ပြီးလုပ်ပေးရမလဲဆိုသည့် အတွေးလေးက ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်ရောက်လာတော့သည်။

“ကျွန်မအတွက်တော့ ကိုမိုးစံနေ စဉ်းစားပေးနေတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုမိုးစံနေအတွက် ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

“ကျုပ်ကိစ္စက ကားပြန်ပြီးပို့ပေးပြီးရင် ပြီးပါပြီ၊ သိပ်ပြီးတော့ ကြိုးကျယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုမိုးစံနေအလုပ်ကတော့ ပြုတ်မှာသေချာတာပေါ့နော်”

“ရာခိုင်နှုန်းအပြည့်ပါပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့

လူ(၃)ယောက်ဝင်လာပြီး မိုးစနေတို့(၂)ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သိပ်မကြာ လူ(၃)ယောက်ထဲက တစ်ယောက် အပြင်သို့ ပြန်ပြီးထွက်သွားသည်။

“မသျှင်ငယ်၊ ဒီကနေ ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်”

“ကိုမိုးစနေ...ဘယ်လဲ”

“ပြန်လာမှ ပြောပြတော့မယ်”

မိုးစနေသည် ထွက်သွားသောလူ့ဇာတိသို့ မယောင်မလည်နှင့်လိုက်သွားခဲ့၏။

ထွက်သွားသည့်လူက အပြင်စာအုပ်ဆိုင်မှ တယ်လီဖုန်းဆီသို့သွား၍ ဖုန်းဆက်နေသည်။

မိုးစနေ ထိုလူမမြင်နိုင်အောင် စာအုပ်ဆိုင်ဘေးအပေါက်မှဝင်ပြီး စာအုပ်ရှာသလိုနှင့်နားစွင့်နေမိ၏။

“အန်ကယ်လား...”

“xxxxxx”

“ကျွန်တော်တို့ အန်ကယ်ရှာခိုင်းတဲ့သျှင်ငယ်ကို လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ထားပြီ”

“xxxxxxxx”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မျက်ခြည်မပြတ်စေရပါဘူး”

“xxxxxxxx”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဖက်မှ ဘာတွေညွှန်ကြားနေသလဲမသိပေမယ့် သျှင်ငယ်ကို ခြေရာခံမိသွားပြီဆိုသည်ကို မိုးစနေ သိလိုက်ရပြီ။

စာအုပ်ဆိုင်ထဲမှ အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်လာပြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ပုံစံမပျက်ပြန်ဝင်လာကာ

“မသျှင်ငယ် သွားကြရအောင်”

“ကိုမိုးစနေ”

“နောက်မှ ပြောပြမယ်၊ လောလောဆယ် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးသွားကြရအောင်”

လက်ဖက်ရည်မိုးရှင်းပြီး အပြင်သို့ထွက်ကာ မြင်းလှည်းတစ်စီးကိုတားစီးလာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာတို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကိုးသိန်းကိုးသန်းဘက်ကိုသွားချင်လို့”

“ဝေးတော့ ဝေးတယ်”

“ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သွားမှာသာသွားပါ၊ ခပ်မြန်မြန် လေးသွားပေး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဖြတ်လမ်းကသွားပါလား”

“ကောင်းပြီဆရာ”

မြင်းလှည်းဆရာက အပြင်လမ်းတွေပေါ်မှမသွားဘဲ အတွင်းလမ်းသွယ်ဆီမှ သွားလေတော့သည်။

မိုးစနေအနောက်ဘက်သို့ကြည့်တော့ လိုက်လာသည့် အရိပ်အယောင်မတွေ့ရသောကြောင့် အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

“ရှေ့နားရပ်လိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြင်းလှည်းခပေးပြီး လမ်းဆက်ပြီးလျှောက်လာကြသည်။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ခုနက ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ (၃)ယောက်က ဦးဘုဏ်းခေါင် ရဲ့လူတွေလေ”

“ရှင်...ကိုမိုးစံနေ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီထဲကတစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်တာကို ကြားရတာ၊ ဒါကြောင့် ဆိုင်ထဲက အမြန်ဆုံးထွက်လာပြီးခြေရာဖျောက်ရတာ”

“ကျွန်မ ပဲခူးမှာဆက်ပြီးနေဖို့ကမလွယ်တော့ဘူး၊ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူးအစ်ကိုရယ်”

“မင်းနဲ့ကျုပ် ရေစက်ပဲလို့ ထင်ရတာပဲ၊ ကျုပ်ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုချလိုက်ပြီ”

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

“မင်းကို ဦးဘုဏ်းခေါင်လက်က လွှတ်တဲ့တစ်နေရာ ကို ရောက်အောင်ပို့ပေးမယ်”

“ဟယ်...တကယ်လားအစ်ကို”

“တကယ်ပြောနေတာ သျှင်ငယ်၊ ကျုပ်ခုလို ကူညီပေး တာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူးဆိုတာတော့ မင်းသဘောပေါက် ထားစေချင်တယ်”

“ကိုမိုးစံနေ စေတနာကို ကျွန်မ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါ တယ်၊ အစ်ကိုကားအတွက်ရော”

“ကျုပ်သူငယ်ချင်းကို အကူအညီတောင်းရတော့မှာပဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ အမှုပတ်နေဦးမယ်”

“ကျုပ်ဘက်က မဟုတ်တာ လုပ်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ”
မြေနီလမ်းသွယ်လေးအတိုင်းလျှောက်လာကြရင်း အတွေး

ကိုယ်စီနှင့်စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

“ကျွန်မ စပ်စုတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အစ်ကို့မှာ မိသားစု မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ မိဘနှစ်ပါးကတော့ တိမ်းပါး သွားပြီ၊ ညီမ တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်၊ သူလည်း သူ့မိသားစု နဲ့သူ၊ ကျုပ်က ရန်ကုန်ဇာတိမဟုတ်ဘူး၊ ဧရာဝတီတိုင်းကလာတာ၊ တံငါရွာလေးတစ်ရွာကပါ”

“ဒါဆို ကိုမိုးစံနေ ကျွန်မကို အဲဒီရွာလေးကို ခေါ်သွား ပါလား”

“ဟင်...”

သူမ၏ ဆန္ဒစကားလေးသည် မိုးစံနေ ရင်ကို တုန်ခါစေ ၏။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုရွာလေးကို မိုးစံနေ ဘယ်သော အခါမှ မပြန်ချင်၍ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာ လေးတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီစိတ်ကူးက ဘာလဲဆိုတော့ တံငါရွာလေး တစ်ရွာကို သွားပြီးနေချင်တာ”

“ဟင် စိတ်ကူးထဲမှာ ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့ထင်ခဲ့လား”

“အင်း...စိတ်ကူးထဲမှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးတွေ၊ မြစ်ရေ ပြင်ကျယ်ကြီးတွေပေါ်မှာ ငါးဖမ်းနေကြတဲ့ တံငါသည်ဘဝလေး ဟာ ပျော်စရာအရမ်းကောင်းမှာနော်”

“မထင်ပါနဲ့ကွာ၊ တံငါသည်ဘဝဟာ မင်းထင်သလို ပျော်ရွှင်စရာမကောင်းလှပါဘူး”

၄၀

ချစ်သော

“ကိုမိုးစံနေ... ကျွန်မကို ခေါ်မသွားချင်ဘူးလား”

“နောက်ဆုံးရွေးချယ်စရာလမ်းက ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့
တယ်”

“ခေါ်သွားပေးပါ...ကိုမိုးစံနေရယ်”

သူမ မျက်ဝန်းလေးထဲမှ တောင့်တမှုပျံ့ဝပ်ကလေးသည်
မငြင်းနိုင်သော အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

“မိုးစံနေ ကားကိစ္စကိုဘာမှ နောက်ဆဲမတင်းနဲ့၊ ငါရှင်း
လို့ရတယ်၊ မင်းတို့ပဲခူးကနေ ပြန်ပြီးထွက်ဖို့ကိစ္စကိုသာစဉ်းစား၊ ငါ
စိတ်အထင်တော့ ဦးဘုဏ်းခေါင်ရဲ့လူတွေ ပဲခူးမြေမှာ ရှိနေသလို၊
သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ကြားထားတဲ့အတွက် သက်ဆိုင်ရာကနေ ရှာဖွေ
ဖူးတွေလည်းရှိနေမှာပဲ”

“ငါတို့က နှစ်ဖက်အကျပ်အတည်းကို ကျော်လွှားရမှာကွ”

“ကိုမိုးစံနေ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရအောင်တော့ ထွက်ရမှာပဲ၊ ရာမိုး မိမိကြံစမ်းပါဦး”

“ကားလမ်းကထွက်ရင်တော့ မလွယ်လှဘူး”

“ရထားနဲ့ရော”

“ရထားနဲ့သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ရနိုင်တယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး
အပင်ပန်းခံမှဖြစ်မယ်”

“ပင်ပန်းတာက အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတာက ပဲခူး

သစ္စာရှိစရာ

ကနေ ထွက်လို့ရဖို့က အရေးကြီးတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီည ကုန်စိမ်းရထားနဲ့လိုက်ရင်တော့ဖြစ်တယ်၊ မင်းတို့ ပြင်ဆင်စရာရှိတာကို ပြင်ဆင်ထားကြတော့၊ ငါအပြင်ကိုထွက်ပြီး အခြေအနေကိုကြည့်မယ်၊ မြင်းလည်းပါ ငှားခဲ့မယ်”

ရာမိုးထွက်သွားပြီးနောက် မိုးစဲနေတို့နှစ်ယောက်သား ပြင်ဆင်စရာပြင်ဆင်ပေမယ့် မိုးစဲနေမှာ ထွက်လာကတည်းက မိမိဝတ်လာသော အဝတ်အစားကလွဲပြီး အပိုမပါသောကြောင့် ရာမိုးဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ယူပြီးဝတ်လိုက်ရသည်။

သျှင်ငယ်က ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်ကလေးနှင့် တီရှပ်အဝါနုလေးကို ဝတ်ဆင်ပြီး ကျစ်ဆံမြီးလေးနှင့် အလွန်ပင်လိုက်ဖက်နေလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် လမ်းမီးများစတင်လင်းနေလေပြီ။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...”

မြင်းလည်းခွာသံကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့်

“ရာမိုး မြင်းလည်းခေါ်လာပြီနဲ့တူတယ်”

အိမ်ရှေ့တွင် မြင်းလည်းရပ်သွားပြီး ရာမိုး ဆင်းလာကာ

“မိုးစဲရေ... သွားကြရအောင်၊ ငါတို့ဝတ်ဝန်းကျင်မှာ

လူစိမ်းတွေတော့တွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်က လူမိုက် မိုးထူးဆိုတဲ့ကောင်ခြေတော့ ရှုပ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲတော့မသိဘူး၊ ငါ့အထင်တော့ သျှင်ငယ်ကိစ္စ ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ မိုးထူးဆိုတဲ့ကောင်က ငွေရမယ်ဆို ဘာမဆို လုပ်မယ့်ကောင်”

“မင်းအိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သံသယရှိလား”

“မင်းတို့ရောက်လာချိန်က မိုးချုပ်ဆိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲက သိပ်ပြီး မသိလိုက်ပေမယ့် အငှားကားကရှိနေတော့ ဒီကောင်တွေပါးနပ်ရင် သိသွားမှာပဲ၊ ခုလောလောဆယ်တော့ မသိသေးဘူး”

မြင်းလည်းပေါ်သို့ (၃)ယောက်လုံးတက်ပြီးမောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုတာ”

“ဘာလဲ ကိုရာမိုး”

“အပြင်ဘက်ကနေ မသွားနဲ့ဗျာ အတွင်းလမ်းကမောင်း”

“ကောင်းပြီ၊ နောက်ကြော မြေနှီလမ်းကသွားမယ်”

“ကောင်းတယ်ဗျာ”

“ဟဲ့...ငည့်”

မြင်းလည်းလေးမှာ ဒုန်းခိုင်းထွက်လာပြီး သိပ်မကြာ

“ဝူး...”

“ဟင်”

အောက်ဘက်ဆီမှ ဆိုင်ကယ် (၂)စီး မီးထိုးပြီး လိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါတို့နောက်ကို လိုက်လာတဲ့ပုံစံပဲ”

“ဟုတ်တယ် မိုးစဲ”

မြင်းလည်းနဲ့ဆိုင်ကယ် မြေနှီလမ်းထက် အပြိုင်မောင်းခဲ့ပေမယ့် သိပ်မကြာ ဆိုင်ကယ် (၂)စီး မှီလာလေသည်။

“ကိုတာ...ရပ်စမ်း”

“ဟင်...ဖိုးထူး”

လူမိုက်၊ လူရမ်းကား ဖိုးထူး မြင်းလည်းကိုရပ်ခိုင်းသဖြင့်

“ကိုတာ ရပ်ပေးလိုက်၊ ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်မလဲဆို တာကြည့်ရတာပေါ့”

“ဟိ....”

မြင်းလည်းကိုရပ်ပေးပြီး မိုးစံနေ အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖိုးထူး ဘာကိစ္စလဲ”

“မြင်းလည်းပေါ်က မိန်းကလေးကို ပြန်ခေါ်ချင်လို့”

“ဘာကွ မင်းခေါ်ချင်တိုင်းခေါ်ရအောင် မင်းနဲ့ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ငါနဲ့တော့ မပတ်သက်ဘူး၊ ပတ်သက်တဲ့သူက ခေါ် ခိုင်းလို့”

“ခေါ်ခိုင်းတိုင်း ငါတို့က ထည့်ရမှာလား”

“ရာမိုး... မင်းအေးအေးနေကွာ၊ တစ်ရပ်ကွက်သားချင်း လက်မပါချင်ဘူး”

“ခင်ဗျားပုံစံက ဥပဒေမဲ့နေရာကို ရောက်နေသလိုပဲ”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ပြီးနေမလား မနေဘူးလား”

“မနေဘူးဆိုရင်ရော”

“ဟားဟားဟား... ဖိုးထူး လက်စ ခြေစကို မသိဘူး ထင်တယ်”

“သိစရာမလိုဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး”

“ဟေ့ကောင်တွေ”

ဖိုးထူး သူ့ကောင်တွေကို အချက်ပေးလိုက်သလို ရာမိုး

နှင့် မိုးစံနေ ရင်ဆိုင်ရန်အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

မိုးစံနေနှင့်ရာမိုးတို့ နှစ်ဦးလုံး တက္ကသိုလ်ကရာတေးပြိုင်ပွဲ ချားတွင် ဆုရထားသူများပင်...

“ချကွာ”

“ကျား...”

“ဖြောင်း...ခွပ်...အွတ်...ဟီး”

“မသျှင်ငယ်...နောက်ဆုတ်နေ”

(၄)ယောက် (၂)ယောက်ဆိုပေမယ့် လက်ရည်ကျတော့ ကွာခြင်းကြောင့် ပွဲက သိပ်ပြီးမကြာလိုက်ပေ။ ဖိုးထူးမှလွဲပြီး ကျန် (၃)ကောင် မှောက်နေပြီ။ အခြေအနေမကောင်းသည်ကို ဖိုးထူး သဘောပေါက်ပြီး လစ်မည်အပြု

“နေပါဦး...ဂန္ထဝင်လူဆိုးကြီးရဲ့”

မိုးစံနေ ရှေ့ကပိတ်ပြီးရပ်ကာ ဖိုးထူးအင်္ကျီစကို ဆွဲကိုင် လိုက်သည်။

“ကျွန်...ကျွန်တော်... တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“နိုင်အောင်ဆိုတဲ့လူ”

“မသျှင်ငယ် နိုင်အောင်ကိုသိလား”

“သိတယ်၊ ဒေါ်မာယာနွယ်ရဲ့မောင်”

“ဒါဆို ရှင်းပါပြီ”

“ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“မင်းကိုသွားခွင့်တော့ပြုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုနေပြန်လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဖြောင်း...”

“အီး...”

ဖိုးထူးဇက်ကို မိုးစဲနေ လက်ဝါးစောင်းဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ပြီး ခဏသိပ်ထားလိုက်သည်။

“သွားကြမယ်ဟေ့”

မြင်းလည်းပေါ်သို့တက်ပြီးဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာတို့နဲ့တွေ့မှပဲ၊ ဖိုးထူးဆိုတဲ့ကောင် မြေပြင်မှာ အိပ်ရတဲ့ဘဝကိုရောက်တော့တယ်၊ အရင်က အုပ်စုနဲ့ငိုလ်ကျပြီး လူမိုက်လုပ်စားနေတာ၊ ဘာသတ္တိမှရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဦးဘုဏ်းခေါင်နဲ့ဒေါ်မာယာနွယ်တို့ကတော့ မင်းကို မြေလှန်ရှာနေပြီ”

“ကျွန်မဘေးမှာ ကိုမိုးစဲနေသာမရှိခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို ဦးဘုဏ်းခေါင်လက်ထဲကို ပြန်ပြီးရောက်နေ လောက်ပြီ”

“ဘာလဲ...ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောဦးမလို့လား”

“မပြောတော့ပါဘူး”

ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်ပေါ်အောင် ပြုံးနေသောသျှင်ငယ်မျက်နှာလေးသည် ညတွင်ပွင့်သော ပန်းလေးတစ်ပွင့်အလားပင်။

ပဲခူးကုန်စိမ်းတွေနှင့်သွားမည့် ရထားက မနက် (၆:၀၀) နာရီ လောက်မှထွက်ဖြစ်မည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် နှစ်ယောက်သားပဲခူးဘူတာထဲတွင် ရှိသောနေရာလေးတစ်ခုတွင်ထိုင်နေကြသည်။

“တစ်ညလုံးထိုင်နေရမယ့်ပုံပဲနော်”

“ရာမိုးအိမ်က မနက်မှထွက်ရင် ခြေရာခံမိသွားနိုင်တယ်၊ ခုတောင် စောစောလေးထွက်လာမိလို့တော်သေးတယ်”

“ဒီနေရာမှာ တစ်ညလုံးထိုင်လို့ကောင်းပါ့မလား”

“သင့်တော့မသင့်ဘူး၊ နေရာတစ်ခုခုတော့ရှာရမယ်၊ မိုးလင်း ပေါက်ပွင့်တဲ့ဆိုင်လေးဘာလေးရှိရင်ကောင်းမယ်”

“လမ်းလျှောက်ကြည့်ရင်ကောင်းမလား၊ တော်ကြာဦးဘုဏ်းခေါင်ရဲ့လူတွေ တွေ့သွားရင်ခက်မယ်”

“သူတို့တွေနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုဘက်နားက ဆိုင်တွေဆီကိုသွားကြမယ်”

ခရီးဆောင်အိတ်ကလေးကိုဆွဲပြီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့သည်နှင့် ဝင်လိုက်ကြ

သည်။

“ဟာ...မိုးစဲ”

“ကျော်အောင်”

မိုးစဲနေနှင့်တကွသိုလ်တွင်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်ကိုသွားကြမလို့လဲ”

“ရန်ကုန်”

“ရထားက မနက်မို့ထွက်မှာ၊ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ခုတည်းက ရောက်နေတာလဲ၊ ကားတွေပေါ်မပေါ်နဲ့ကွာ”

“ကားနဲ့မသွားချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ...ပေါက်...”

ကျော်အောင်စကားက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်မျိုးမြင် သွားသောပုံပင်။ ဒါပေမယ့် ရှင်းပြနေလို့ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးနေမည်ဖြစ် ချ် မပြောဘဲနေလိုက်ကြ၏။

“ဒီလိုလုပ်၊ မင်းတို့ဘူတာမှာအချိန်ကုန်ရမယ့်အတူတူ ငါနေတဲ့ ရထားတွဲမှာလိုက်နေ”

“မင်းက ရထားတွဲမှာ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါက ရထားဝန်ထမ်းလေ”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ”

ကျော်အောင် ခေါ်ဆောင်သည့်နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရပြန်၏။

ရထားဆီသို့ရောက်တော့

“ဒီတွဲက ဘယ်သူမှမနေဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ

နေကြကွာ၊ ငါ နောက်ပြီး ခြင်ထောင်နဲ့အိပ်ရာလာပို့မယ်”

ရထားတွဲပေါ်သို့နှစ်ယောက်သားတက်ခဲ့ပြီးမှ...

“ဟာ...ပြဿနာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဟိုကောင်က တစ်မျိုးထင်ပြီး ခြင်ထောင်တစ်လုံးတည်း လာပြီးပေးမှာ”

“ကိုမိုးစဲနေရယ်... တွေးပြီးတော့ စိတ်အိုက်မနေနဲ့၊ ခြင် ထောင်ထဲမှာ အတူတူမအိပ်ဘဲ မိုးလင်းတဲ့အထိ ထိုင်နေရုံပေါ့”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အဖြစ်ကလည်း ဖွင့်ပြောရခက်၊ မပြော ရခက်တဲ့လူတွေဖြစ်နေတယ်၊ ပုံစံကသူတို့ထင်သလို ဖြစ်နေတယ်”

“ထင်ပါစေ၊ မြင်ပါစေလေ... ငယ်တို့အခက်အခဲတွေ က ဒီလောက်ထင်တာ မြင်တာတွေကို ဂရုစိုက်နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငယ်က ကိုမိုးစဲနေကို အရမ်းအားနာနေရတယ်၊ ငယ်ကြောင့် ခုလို ဒုက္ခဖြစ်နေရတာ မဟုတ်လား”

“ဒုက္ခဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းကြီးကို မသုံးပါနဲ့၊ ဒီလောက် ကြီးလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကူညီခွင့်ရလို့ ကူညီရတာပါ”

“ဟေ့...ရော...ဒီမှာ၊ အိပ်ပြီးသာနေကြတော့၊ ရထားက မနက် (၆:၀၀)မှာရီမှထွက်မှာ၊ ရန်ကုန်ရောက်မှသာ ထကြတော့”

ကျော်အောင် ခြင်ထောင်နဲ့အိပ်ရာခင်းတွေကို လှမ်းပေး လေသည်။

“ကျော်အောင်”

“ဘာလဲကွ”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

“မလိုတာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ခုလိုကိစ္စက ကူညီသင့်တဲ့ ကိစ္စ၊ ကုသိုလ်ရတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးသာနေကြကွာ၊ ငါ ဘူတာရုံသွားရဦးမယ်”

ကျော်အောင်ပေးခဲ့သော အိပ်ရာခင်းကို ခင်းကျင်းပြီး နှစ်ယောက်သားထိုင်နေကြသည်။

“သျှင်ငယ် အိပ်လေ”

“ဟင့်အင်း...ကိုမိုးစံနေ အိပ်ပါ”

“မဟုတ်တာပဲ၊ သျှင်ငယ်ရယ်၊ ကျုပ်က ညဘက် ကား မောင်းနေတဲ့လူဆိုတော့ အကျင့်ရနေပါပြီ”

“ဒါဆို အတူတူအိပ်မယ်”

“ဟာ...”

“ကိုမိုးစံနေရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ငယ်ယုံပါတယ်”

အပြင်တွင် ဆောင်းလေပြေတွေ တိုက်နေခြင်းကြောင့် အေးစက်နေလေပြီ။

ရထားဝင်ပေါက်တံခါးကို မပိတ်ဘဲထားသောကြောင့် အအေးဒဏ်ကို ပိုပြီးခံနေရသည်။

“သျှင်ငယ်...တံခါးပေါက်ပိတ်လိုက်ရမလား”

“ပိတ်လိုက်ပါလား၊ လေက အရမ်းကိုဝင်နေတာ”

“တွဲထဲမှာ အမှောင်ကျသွားမှာ”

“မှောင်တာထက် အေးတာက ပိုပြီးမခံနိုင်ဘူး”

မိုးစံနေ တံခါးကို ထပြီးပိတ်လိုက်ရသည်။

တွဲတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မတွေ့ရတော့ပေ။

“ကိုမိုးစံနေ”

“သျှင်ငယ်”

အသံပြုပြီး ထိုင်နေလိုက်၏။

“သျှင်ငယ်အိပ်လေ...ကျုပ်ဘေးမှာ ခပ်ခွာခွာအိပ်ပေးမယ်”

“ကိုမိုးစံနေ...အိပ်နော်”

“အင်းပါ”

ချမ်းလို့ခြုံစရာ စောင်ကလည်း တစ်ထည်တည်းမို့ သျှင်ငယ်ကို ခြုံခိုင်းလိုက်ပြီး မိုးစံနေ ဘေးနံရံကိုမှီကာ နေလိုက်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးပူးကပ်ကပ် မဖြစ်ရုံသာ ရှိနေကြသည်။

“ကျွီ...”

“အမေ...”

“ဟာ...”

တွဲထဲမှ ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်အော်သံကြောင့် သျှင်ငယ် အိပ်နေရာမှထပြီး မိုးစံနေကို အတင်းဖက်ထားလေသည်။

သျှင်ငယ်က ကြွက်ဆိုရင် သေလောက်အောင်ကြောက် တတ်သူတစ်ဦး။

ကြွက်တွေက တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်ဘဲ ဆော့ကစားနေ သလားမှတ်ရသည်။

သျှင်ငယ် ကြွက်သံကြားလေ ဖက်ထားတာကို မလွှတ်

လေဖြစ်နေတာမို့ မိုးစနေ အသက်ရှူပင် ရပ်လုမတတ်ဖြစ်သွား၏။

အရိုင်းစိတ်ကို မွေးဖွားပေးနေသော ထိတွေ့မှုပင်ဖြစ်သည်။
ဒါပေမယ့် သျှင်ငယ်သည်ဒုက္ခရောက်နေသူတစ်ဦး။

မိုးစနေကို အားကိုးမှု၊ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် လိုက်ခဲ့သူ၊
ဒီအပေါ်မှာ မိုးစနေ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ဖို့မသင့်ပေ။

ကြွက်သံတွေ မပျောက်မချင်း သျှင်ငယ် ဖက်ထားတဲ့
အတိုင်း နေပေးလိုက်သည်။ ကြွက်သံတွေက တော်တော်နှင့်မပျောက်
ပေ။ မိုးစနေ အသံပြုပြီးခြောက်သော်လည်း ခဏတာပင်။

“ငယ် မအိပ်ရဘူး ကြောက်တယ်”

“ဒါဆိုငယ်ကိုယ့်ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်းပြုပြီးအိပ်လေ၊
အိပ်မလား”

“အင်း...အိပ်မယ်၊ ဟင်...မအိပ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုမိုးစနေ မအိပ်ဘဲ ထိုင်နေရမှာပေါ့”

“ရပါတယ်”

“ရပါတယ်မလုပ်နဲ့၊ ဒီလိုလုပ်၊ ကိုမိုးစနေ ဒီဘက်က
အိပ်၊ ငယ်က ဘေးမှာ ကပ်ပြီးအိပ်မယ်”

“သဘောပဲလေ”

သွေးသားတော်စပ်မှုမရှိတဲ့လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ညလေးသည်
မွန်းကျပ်မှု၊ ရင်ဖိုမှုတွေအပြည့်နှင့်ကျော်ဖြတ်ရတော့သည်။

❖ ❖ ❖

ရန်ကုန်ကို မနက် (၇:၀၀)နာရီလောက်ရောက်ခဲ့ကြပြီး
သဘောဆီသို့ ကားငှားပြီးလာခဲ့သည်။

မိုးစနေတို့ကစီးသောကားမှာ ရင်းနှီးနေသူအငှား ကားဆရာ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုမိုးစနေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ခင်ဗျားပိုင်ရှင်က ခင်ဗျားကို ကားခိုးမှုနဲ့ အမှုဖွင့်ထား
ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ခရီးသည်တစ်ဦးနဲ့ အရေး
တကြီးကိစ္စနဲ့ပါသွားတာ...အဲဒါ သူ့ဆီပြန်အပ်တာ နောက်ကျတာကို
မစောင့်ဘဲရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ခဲ့တာပါ”

“အလကားလူပါဗျာ၊ သူ့ဆီမှာ ကျုပ်မောင်းဘူးတယ်၊
လူစီးလူကပ်ကြီး၊ ခု ...အေးဆေးသွားပြီလား”

“ပြီးပါပြီ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပြောတော့ လူပျိုဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ခုရော ဟိုသေးလား”

“ဟာဗျာ...ဒါ...ကျုပ်ညီမပါ”

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျုပ်က တစ်မျိုးထင်သွားလို့”

ဆိပ်ကမ်းသို့ကားရောက်ပြီးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ရွာကို တစ်ခါတည်းရောက်မည့် မော်တော်ဆိပ်ဘက်သို့ အရင်သွားပြီး စုံစမ်းခဲ့ရသည်။ သျှင်ငယ်ကို ဘောတံတားပေါ်မှာ ထားပြီး မော်တော်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟာ...မိုးစဲကြီး”

“ကိုသောင်း...ခင်ဗျား ရွာပြန်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်... မင်းနဲ့မတွေ့ရတာကြာပြီပဲ၊ ဘာလဲ ရွာကို ပြန်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်...မင်းတကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာ ကိုသောင်း၊ မော်တော်က ဒီနေ့ ထွက်မှာလား”

“နောက်နှစ်နာရီဆို ရေတက်နဲ့ထွက်မှာကွ၊ ဒါနဲ့ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ မိုးစဲကြီးရေ”

“ဘာတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လဲဗျ”

“မင်းနဲ့အတူရွာကို ခတ္တာတို့ ဇနီးမောင်နှံရွာကိုပြန်မှာကွ”

“ဘာ...”

မိုးစဲနေ မတွေ့ချင်ဆုံးသူနှစ်ယောက်ကိုတွေ့ရတော့မည်

ဖြစ်သည်။

ရွာကို တိုက်ရိုက်ပြန်သည့်မော်တော်ကို မစီးချင်တော့၊ ဧရာဝတီလိုင်းနှင့်သွားဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ ကိုယ့်ဘက်က မှားခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲရှောင်ဖယ်ခြင်းသည် သတ္တိနည်းရာရောက်သဖြင့် မော်တော် နှင့်ပဲ ပြန်ဖို့ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုမိုးစဲနေ...အဆင်ပြေလား”

“ပြေတယ်၊ နောက်နှစ်နာရီလောက်ဆိုထွက်မှာ”

“အချိန်နည်းနည်းရသေးတာပေါ့နော်”

“ရတယ်လေ၊ သျှင်ငယ် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟိုနားကစတိုးဆိုင်ကိုခဏသွားချင်တယ်”

“သွားချင်သွားလေ”

ကုန်းပေါ်သို့ပြန်တက်လာပြီး အဝတ်အထည် အစား အသောက်မျိုးစုံရောင်းသော စတိုးဆိုင်ထဲသို့ဝင်ကာ သျှင်ငယ် ယောက်ျား လေးအင်္ကျီ၊ ပုခိုး၊ ဘောင်းဘီတွေကို ဝယ်ယူနေလေသည်။

“သျှင်ငယ်...ယောက်ျားလေးပစ္စည်းတွေဘယ်သူ အတွက် လဲ”

“ကိုမိုးစဲနေအတွက်လေ၊ ရွာမှာ ဝယ်လို့လွယ်မယ်မထင် လို့ တစ်ခါတည်းဝယ်ထားတာ”

သျှင်ငယ် စီမံမှုက မိုးစဲနေအတွက် လိုအပ်ချက် ဖြစ် သောကြောင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နေလိုက်တော့သည်။

သျှင်ငယ် သင်္ဘောပေါ်တွင် စားရန် စားစရာများကို ဝယ်ယူပြီး သင်္ဘောဆီသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် နေရာခင်းကျင်းပြီးထိုင်နေသည်။

“ဟင်...”

မော်တော်ပေါ်သို့တက်လာသော စုံတွဲကြောင့် ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းသွားသည်။

မိုးမိုးနိုင်နှင့်ခတ္တာ...

ခတ္တာက မိုးစံနေကိုတွေ့သည်နှင့် အံ့အားသင့်သော မျက်လုံးနှင့်တစ်ချက်ကြည့်ပြီးခေါင်းငုံ့သွားသည်။

မိုးမိုးနိုင်မျက်နှာကအပ်တည်တည်ပင်။

“ကိုမိုးစံနေ စားလေ”

“အင်း...”

သျှင်ငယ် အခွံနွားပြီးပေးသော လိမ္မော်သီးကို ယူလိုက်ပြီး စားချိန်တွင် ခတ္တာအပါအဝင် သင်္ဘောပေါ်မှာ မိုးစံနေကို သိနေသူတွေ၏ မျက်လုံးအစုံက ရောက်ရှိလာတော့သည်။

“ကိုမိုးစံနေ”

“သျှင်ငယ် ပြောလေ”

“မော်တော်ပေါ်ကလူတွေက ငယ်တို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားသလိုပဲ”

“ရွာသူရွာသားတွေက ဒီလိုပါပဲ၊ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုမြင်ရင် ခုလို စိတ်ဝင်စားကြတာထုံးစံပဲ”

“သူတို့စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုံစံက တစ်မျိုးပဲ၊ စကားတွေ တံတွတ်တွတ်နဲ့ပြောနေကြတာ၊ ကိုမိုးစံနေကို သိနေကြတဲ့ပုံစံတွေ”

“ခုမော်တော်ပေါ်မှာ ကိုယ့်ကို မသိတဲ့သူမရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုဟုတ်ပြီ”

“ဘာဟုတ်တာလဲ သျှင်ငယ်”

“သူတို့လည်း ငယ်တို့နှစ်ယောက်ကိုဟိုဟာထင်နေကြမှာ...”

“သေချာတာပေါ့ သျှင်ငယ်၊ ရွာရောက်ရင် ပိုပြီး ထင်ကြ

လွှဲမှာ”

“ဟေ့...မိုးစံကြီး”

“လာဗျာ...ကိုသောင်း”

ကိုသောင်း မိုးစံနေတို့ ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားကိုမေးစရာရှိလို့”

“မေးလေ”

“ကျုပ်အိမ်ကလေး ပျက်စီးနေပြီလား”

“မင်းထွက်သွားတာပဲ ထွက်ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ (၅)နှစ်လောက်ရှိနေပြီဆိုတော့ ပျက်စီးနေပြီပေါ့၊ ခြံထဲမှာလည်း ချူတွေနဲ့ ပိုက်နေတာပဲ၊ မင်းအဲဒီမှာပြန်ပြီးနေမှာလား”

“ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ခြံပဲပြန်ပြီးနေရမှာပေါ့”

“ဒါဆို တော်တော်လေးရှင်းရမှာ၊ ရှင်းနေတဲ့ကာလမှာ ငါ့ဆီမှာနေကြပေါ့၊ ရွာမှာ ငါ့ရှိနေတာပဲ မိုးစံကြီးဟာ၊ မင်းနဲ့ရွာက တူညီပေမယ့် တူညီတဲ့ လူတွေရှိပါတယ်၊ ဒီထဲမှာ ငါလည်းပါပါတယ်၊ ဪ...ဒါနဲ့ သူက”

“ကျွန်မက ကိုမိုးစံနေရဲ့ဇနီးပါ”

“ဟာ....”

သျှင်ငယ်ဆီမှ မထင်မှတ်ဘဲကြားလိုက်ရသည့်စကား

ကြောင့် သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ငါ့ကောင်တော့ တကယ်စမ်းပွင့်တာပဲဟေ့၊ နတ်သမီးလေးကိုရတာဟ၊ ဒါကြောင့် ဟိုကောင်မျက်နှာ ခွေးသေကောင်ပုပ်ဆွဲထားသလို ဖြစ်နေတာကိုး၊ နောက်မှ မင်းတို့ဆီလာမယ်၊ ပစ္စည်းတွေနေရာချလိုက်ဦးမယ်”

ကိုသောင်းထွက်သွားပြီးနောက်

“ကိုမိုးစံနေ စိတ်ဆိုးသွားလား”

“ဘာကိုဆိုးရမှာလဲ သျှင်ငယ်”

“ကိုမိုးစံနေနီးလို့ပြောလိုက်တာကိုပါ”

“ရွာရောက်ရင် ရှင်းပြစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်လဲဟင်”

“ရေရှည်ကာလတစ်ခုမှာ သျှင်ငယ်အတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ပါ အနေခက်မယ်နော်”

“သျှင်ငယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပါတယ်”

“ဘာဆုံးဖြတ်ချက်လဲ”

“ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို အချိန်က အတည်ပြုရမှာဆိုတော့

ပြောပြလို့မရသေးဘူး”

“ဘော်ဘူ...ဘော်ဘူ...ဘော်ဘူ...”

မော်တော်အချက်ပေးသြဆွဲသံနှင့်အတူ သိပ်မကြာ ကမ်းမှစတင်ပြီးခွာလေတော့သည်။

“ကိုမိုးစံနေကို မေးချင်တယ်၊ မေးရမလားဟင်”

“မေးပါ သျှင်ငယ်”

“ကိုမိုးစံနေနဲ့ ရွာကလူတွေဟာသဟဇာတမတည့်သလိုပဲ”

“တစ်ရွာလုံးတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ တချို့ကိုယ့်အပေါ်မှာလည်းပေးတဲ့လူတွေရှိပါတယ်၊ အမှန်ပြောရရင် စေတနာနဲ့ မတန်တဲ့ရွာပါသျှင်ငယ်၊ ကိုယ်က ရွာကိုမြင်မားတိုးတက်စေချင်တယ်၊ ရွာကဒါကို လက်မခံဘူး၊ အထူးသဖြင့် ရွာကလူကြီးတွေ ငွေရှိလူတန်းစားတွေပဲ၊ ဒါကြောင့်ရွာကထွက်ခဲ့တာ”

“ဒီတစ်ခုတည်းပဲလားဟင်”

“ဟင်...”

သျှင်ငယ်မှာ မိုးစံနေ၏လျှို့ဝှက်ကိစ္စတစ်ခုကိုပါသိနေသလို။

“နောက်ကိစ္စတစ်ခုကတော့ ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးကျမှာပဲပြောပြတော့မယ်...သျှင်ငယ် သံသယတစ်ခုရှိလို့ မေးတာလားဆိုတာတော့ အရင်ပြောပြ”

“သံသယကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ စောစောက ငယ်မော်တော်နောက်ဘက်ကိုသွားပြီး ထမင်းဆိုင်ကိုသွားကြည့်တာ၊ မိန်းမတစ်ဦးဆီက စကားသံကိုကြားလိုက်ရလို့ပါ”

“ဘာစကားလဲ သျှင်ငယ်”

“မိုးစံကောင်မလေးက ခတ္တာထက် ဆယ်ဆလောက်ချောတာပဲတဲ့”

“ဟင်...”

နှလုံးသား၏ ရာဇဝင်တစ်ခုထဲက ခတ္တာ၏ရက်စက်မှု ခုံရိပ်ဟောင်းတွေက ရင်ကို နာကျင်စေခဲ့သည်။

နို့ နို့

သျှင်ငယ် ယခုချလိုက်သောဆုံးဖြတ်ချက်သည် သူ့ဘဝ အတွက် ဒုတိယမြောက်ချခဲ့သောဆုံးဖြတ်ချက်ပင်ဖြစ်၏။

ဦးဘုဏ်းခေါင်နှင့် လက်ထပ်မှုကို ရှောင်လွှဲပြေးထွက် စဉ်ကချခဲ့သောဆုံးဖြတ်ချက်၏နောက်ဆက်တွဲဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ မိုးစနေဆိုသူ၏ ဘဝထဲသို့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးစနေနှင့်သူ တွေ့ဆုံမှုသည် ဘာမှမဟုတ်သော ကာလ လေးဖြစ်ပေမယ့် မိုးစနေ၏ ယောက်ျားဆန်သော စိတ်ဓာတ်ပေါ် မှာ သူယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ အပ်နှင်းလိုက်သည်။ ဒီအတွက် ဖြစ် ပေါ်လာမယ့် အကျိုးဆက်ကို သူမ ရင်စည်းခံတော့မည်။

လူရယ်လို့ သိတတ်စကတည်းက လျှောင်အိမ်တစ်ခုထဲ မှာ ထည့်ထားခြင်းခံထားရသော ငှက်တစ်ကောင်လို လူပတ်ဝန်း ကျင်နှင့်လွန်စွာကင်းဝေးခဲ့သူ။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝမှ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကြီးဘဝပြီးဆုံးသည်အထိ သျှင်ငယ်ဘဝသည် အထီးကျန်ဆန်ခဲ့ရ သည်။

မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်မာယာနွယ် လောင်းရိပ်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ပို၍ပင် ဆိုးဝါးလာခဲ့တော့သည်။

လွတ်လပ်သောတံခါးပေါက်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့၏။

ဒေါ်မာယာနွယ်က သူမဖခင်တင်မကဘဲ သူမကိုပါ ကြိုးကိုင်နိုင်အောင် စနစ်တကျဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဦးဘုဏ်းခေါင်လက်ထဲသို့ရောက်အောင် ဘယ်လိုမှ လှုပ် ရှားမရအောင်ပြင်ဆင်ခဲ့သော ဒေါ်မာယာနွယ် ခုလောက်ဆို မိုးမီး လောင်နေလေပြီ။

သျှင်ငယ် မျက်လုံးထဲမှာမြင်ယောင်နေသည်မှာ ဖခင်ဖြစ် သူကို ပြောဆိုနေသည့် ဒေါ်မာယာနွယ်ပုံရိပ်...

“သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဒယ်ဒီ”

သျှင်ငယ်ရင်ထဲမှာ ထိစကားကလွဲပြီး တခြားသော စကား လုံးတွေ မရှိတော့ပေ။

“ဟူး...”

ညနေစောင်း မြစ်ရေပြင်တွင် ခုတ်မောင်းနေသော မော်တော် ဆိုက်ကုန် ကမ်းနံဘေးတောတန်းကလေးတွေ၊ ရွာကလေးတွေ၊ စေတီ တလေးတွေကိုကြည့်ပြီး မွန်းကျပ်နေသည့် သောကလေးတွေ ပြေ နှောက်သလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သျှင်ငယ်အတွက် ဆန်းကြယ်သည့်ကမ္ဘာငယ်လေးတစ်ခု ဆီသို့ရောက်ရှိနေသလို... အရာရာတိုင်းသည် သာယာလှပခြင်း များစွာနှင့် ရှိနေလေသည်။

“သျှင်ငယ်”

“ဪ...ကိုစံ”

သျှင်ငယ်တစ်ယောက် မိုးစနေကို အရင်းနှီးဆုံးအခေါ် အဝေါ်လေးဖြင့် စတင်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနာဂတ်တစ်ခုဆီသို့အတူတူ လျှောက်ရမည့်သူတွေဖြစ်ရန်အတွက် သူစိမ်းဆန်သော အပြုအမူ တွေကို ဖယ်ရှားသင့်နေပြီ။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ သျှင်ငယ်”

“ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ စဉ်းစားဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ သိပ်ပြီး လှတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်လေးကို ငေးနေတာပါ”

“ရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝအတွက်ရော မစဉ်းစားတော့ဘူး လား”

“ဟင့်အင်း...”

“ဘာလို့လဲ”

“ယုံကြည်သူပေါ်မှာပဲ အားကိုးတော့မယ်၊ ဪ... ကိုစံ”

“ဘာလဲ သျှင်ငယ်”

“သျှင်ငယ်ဆီမှာ ဘဝတစ်ခုစတင်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ ငွေကြေးနဲ့ပစ္စည်းတွေ ပါတယ်”

“ဟင်...”

“ဒါတွေဟာ သျှင်ငယ်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းနဲ့ငွေတွေပါ၊ ငယ် အတွားရှိစဉ်က ပေးခဲ့တဲ့အမွေ၊ မိဘတွေနဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ ကွယ်လွန်သွားတဲ့မာမိတောင်မသိခဲ့ရဘူး၊ ဒယ်ဒီနဲ့ဒေါ်မာယာနှစ်ယောက်တော့ ဝေးရော၊ ဘွားဘွားက ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးတဲ့... ငယ်ဘဝအတွက် အကျပ်အတည်းတစ်ခုခုကြုံလာရင် အသုံးပြုဖို့ ဆေးခံတာပါ၊ ကိုစံ လိုအပ်ရင် ယူပြီးအသုံးပြုပါ”

“ကိုယ်လိုအပ်တဲ့အခါပြောပါမယ်၊ ကိုယ်တို့ရွာမှာက ခွေကြေးအများကြီးနဲ့ စီးပွားရှာလို့မကောင်းပါဘူး”

“ဘော်ဘူ...”

“ကိုစံ မော်တော်ကမ်းကပ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘိုကလေးမြို့ကိုရောက်ပြီ၊ ဒီမှာ ညအိပ် နိုင်အိပ်မယ်၊ သျှင်ငယ်ရောက်ဘူးသွားတာပေါ့”

“အင်း...”

ဘိုကလေးဆိပ်ကမ်းတွင် မော်တော်ကပ်သည်နှင့် ကမ်း ဆီသို့တက်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုစံ...တစ်ခုခုစားကြရအောင်”

“စားလေ”

ဆိပ်ကမ်းနားတွင်ဖွင့်ထားသော အဆင့်မြင့်စားသောက် နိုင်ငံများရောက်တော့

“ဝင်စားကြရအောင်”

“ဈေးကြီးတယ် သျှင်ငယ်”

၆၄

“ကိုစဲရယ်... သူဈေးကြီးတာ ဘာမှမရှိလောက်ဘူး၊
ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စားရတာပဲ...လာပါ”

မိုးစဲနေလက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ဝင်လာသည်။ ခတ္တာတို့
စုံတွဲနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်ဝတွင်တီးလေသည်။

ခတ္တာက ခေါင်းငုံ့လျက်၊ စိုးမိုးနိုင်က မိုးစဲနေကို ခပ်ရိုရို
လေးပြုံးကာ

“ဘာလဲနောက်ဆုံးရွာကိုပဲ ခြေဦးပြန်ပြီးလှည့်တာပဲလား”

“ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာကိုပြန်ပြီး ခြေဦးလှည့်စရာမလိုဘူး
ငနိုင်၊ ပြန်ချင်တဲ့အခါ ပြန်လာလို့ရတယ်၊ ဘယ်သူမှ တားပိုင်
ခွင့်မရှိဘူး၊ တားလို့လည်း မရဘူး”

“မသိပါဘူးကွာ၊ စကားလုံးကြီးကြီးတွေသုံးပြီး ရွာကို
ပဲ တစ်သက်လုံး ခြေမချတော့ဘူးလို့ပြောခဲ့လို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုပြန်လာတာ မိုးစဲနေဆိုတဲ့ကောင်ဟာ
ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဘာမှ မဆုံးရှုံးသွားဘူးဆို
တာ လာပြတာ”

“ငနေ...မင်း”

“ငနိုင်...ဒါ ဘိုကလေးမြို့ပေါ်နော်၊ ငါ ရန်မပြစ်ချင်ဘူး”

“ကိုကို...သွားမယ်”

“တောက်... မင်းနဲ့ငါတွေကြဦးမှာပေါ့”

“ငါကလည်း ရွာမှာ မင်းကို တမင်ကိုတွေ့ဖို့စောင့်နေ
မှာ”

စိုးမိုးနိုင်ကို ခတ္တာ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသလို သွင်ငယ်
လည်း မိုးစဲနေ၏လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့

သွားနေသည်။

၆၅

ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုစဲနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိလို့လား”

“ရှိတယ် သွင်ငယ်၊ ဒီကောင်မှာမည်က စိုးမိုးနိုင်၊ သူ
ဘေးက သူ့ဇနီးခတ္တာ”

“ဟင်...”

“ကိုယ်နဲ့တစ်ချိန်တုန်းက ပတ်သက်ဘူးတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ဦးပါ၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် သူ့ကြောင့် ကိုယ်ရွာလေးကို စွန့်
ခဲ့ရတာပဲ...သွင်ငယ်”

သစ်လေ”

မိုးစံနေ ရေသန့်ဘူးလေးနှင့်သွားတိုက်တံ သွားတိုက်ဆေး
ကိုပေးရင်း မော်တော်ဘေးဘက်သို့လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ရောက်တော့မှာလား”

“နောက် (၂:၀၀)နာရီလောက်ဆိုရင် ရောက်ပြီ၊ ခုရွာကို
သွားတဲ့ချောင်းထဲကို စပြီးဝင်တာ၊ ရွှေ့နားကျရင် မော်တော်က
ရပ်ပြီး ကုန်ပစ္စည်းတွေချဉ်းမှာ”

သျှင်ငယ် မျက်နှာသစ်ပြီးနေရာပြန်ရောက်တော့ အဝေးကို
လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုစံ...ဟိုမှာမြင်နေရတာ ပင်လယ်ပြင်လား”

“ဟုတ်တယ်...သျှင်ငယ်”

“နနက်ခင်းနဲ့ ပင်လယ်ကြီးက လှိုက်ဖက်တယ်နော်”

“ကြောက်ဖို့ကောင်းတာလည်း ရှိပါတယ်”

ချောင်းအဝင်ဆိပ်ကမ်းလေးတစ်ခုတွင် မော်တော်ရပ်သည်
နှင့် ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

“မော်တော်က ကြာဦးမှာလား ကိုစံ...”

“ကြာမယ် သျှင်ငယ်၊ ကုန်တွေချဉ်းမှာ၊ ရွာပေါ်မှာ အေး
အေးဆေးဆေးနေလို့ရတာပေါ့”

“ရွာလို့သာပြောတယ်၊ သိပ္ပံပြီးတော့ မဆန်ဘူးနော်”

“ဒီရွာကလေးက တံငါဥစ္စာရွာလေ၊ အရပ်ရပ်က ငါးဖမ်း
စက်လှေတွေ ဒီမှာနားကြပြီး ရန်ကုန်နဲ့နီးစပ်စွာ မော်တော်အဝင်အထွက်
ရှိနေတော့ ရွာကလူတွေကခေတ်သိပ်ပြီး နောက်မကျဘူး၊ ဒါပေမယ့်

“ဘော်ဘူ...ဘော်ဘူ....”

မော်တော်ဥဩဆွဲသံက ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာသဖြင့်
သျှင်ငယ်က မျက်လုံးလေးဖွင့်ပြီးကြည့်တော့ အပြင်တွင် အလင်း
ရောင်က ထွက်နေပြီ။

သျှင်ငယ် မော်တော် ဘယ်အချိန်က ဘိုကလေးဆိပ်ကမ်း
ကနေ ခွာခဲ့သလဲဆိုသည်ကိုတောင် မသိပေ။

မိုးစံနေနှင့် ဘိုကလေးမြို့ကိုလျှောက်သွားပြီး မော်တော်
ပေါ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် မိုးစံနေဘေးတွင် တိုးပြီးအိပ်ခဲ့သည်။

“သျှင်ငယ်...နိုးပြီလား”

“အင်း... (၈:၀၀)နာရီတောင်ယိုးတော့မယ်၊ ဘာလို့
မနှိုးတာလဲ”

“သျှင်ငယ် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်စေချင်လို့ပါ၊ မျက်နှာသွားပြန်

သျှင်ငယ်ရယ် တောသုတောင်သူဆိုတာ မြို့သူမြို့သားတွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

“ဟိုမှာ ဘာရောင်းနေတာလဲ”

“ဆန်ညှပ်ခေါက်ဆွဲ”

“ဆန်ညှပ်ခေါက်ဆွဲဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ရန်ကုန်မှာဆိုရင် ညှပ်ခေါက်ဆွဲလို့ခေါ်မယ်၊ ဒီမှာတော့ ကိုယ်တိုင် မုန့်နှစ်ရည်နဲ့ ချက်ချင်းလုပ် ချက်ချင်းညှပ်ပြီး ရောင်းတာ”

“စားကြည့်ချင်တယ်”

“စားလေ... သျှင်ငယ် ခံတွင်းတွေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ခံတွင်းတွေတာ မတွေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ စားဘူးတယ်ရှိတာပေါ့”

ဆန်ညှပ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးထဲဝင်ပြီးထိုင်သည်။

“မောင်စဲ... လူလေး”

“ဗျာ... ဒေါ်ကြိုင်”

ဆန်ညှပ်ခေါက်ဆွဲရောင်းနေသည့်ဒေါ်ကြိုင်မှာ မိုးစဲနေကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်နေလေသည်။

“လူလေး ရွာကိုပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ကြိုင်”

“အလည်သက်သက်လား”

“ပြောလိုတော့မရသေးဘူး”

“သူလေးက... လူလေး”

“ကျွန်တော့် ဇနီးပါ”

“ဟယ်... ချောလိုက်တာကွယ်၊ ဟိုဟာမထက်ဘာမှ မဆိုင်လိုက်တာ၊ အေး... ဒါမှ လူလေး ဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာ သိသွားမှာ၊ ငွေမက်တဲ့ဟာမ...”

“ဒေါ်ကြိုင်ရယ်... ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့ကို မုန့်နှစ်ပွဲလုပ်ပေး...”

“အေးအေး... မင်း... မင်းကို မုန့်နှစ်ပွဲပြင်ပေးတော့ ဒေါ်ကြိုင် သတိရမိပါသေးတယ်ကွယ်၊ တော်ပြီ... ဒင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတိမရတာပဲ ကောင်းတယ်”

ဒေါ်ကြိုင် ဆိုင်လေးတွင် ဆန်ညှပ်ခေါက်ဆွဲကို စားသောက်ပြီး သျှင်ငယ် ဂိုက်ဆံရှင်းရန်လုပ်သောအခါ

“နေ... နေပါစေသမီးရယ်၊ ဒေါ်ကြိုင်က ပျော့ဒီက လူလေးဆီက ဘယ်တော့မှ ဂိုက်ဆံမယူပါဘူး”

“မဟုတ်တာဘဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်... ယူပါ”

“သျှင်ငယ်၊ မပေးနဲ့၊ ဒေါ်ကြိုင်က ကိုယ့်မိခင်တစ်ယောက်လိုပဲ၊ ဒေါ်ကြိုင်... ကျွန်တော်နောက်မှလာပြီး ကန်တော့ မယ်နော်... ခုတော့ ရွာမှာပြန်ပြီး အခြေချဖို့လေး လုပ်ရဦးမယ်”

“လူလေး... မင်းရွာမှာနေရတာအဆင်မပြေရင် ဒေါ်ကြိုင် ဆီမှာ လာပြီးနေကြဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဒေါ်ကြိုင်ဆိုင်ထဲမှအထွက် ခတ္တာတို့စုံတွဲ ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွား

“ငါ့လူလေးကတော့ဟေ့ တကယ့် နတ်သမီးလေးကို ရလိုက်တဲ့ပုံဟေ့၊ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက သူတော်ကောင်း”

ကို စောင့်ရှောက်တာပဲ၊ ရွာနှစ်ရွာပေါင်းလို့ ဒီလောက်လှတဲ့သူရှိ မှာမဟုတ်ဘူးဟေ့”

ဒေါ်ကြိုင်စကားကြောင့် ခတ္တာ မျက်နှာပျက်နေသလို စိုးမိုးနိုင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းနေလေ၏။ တစ်ချိန်က ရွာနှစ်ရွာ တွင် အလှဆုံးခတ္တာကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် စိုးမိုးနိုင်တစ်ယောက် သျှင်ငယ်၏ လှပမှုကြောင့် ခတ္တာအလှသည် မြူမှုန်လောက်သာ ဖြစ်သွားတော့၏။

“သျှင်ငယ်တို့ အားနာပါတယ်”

“အမလေး ကိုစဲရယ်၊ ငယ်ကိုယ်တိုင်က ကိုစဲဇနီးဆို တာကို အရင်ဆုံးဖွင့်ပြောထားတာပါ”

“သျှင်ငယ်ရဲ့အဖျိုစင်သိက္ခာကို ထိပါးသွားမှာ”

“ငယ်ရဲ့အဖျိုစင်ဘဝအတွက် မငဲ့ပါနဲ့၊ ငယ်က အိမ်ထောင် ပြုဖို့ရောက်လာတာမှမဟုတ်တာ၊ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ဖို့ ရောက်လာတာပဲ”

“တကယ်လို့ သျှင်ငယ်မေတ္တာသက်ဝင်တဲ့သူတွေရင်ရော...”

“ဟိဟိ...”

သျှင်ငယ်၏ ပုလဲသွားလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်မော လိုက်ပြီး

“ကိုစဲရယ်... ငယ်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတရားဟာ အိပ်မက် ကောင်းကင်တစ်ခုထဲမှာပဲ ရှိနေမှာပါ”

“ကိုယ်ကတော့သားလေး သိပ်ပြီးနားမလည်ဘူး”

“နားလည်အောင် ငယ် မပြောတတ်ဘူး၊ သိနေရင်ပြီး

တာပဲ”

“ဘာကိုသိရမှာလဲ”

“ချစ်ခြင်းရဲ့ကောင်းကင်”

မိုးစဲနေ ခြံလေးထဲမှာ ချုံ့နွယ်မြက်ရိုင်းတွေနှင့် ဂျပ်ထွေး
နေသည်။

အိမ်ကလေးမှာလည်း ဆွေးမြွေပျက်စီး၍နေ့ရလပြီ။

ခြံဝတွင် ရပ်ပြီးကြည့်နေရင်း...

“ကိုစံ ခြံဝန်းလေးလား”

“ဟုတ်တယ် (၅)နှစ်လောက် ကင်းကွာတာနဲ့ အားလုံး
ပျက်စီးနေခဲ့ပြီ၊ အားလုံးကိုပြန်ပြီး ရှင်းရမယ်”

“ဆရာ...ဆရာ...”

“ဟင်...မောင်ဝင်းသူနဲ့ ဖိုးညွှပ်”

လူလတ်ပိုင်း လူငယ်နှစ်ယောက်အပြေးကလေး ရောက်
လာသည်။

သဗ္ဗမုန်ဇာတ

မမ

၇၃

“ဆရာပြန်လာပြီဆိုတာ ဦးသောင်းပြောလို့သိတာနဲ့
ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့တာ၊ ဆရာအပြီးပြန်လာတာဆို”

“ပြောလို့မရသေးပါဘူးကွာ”

“ဒါ...ဆရာကတော်လားဟင်”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“တို့ဆရာကနုတ်ပြည်သွားပြီး ရှာယူလာတာကျနေတာပဲ”

“ငါ့မောင်တွေပြောတာနဲ့ နေရင်းထိုင်ရင်း နတ်သမီး ဖြစ်
ရတော့မယ်”

“တကယ်ပြောတာပါ မမရဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်းတို့နာမည်တွေပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်က ဝင်းသူ၊ သူက ဖိုးညွှပ်”

“မမနာမည်က သျှင်ငယ်တု မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဪ...ဆရာ...ဦးသောင်းက ဆရာတို့
အနီးမောင်နှံ လောလောဆယ်နေဖို့ သူ့အိမ်မှာပြင်ဆင်ထားမယ်တဲ့”

“အိမ်နဲ့ခြံကိစ္စကိုဆရာခေါင်းထဲမှာသိပ်ပြီးမထည့်ပါနဲ့၊
မနက်ဖြန်ကျမှပဲ စပြီးလုပ်ကြတာပေါ့”

“နေပါစေကွာ၊ ငါ့ကောင်တွေက အလုပ်အားတာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဟာ...ဆရာကလည်း အလုပ်ရှိရှိ၊ မရှိရှိ ဆရာကိစ္စဆို
လုပ်ရမှာပဲ၊ ကိုတင်ကြည်နဲ့ ဂျပန်ကြီးတို့တောင် ပိုက်ဆံင်းသွားလို့
ဆရာရောက်တာ မသိလိုက်ဘူး၊ သိတာနဲ့ပြေးလာကြမှာ”

“ကဲ...ဆရာ ခရီးက ရောက်ချိန်လေး အေးအေးဆေး

သဗ္ဗမုန်ဇာတ

ဆေးနားပါ”

“ပေးပေး...ကျွန်တော်ထမ်းမယ်”

“ဟယ်... မလုပ်ပါနဲ့ အိတ်ထဲမှာ မမ ထမီတွေပါ တယ်”

“မမကလည်းဗျာ၊ ဆရာရဲ့ဇနီး၊ ဆရာကတော်ထမီပဲဟာ၊ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့”

လူငယ်နှစ်ယောက် သျှင်ငယ် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ထမ်းပြီးရှေ့ကနေထွက်သွားကြတော့သည်။

သျှင်ငယ်အတွက် နွေးထွေးသောကြိုဆိုမှုကို ရလိုက်သလိုပင်....

“ကိုစဲကို တော်တော်လေး လေးစားပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ် သျှင်ငယ်၊ ဒီကလေးတွေက ကိုယ့်ဆီမှာ ကျောင်းစာသင်ခဲ့ကြတာ၊ ရွာမှာက အလယ်တန်းလောက်ပဲ စာသင်ကျောင်းရှိတာ၊ အထက်တန်းကျောင်းကို တစ်ဖက်ကမ်းကရွာမှာ သွားပြီး တက်ရတာ၊ ကိုယ်ဘွဲ့ရပြီး ရွာမှာကလေးတွေကို စာပြခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကွာ၊ ကိုယ်တို့ရွာဟာ စေတနာနဲ့ မထိုက်တန်ဘူး၊ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့ ရွာကလေးဖြစ်မလာခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ရွာကို ကိုယ်ကျောခိုင်းခဲ့ရတာ ပါတယ်”

“ငယ်ကြောင့် ကိုစဲ ပြန်လာရတာနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုစဲနဲ့ ငယ် မဆုံဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီရွာလေးကို ကိုစဲပြန် ရောက်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“သေချာတာပေါ့ သျှင်ငယ်ရယ်၊ အင်းလေ ကိုယ်နဲ့ ဤက ရေစက်မကုန်သေးဘူးလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့”

“ငယ်နဲ့ကိုစဲကလည်း ‘ရှေးရေစက်ပဲနော်’”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ရေစက်က ဘယ်ထိ ဆုံခွင့်ပေးမယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး”

“တစ်သက်လုံးဆိုရင်ရော”

“ဝမ်းသာရမှာပေါ့”

နှစ်ဦးသား အပြုံးကလေးကိုယ်စီနှင့်ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ထိုအပြုံးကလေးထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာပါလျက်...

“ဟင်...”

အရက်ဖြူဆိုင် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုချိတ်ဆွဲထားပြီး ခြံဝန်းကြီးထဲတွင် တံအကြီးကြီးထိုးကာထားသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် အလှူကြီးတစ်ခုလား မှတ်ရသည်။ အရက်ပုလင်းသံတွေ၊ အရက်မူးပြီး အော်ဟစ်သံတွေက ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသည်။

“ဝင်းသူ”

“ဗျာ...ဆရာ”

“ဒီခြံက အရင်ဒေါ်ပြုံးခြံမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ခု...ဒေါ်ပြုံးမပိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်သူပိုင်သွားတာလဲ၊ ဒေါ်ပြုံး အရင်က ပြေပြေဆည်လည်ပါ”

“သူ့မောင် ဦးအေးပြုံးလက်ချက်ပေါ့ဆရာ၊ ဟိုလူ စိုးမိုးနိုင်ခဲ့ပေါင်းမိပြီး ကြက်တိုက်၊ လောင်းကစားလုပ်ရင်း နောက် ဆုံးခြံကို

စိုးမိုးနိုင်လက်ထဲ အပ်လိုက်ရတဲ့အဆင့်ကိုရောက်ခဲ့တာ”

“ဒီဆိုင်က စိုးမိုးနိုင်ဖွင့်ထားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ”

စိုးမိုးနိုင်တို့မိသားစုမှာ ရွာကလူတွေကို ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်ရင် ညာတာမှုကင်းမဲ့စွာဆက်ဆံတတ်သူတွေဖြစ်သည်။

“ခူ ဒေါ်ပြုံးရော...”

“မရှိတော့ပါဘူး၊ မနှစ်ကဆုံးသွားပါပြီ၊ ဒေါ်ပြုံးလည်း သူ့ခြံနဲ့သူ့အိမ်တွေ မတရားပေးလိုက်ရပြီး စိတ်ကျရောဂါနဲ့ဆုံးသွားရတာပါပဲ”

“အေးပြုံးက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ထောင်ထဲမှာလေ၊ စိုးမိုးနိုင် ချောက်ချလို လောင်းကစားဝိုင်းမှာ ရဲကဖမ်းမိပြီး ထောင်ကျသွားတာ”

“ဒီကောင် ဒီလောက်ထိ ယုတ်မာခဲ့တယ်ပေါ့”

“စိုးမိုးနိုင် ကောက်ကျစ်မှုတွေကတော့ ပြောလို့မကုန်နိုင်ပါဘူးဆရာ... ဟိုရောက်ရင် ဦးလေးသောင်းသာမေးကြည့်”

“ဆရာကို အရက်ဆိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်မကောင်းစရာပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ ငညပ်”

“ဟို...ဟို...ရဲဇော် ကိစ္စလေ”

“ငညပ်...မင်းကတော့ ဆရာစိတ်မကောင်းအောင် ပြောမနေနဲ့”

“ဝင်းသူ ငါတို့နဲ့မပြောလည်း ဆရာ့အောက်ဝိုင်းကျသိမှာပဲ”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ၊ ရဲဇော်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာ ရွာကထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ရဲဇော်ဟာ စိုးမိုးနိုင်ဦးရုံးခြင်းကို ခံရပြီး ခုအရက်ကျွန်ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာ...”

မိုးစဲနေ အရမ်းသံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရသော ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရဲဇော် မိဘတွေမရှိသည့်နောက်ပိုင်း မိုးစဲနေ တံတွင်နေခဲ့ပြီး ညီအရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်ရသူ၊ မိုးစဲနေ ရန်ကုန်ကို လိုက်ဖို့ဆီခံချင်ပေမယ့် ဟိုမှာ ဘဝကို အခြေချရမှာ တွေးရင်းနဲ့ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့သော ရဲဇော်...။

“အရင်ဆိုင်မှာ စိုးမိုးနိုင်ခိုင်းသမျှကို လုပ်ပေးနေရတယ်”

မိုးစဲနေ ရင်ထဲမှာ မကောင်းသောသတင်းဆိုးတစ်ခုဖြစ်၏။ ရဲဇော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မိုးစဲနေ ဒီအတိုင်း ပစ်ထား၍မရနိုင်ဘူးဆိုသည်ကို သဘောပေါက်မိသည်။

“လာကြဟေ့...”

ဦးသောင်းအိမ်ထဲမှ လှမ်းပြီးခေါ်နေသည်။ ဦးသောင်း အိမ်ကလေးမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးဖြစ်သောကြောင့် သျှင်ငယ်အနေဆင်းရဲမှာကိုတွေးမိလိုက်သည်။ ပြီးတော့တို့သောင်းအိမ်မှာက မိသားစု များသည်။

အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ရင်း

“ကိုသောင်း...”

“ဘာများလဲ မိုးစဲနေ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် တောင်ဘက်က

ခြံလေးမှာနေချင်တယ်”

“အေးပါ၊ ငါကလည်း အဲဒီကခြံမှာ ထားမှာပါ။ ခု ငါ့ကောင်တွေကိုသွားပြီးရှင်းလင်းခိုင်းထားပါတယ်။ ဟိုတဲမှာ ခြံစောင့် အောင်ထွန်းတို့ လင်မယားပဲနေကြတာ၊ မင်းတို့နေချိန်မှာ သူ့ ယောက်ျား အိမ်မှာ ခဏသွားပြီးနေပေးကြမှာပါ”

“အောင်ထွန်းဆိုတာ ရွာပျော်ကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ”

မိုးစံနေကို လေးစားသည့်ထဲက တစ်ယောက်အပါအဝင်။

“ကဲ...သက်သက်သာသာနေကြဦး၊ ညနေလောက်မှ သွားကြတာပေါ့။ မင်းတပည့် ရဲဇော်အကြောင်းတွေကို တော်တော် လေး ပြောဖြစ်ပြီလား”

“မိုးမိုးနိုင်အရက်ဆိုင်အကြောင်းတော့ သိပြီးပါပြီ”

“မိုးစံကြီးရေ... ဒီအရက်ဆိုင်ကြီး ရွာမှာပေါ်လာတာ ရွာကလူငယ်တွေရဲ့အနာဂတ်ပျက်စီးဖို့ ဖြစ်လာတာပဲဟေ့”

“သူက အမိန့်ရ အရက်ဆိုင်ဆိုတော့ ဘာပြောလို့ရမှာ လဲ၊ အရေးကြီးတာက အရက်ဆိုင်ကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ လူငယ်တွေ ရဲ့လွတ်လပ်မှု၊ ယုံကြည်မှုတွေပေါ်မှာ လွဲမှားနေကြတာပါ”

“ရွာမှာက မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် အရက် ဝိုင်းပါမှ ပြည့်စုံသလိုဖြစ်နေတာကွ၊ ဒီလိုဖြစ်အောင် ရှေ့ဆောင် လမ်းပြနေတာ ရွာက အသက်ကြီးပြီး အသိကင်းမဲ့ကြတဲ့ ရွာ လူကြီးတွေကြောင့်ပေါ့၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရပ်ရွာကာလသား ခေါင်းဆိုတဲ့ကောင်တွေက မိုးလင်းကမိုးချုပ် အရက်၊ ကြက်ဗိုင်း၊

မဲဗိုင်းနဲ့အချိန်ကုန်နေတာ၊ ရပ်ကျိုးရွာကျိုးဆို ပိုက်ဆံကောက်ခံပြီး ရွာအတွက်လုပ်တာနည်းနည်း သူတို့အရက်သောက်လိုက်တာ ခပ် ချားများဖြစ်နေတာ၊ ရွာမှာ ဘုရားပွဲဆိုရင်စည်စည်ကားကား မလုပ် ဖြစ်တာ မင်းမရှိကတည်းကဆိုရမှာပဲ”

“ဟာ...ဦးလေးသောင်းကလည်း ဘုရားပွဲမှာ ပျော်ပွဲ ခွင်ပွဲသာမပါတာ၊ လောင်းကစားပွဲတွေကတော့ ပလူပျံနေတာပဲ”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ အရက်ပွဲတော်ကြီး၊ ရန်ပွဲတော် ကြီးလေ၊ ဘုရားပွဲတစ်ခါပြီးတာနဲ့ ဆေးရုံပိုရတဲ့လူနဲ့ အချုပ်ထံ ဆောက်တဲ့ လူတွေက မနည်းဘူး၊ အမြတ်ထွက်တာက စိုးမိုးနိုင်ပဲ၊ ထူငယ်တွေကိုတော့ အတင်းစွတ်ပြီး မူးနိုင်၊ ပြီးရင် သူက မိတ်ထုတ်၊ တော်တော် ရွံစရာကောင်းတဲ့လူ”

“ကာလသားခေါင်းတွေက အရင်လူတွေပဲလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဦးမြင့်သိန်းနဲ့ ဦးတင်အိတို့ပဲလေ၊ ကာလသားခေါင်းသာဆိုတယ် စိုးမိုးနိုင်တပည့်တွေလိုပါပဲ”

“အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကျတော့ရော”

“ငါတို့ရွာမှာက ဥက္ကဋ္ဌအဆင့်လုပ်နိုင်တဲ့သူမရှိတော့ ဟို အတိတ်ရွာက အုပ်ချုပ်တယ်၊ တို့ရွာကတော့ ရာအိမ်မှူးအဆင့်လောက် နည်းတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း အားနည်းနေတာ ပေါ့ကွာ၊ ရာအိမ်မှူးလုပ်တဲ့ ဟန်ဌေးဆိုရင် ကလေးနဲ့ခွေးကတောင် ကြောက်တော့ စိုးမိုးနိုင်တို့ကပိုပြီး ဆိုးတာပေါ့ကွာ”

“ရွာက တော်တော်လေးပျက်စီးနေပြီပဲ”

“ပျက်စီးတာတော့ မပြောနဲ့ မိုးစံနေရေ၊ ရွာက ဆရာ

တော်တောင် ရွာကို စိတ်ညစ်နေပြီ။ ဆရာတော်ရှေ့မှာတော့ တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာကျရင် လုပ်ချင်တာလုပ်ကြတာကွ၊ ဘေးက ရွာတွေဆို တိုးတက်နေပြီ၊ လူနေမှုစနစ်တွေလည်းမြင့်မားနေကြပြီ၊ ငါတို့ရွာမှာ တော့ စုတ်ပြတ်သတ်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်ရွာလို့ပြောရမှာတောင် ရှက်တယ်၊ မြို့က ဧည့်သည်ခေါ်လာဖို့တော့ ဝေးရော”

မိုးစံနေ ရွာအကြောင်းတွေကိုကြားရတာ စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းမိလေ၏။

သူ့ကိုယ်သူလည်းအပြစ်တင်မိသည်။

တကယ်ဆို သူ ခတ္တာဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ရွာ၏အနာဂတ်ကိုကျောခိုင်းခဲ့သလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။

မိုးစံနေ ရွာမှ လူငယ်တွေကို ပညာတတ်တွေ အသိပညာ ဖွံ့ဖြိုးသည့်သူတွေအဖြစ် ပံ့ပိုးပေးပြီး ရွာကို ပြောင်းလဲပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် ခတ္တာ၏ သစ္စာမဲ့မှု၊ ရက်စက်မှုဒဏ်ကို ခံနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့သောကြောင့် ရွာကိုစွန့်ခွာခဲ့သူ။

“ဟူး...”

မိုးစံနေ... သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ပြီး သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချလိုက်သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ သူ့ရွာလေးကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပြီး ကယ်တင်နိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားခြင်းပင်။

ဒီအတွက် ပထမဦးဆုံး သူနှင့်သျှင်ငယ် အခြေချပြီး နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် စတင်ပြီး ပြင်ဆင်ရတော့မည်...။

မိုးစံနေနှင့်သျှင်ငယ်တို့ နေထိုင်ရသောတံအိမ်ကလေးမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် သိပ်ပြီးမဝေးသောကြောင့် လှိုင်းပုတ်သံတွေကို ကြားနေရသည်။

ညနေခင်းက သျှင်ငယ်နှင့်အတူ သောင်ပြင်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်ပေမယ့် ရေတက်သောအချိန်ဖြစ်နေသောကြောင့် သိပ်အဝေးကြီးကိုပင် မသွားနိုင်ခဲ့ကြပေ။

ပင်လယ်လေနှင့်စိမ်းသည့် သျှင်ငယ်အတွက် အအေးမိမှာကို စိုးသဖြင့် ခဏသာလမ်းလျှောက်ပြီးပြန်ခဲ့ရသည်။

မိုးစံနေ အိမ်ရှေ့တံခါးချပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

“သျှင်ငယ်...အနွေးအကိုအဝတ်ထားနော်၊ ပင်လယ်လေက ညဉ့်နက်လေ အေးလေပဲ”

“ဟုတ်တယ် ခုတောင် တော်တော်လေးအေးနေပြီ၊ ဒီနေရာ

မှာ အကြာကြီးနေရရင် မလွယ်ဘူး”

“သျှင်ငယ် အိပ်ချင်ရင် အခန်းထဲမှာအိပ်လေ”

“ကိုစဲက ဘယ်မှာအိပ်မှာလဲ”

“အပြင်မှာပဲအိပ်မယ်”

“အအေးပတ်နေဦးမယ်”

“သျှင်ငယ်ရယ်...ကိုယ်နဲ့ပင်လယ်လေက ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ ငယ်ငယ်ကဆို သောင်ပြင်မှာတောင် ဘာမှမမြဲဘဲ အိပ်ခဲ့ကြတာ”

“စောင်တော့ခြံရံမယ်နော်၊ ပြီးတော့ အပေါ်အင်္ကျီလေး ထပ်ပြီး ဝတ်ပါ”

သျှင်ငယ် အိတ်ထဲမှ ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီလေးကို လှမ်းပြီး ပေးလိုက်သည်။

မိုးစဲနေအတွက် သျှင်ငယ်ဝယ်ယူလာသော အင်္ကျီလေး ဖြစ်သည်။

“ကိုစဲ”

“သျှင်ငယ် ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဟို...ဟို...ကိုစဲတို့ရွာလေးကို ဒီအတိုင်းထားမှာလား”

“ကိုယ်...ဒီအတွက် ရင်ထဲမှာ အစိုင်အခဲတစ်ခုဖြစ်နေတာ ကတော့ အမှန်ပဲသျှင်ငယ်”

“ငယ် ရိပ်မိပါတယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ။ ငယ်ဘေးမှာ ရပ်ပေးမှာပေါ့”

“ကိုယ်နဲ့ စိုးမိုးနိုင် ထိပ်တိုက်တော့တွေ့တော့မယ်၊ တော်

ကြာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကြောင့် ရန်ဘက်ဖြစ်ရတာမျိုးကို မဖြစ်ချင်ဘူးကွာ”

“ကိုစဲရယ်...ရွာအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ အဆိုးဆုံးဖြစ်စေမယ့်အရာတွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ ငယ် ဖတ်ပူးတဲ့ အနာဂတ်ခရီးသည် စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ စာပိုဒ်လေးတစ်ခုကို ရွတ်ပြမယ်၊ ကိုစဲ အတွက် အသုံးဝင်မဝင်တော့မသိဘူး”

“ကိုယ်နားထောင်မယ်”

“ဒီလို ကိုစဲ... ယိုးပုဆရာတစ်ယောက်ဟာ အကောင်းဆုံးယိုးပုရပ်တစ်ခုကို ထုနိုင်ဖို့အတွက် သူကလက်တွေထဲမှာ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကို ကိုင်စွဲထားနိုင်ရမယ်တဲ့၊ ဒီယုံကြည်ချက်ကို ခြံရံဖို့က အတတ်ပညာနဲ့ စိတ်ရှည်ခြင်းတဲ့၊ ငယ် ရွတ်ဆိုပြတာကို ကိုစဲ နားလည်မှာပါ”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ယုံကြည်ချက်ရှိနေပေမယ့် ဘေးက ခြံရံတဲ့ အတတ်ပညာပိုင်းကတော့ အားနည်းနေမလားမသိဘူး”

“ငယ်...ကူညီနိုင်တာကို ကူညီမှာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ သျှင်ငယ်ရယ်”

“ကျေးဇူးစကား မဆိုကြေးလေ”

“ဆရာ...ဆရာ”

“ဟေ...ဘယ်သူတွေလဲ”

ခြံထဲသို့ ဓာတ်မီးတွေနှင့်ဝင်လာသော အသံတွေကြောင့် ဖိတ်ထားသောတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

၈၄

ခန္တာဝင်း

ဝင်းသူ၊ ဖိုးညွှပ်နှင့်လူငယ်(၂)ဦးကို ထပ်ပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာ...ကျွန်တော်တို့ပါ”

“ငထင်နဲ့ ဂျပန်ကြီးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပိုက်လှေတက်တက်ချင်း သိတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ”

“ထိုင်ကြကွာ၊ သျှင်ငယ်ရေ... သူတို့က ကိုယ့်ကောင်တွေပဲ၊ ငထင်နဲ့ ဂျပန်တို့၊ ပင်လယ်ဖျံတွေပေါ့”

“မမကိုလည်း မင်းဆရာလို ခင်မင်ကြပေါ့ကွယ်”

“ခင်မင်ရမှာပေါ့ မမရယ်”

“ဟိုကောင် ရဲဇော်တောင် ကူးတို့ဆိပ်မှာတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟင်...ငါရောက်နေတာ မသိဘူးလား”

“သိတယ်ဆရာ၊ ဒီကောင် စိုးမိုးနိုင်အရက် ပုံးတွေသယ်ပေးနေတာ၊ ကျွန်တော်တောင်လမ်းပြီးအော်ပြောလိုက်တော့ မျက်နှာကော့မကောင်းဘူး၊ ဒီကောင်က မရတော့ပါဘူးဆရာ၊ အရက်ကျွန်ဖြစ်နေပြီ”

“ငါ့မောင်တို့ရယ် မရဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ သူ့ထက်မက ဘိန်းဖြူစွဲနေတဲ့သူတွေတောင် ဖြတ်လို့ရတာပဲ၊ ဘာလို့မရနိုင်ရမှာလဲ အရေးကြီးတာက သူ့စိတ်ကို အားမာန်အသစ်ဖြစ်စေအောင် လုပ်ရမှာကွဲ့”

“စိတ်အသစ်ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လုပ်ယူရမယ်၊ ဆုံးမစကားတွေ ပြောပြီး

သုန္ဒရီစာပေ

၈၅

၈၅

ပြောင်းလဲဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခန္တာကိုယ်ထဲကိုဖောက်ဝင်နေတဲ့ အရက်အဆိပ်တွေကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာရော၊ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာပါ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ရမယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းတို့သူငယ်ချင်းဘဝ ပြန်ပြီးကောင်းလာမှာပါ”

“ဒီကောင်ကို လူကောင်းပြန်ပြီးဖြစ်စေချင်တယ်ဆရာ”

“ဖြစ်စေရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါပြန်ပြီးရောက်လာပြီပဲ”

“ဆရာ...ရွာမှာအကြာကြီးနေမှာလား”

“ဒါတော့ ငါ့ကိုမမေးနဲ့၊ မင်းတို့မမကိုမေး၊ သူ့ပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

“နေပါမယ်ကွယ်”

“ဘယ်လောက်အကြာကြီးလဲမမ”

“ဟောဒီ ပင်လယ်ရေတွေ ခန်းတဲ့အထိ”

“ဟာဗျာ”

မိုးစံနေအဟွက် အနာဂတ်စေတမန်သည် သျှင်ငယ်ပင်ဖြစ်နေပြီလားမသိ။

“ဆရာ”

“ဘာလဲ ဂျပန်ကြီး”

“မမက မမခတ္တာထက်ပိုပြီးချောတယ်နော်”

“ဟေ့ကောင်”

“ဂျပန်ကြီး မင်းကွာ၊ အရိပ်သုံးပါးနားမလည်တဲ့ကောင်၊ မမရှေ့မှာ ပြောရသလားကွ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ၊ တကယ့်ကိုခုံးဝေးတဲ့ကောင်”

သုန္ဒရီစာပေ

“ပြောပါကွယ်... ရပါတယ်၊ လူ့ဘဝမှာ တကယ်စစ်မှန်တဲ့အလှတရားဆိုတာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲက စိတ်ထားလေးလှပြီး နှလုံးသားလှမှသာ အလှတရားဖြစ်တာ”

“မမက ရုပ်ရော စိတ်ထားပါလှမယ့်သူပါ”

“ခွေးကောင်တွေ၊ ပြန်ကြမယ်၊ ဆရာတို့ ခရီးယန်းလာလာကြတာ၊ နားပါစေ”

“ဆရာ...မနက်မှ အိမ်က စားတွေဘာတွေယူလာပြီး ဆရာခြံလေးကို ရှင်းကြမယ်”

“အေး...အေး... အလုပ်အားမှလည်း လာကြပါကွာ”

“အလုပ်ကတော့ မအားလည်းလုပ်ရမှာပဲ၊ ဆရာအိမ်ဆောက်ဖို့ ဝါးတွေကို ဂျယ်ကြီး စက်လှေခွံတောကြီးဘက်မှာ သွားပြီးဝယ်ရမှာ ဆရာ”

“ခြံရှင်းပြီးမှ စီစဉ်တာပေါ့ ဒါနဲ့ ဖိုးရှုပ်”

“ဗျာ...ဆရာ”

“ရွာကနေ ဟိုဘက်ရွာကြီးကို သွားတဲ့စက်လှေရှိသေးလား”

“ရှိတယ်ဆရာ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အိမ်အတွက် ဝယ်စရာလေးတွေသွားပြီးဝယ်မလို့ပါ”

“ဆရာသွားမယ့်နေ့ကိုပြောလေ၊ ကျွန်တော့်စက်လှေနဲ့ သွားမယ်”

“အေး...ဒါဆိုရင် အိမ်ကိစ္စပြီးတာနဲ့သွားကြတာပေါ့၊ ပြန်ကြတော့၊ အိမ်တွေဘာတွေ တက်မနေနဲ့နော်”

“ဆရာရေ... အိမ်တက်စရာဆိုလို့ ငထက်တစ်ကောင်ပဲ ရှိတယ်”

“ငါ့ကောင်က စွဲနေပြီပေါ့”

“မစွဲသေးဘူးဆရာရေ။ ခုမှ ကြိုးစားတုန်း”

လူငယ်လေးတွေ ရယ်မောပြီးပြန်သွားကြတော့မှ

“ကိုစဲ...အိမ်တက်တယ်ဆိုတာဘာလဲဟင်”

“အိမ်တက်တယ်ဆိုတာ ရွာရဲ့လှေတစ်ခုပါ၊ ကောင်လေးက သူ့ချစ်သူအိမ်ပေါ်တက်ပြီး ချိန်းတွေတာ”

“ဪ... အိမ်ကစီသွားရင်မလွယ်ဘူး”

“မိတဲ့အခါ ပြေးကြတာပေါ့၊ မလွှတ်တော့ဘူးဆိုရင် နှစ်ဖက် နားဖောက်ပြီးပေးစားကြတာပဲ”

“သဘောမတူဘူးဆိုရင်ရော”

“ကောင်မလေးဘက်က ဝန်ခံရင်တော့ မဖြစ်မနေပေးစားကြတာပါပဲ”

ထိုကဲ့သို့သော ဘဝမျိုးကို မိုးစဲနေကြသူပေမယ့် သူနှင့် အတ္တက ပေါင်းစည်းခွင့်တော့ မရခဲ့ပေ...။

မွန်းလွဲချိန်ရောက်တော့ ခြံဝန်းထဲ ရှင်းသလောက်ဖြစ်နေ
လေသည်။

သျှင်ငယ်နှင့် ကိုသောင်းဇနီးမယ်မြိုင်တို့ ထမင်းအိုး၊ ဟင်း
အိုးတွေနှင့်ရောက်လာပြီး စားသောက်ကြရန် ပြင်ဆင်ချိန်တွင်

“ဟိုကောင် ဂျပန်ကြီးလာစမ်း”

ခြံဝတွင် ဂျပန်ကြီးပထွေး ကုလားစိန်သန်း အော်ဟစ်ပြီး
ခေါ်နေလေသည်။

ကုလားစိန်သန်းဆားတွင် ရွာဆော်အရက်သမားကျော်လွင်
နှင့်ခင်မောင်သန်းတို့ပါလာသည်။

သုံးယောက်လုံး အရက်မူးနေသောအသွင်အပြင်

“ဒီလူကြီးတော့ခက်ပြီ”

ဂျပန်ကြီး ထိုင်နေရာမှထသွားလေ၏။

“ဘာလဲ...ပြော...”

“ဟေ့ကောင် မင်းအသံက မာလှချည်လား၊ ဘာလဲ
မင်းဆရာ အားကိုးနဲ့ငါ့ကို အန်တုချင်တဲ့သဘောလား၊ မင်းဆရာလို
ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်နဲ့ရွာမှာ ဆရာကြီးလုပ်လို့မရဘူး”

“ဟင်....”

ကုလားစိန်သန်း စကားလုံးတွေက မိုးစဲနေကိုပါ ပုတ်ခတ်
လာနေတော့သည်။

“ခင်ဗျား မူးနေရင် ပြန်ဗျာ...”

“ဂျပန်ကြီး မင်းက ငါ့ကိုပြန်ခိုင်းတယ်၊ မသာကောင်
သွားကျွတ်ချင်လို့၊ ခုလာခဲ့စမ်း၊ အားအားယားယား ကျွန်လုပ်ချင်

မိုးစဲနေ၏ခြံဝင်းလေးကို စတင်ပြီးရှင်းလင်းနေလေပြီ။

ဖိုးညှပ်၊ ဂျပန်ကြီး၊ ဝင်းသူ၊ ငထက်၊ ကိုသောင်းတို့က
လွဲပြီး တခြားလူတွေ လှည့်ပင်မကြည့်ကြပေ။

မိုးစဲနေတို့ရွာ၏လှေစရိုက်တစ်ခုပင်။ အချင်းချင်း ရိုင်းပင်း
ကူညီလိုသောစိတ် ကင်းဝေးကြသည်။ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးအရက်သောက်တာ
မျိုးတွေ၊ လောင်းကစားလုပ်ငန်းမျိုးလောက်သာ ညီညွတ်ကြပြီး
ကျန်သော ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စများတွင် ညီညွတ်မှုမရှိသော ရွာ
ကလေးပင်။

သျှင်ငယ်ကတော့ ကိုသောင်းဇနီးသည်နှင့် ထမင်းဟင်း
ချက်ပြုတ်နေလေသည်။

“အားလုံး နားမယ်ဟေ့”

တယ်၊ ခု ပိုက်သွားဆင်း”

“ဦးစိန်သန်း ခင်ဗျား ပြန်တော့ဗျာ”

“ခွေးသားက လူဝါးဝလို့ ကဲကွာ”

ကုလားစိန်သန်း ဂျပန်ကြီးကို လှမ်းပြီးထိုးပေမယ့် မထိ

ဘဲ ဘေးသို့ယိုင်ကျသွားသည်။

“ဦးစိန်သန်း...ခင်ဗျား...ဗျာ”

“လူလိုပြောလို့မရရင် လာပြီကွ”

“ဖြောင်း...”

ဆွေးမြေ့နေသည့် ခြံစည်းရိုးမှ ဝါးလုံးကိုဆွဲဖြုတ်ပြီး ဂျပန်ကြီးကို ရိုက်မည်အပြု

“ကိုစိန်သန်း ခင်ဗျားတော်ဗျာ၊ ဂျပန်ကြီး ပြန်လိုက်သွား”

“ဆရာ...ဒါသက်သက် ပြဿနာလာပြီးလုပ်တာ၊

ဒီအချိန် ပိုက်ဆင်းရဲတဲ့အချိန်မှမဟုတ်တာ၊ အလကား တစ်နေ့တစ်နေ့ အရက်သောက်ဖို့ပဲသိတာ၊ မိသားစုကို ဘာမှ ငဲ့ညှာတာမဟုတ်ဘူး၊ မပြန်ဘူးဗျာ... ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ”

“မပြန်ရင် ချတယ်ကွာ”

“ဖြောင်း...”

“ဟင်...ဆရာ”

ကုလားစိန်သန်း ဝါးပိုင်းက မိုးစဲနေခေါင်းကို ရောက်သွားသဖြင့် လက်နှင့်ကာလိုက်သည်။

ဝါးမှာ ဆွေးမြေ့နေခြင်းကြောင့် ထက်ပိုင်းပြတ်ထွက်သွားသည်။

သည်။

“ဒီလောက်တောင် ပြောမရတဲ့လူ...”

“ဂျပန်...ပန်...”

“ခွပ်...ဖြောင်း...”

ဂျပန်ကြီး ပထွေးဖြစ်သူကို ထိုးချလိုက်သည်နှင့် ဘေးမှ ဝါလာသော ကျော်လွင်နှင့်ခင်မောင်သန်းက ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်တွေကိုထုတ်ပြီး မိုးစဲနေကို တိုက်ခိုက်လေသည်။

“ဝိုး...ဖြောင်း...အီး...”

“ချကွာ”

မိုးညပ်တို့ (၃)ယောက်လည်း ပြေးဝင်ပြီး ရိုက်တော့မှ နောက်ဆုတ်ပြီးပြေးကြတော့သည်။

“တောက်...ဒီကိစ္စ မရိုးသားဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်တစ် ခိုင်းတာပဲဖြစ်မယ်”

“ကိုသောင်း...ထားလိုက်ပါဗျာ၊ နောက်တော့သိရမှာပေါ့... ဂျပန်ကြီး...မင်း...”

“ဆရာ... ကျွန်တော့်အတွက်ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့၊ ပထွေးတစ်ယောက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်သည်ခံပြီး သူလုပ်သမျှတွေကို ခေါင်းငုံ့ပြီး ရင်စည်းခံခဲ့တာကြာပြီ၊ နောက်ထပ် သူ့အတွက် ကျွန်တော်အခွင့်အရေးမပေးနိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဂျပန်ကြီးဘက်က ပါလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူကြီးက သိပ်ပြီးတရားလွန်တယ်”

“ဟူး...”

မိုးစဲနေအတွက် ရွာ၏စိန်ခေါ်မှုတွေကို စတင်တွေ့လိုက်

ရပြီ။

ဂျန်ကြီး (၁၀)နှစ်သားလောက်ကတည်းက ဖခင်ဆုံးသွားပြီး မိခင်ဖြစ်သူက ကုလားစိန်သန်းနှင့်နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ ဒီကတည်းက ကုလားစိန်သန်း နှိပ်စက်သမျှကို ခံခဲ့ရသော ဂျန်ကြီး ခုလို လူပျိုအရွယ်ရောက်ချိန်မှာတော့ အနိုင်ကျင့်မှုဒဏ်ကို သည်းခံ၍ မရနိုင်တော့သည်မှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုပင်။

“ကိုစဲ...တို့ထမင်းစားရအောင်နော်၊ ဟင်...လက်မှာ သွေးစတွေနဲ့”

“ဟုတ်တယ် သျှင်ငယ်၊ ဝါးစနဲ့ခြစ်မိသွားတာပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆေးတော့လိမ်းလိုက်ဦး၊ ဒေါ်မြိုင်ဆီမှာ ဘာဆေးတွေရှိလဲ”

“ဆေးတွေကတော့ရှိတယ်၊ ဘာဆေးတွေရှိလည်းဆိုတာ တော့မသိ၊ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတာ”

“ဒါဆို သွားယူပေးပါလားဟင်”

“အေး...အေး...”

မိုးစံနေ ထမင်းစားတော့မှ လက်က ကိုက်ခဲလာသည်။ သျှင်ငယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ ဘာမှမဖြစ်သလို နေပေးလိုက်ရသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ဒေါ်မြိုင်ယူလာသောဆေးအိတ်ထုပ်ကြီးကို သျှင်ငယ်ဖြေပြီး ဆေးတွေကိုကြည့်ကာ

“ဒေါ်မြိုင်...ဒီဆေးတွေဘယ်ကရလဲ”

“ဘယ်ကရလဲဆိုရင် ပင်လယ်ထဲက ရတာပါ၊ ဘယ်က ဘာမှမသိတာနဲ့ ဒီအတိုင်းထုပ်ထားတာ”

“ဆေးတွေက ဆေးကောင်းတွေ၊ ကိုစဲ...ဆေးလိမ်းရအောင်”

မိုးစံနေ လက်ကို သျှင်ငယ်ကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီး

“ဟင်...အရိုးပါထိသွားတာပဲ၊ ကိုစဲ မနာဘူးလား”

“မနာပါဘူး”

“ကိုစဲ ဘာလို့ညာတာလဲ၊ ဒီလောက်အရိုးကို ထိတာ မနာဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုစဲ လက်ထိခိုက်တဲ့ပုစံက အနည်းဆုံး အနီအက်နိုင်တယ်”

“ဟင်...”

သျှင်ငယ် အရိုးနှင့်ပတ်သက်သော လိမ်းဆေးပုလင်းဘူးကိုဖွင့်ပြီး စနစ်တကျ လိမ်းကာ ပတ်တီးစည်းပေးလေသည်။

“ရော...ဒီဆေးကိုသောက်ထား”

“သျှင်ငယ်ရယ်...ဆေးတွေက ဘာဆေးတွေလဲ”

“ဒီဆေးက အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးနဲ့ အရိုးအဆစ်အဆုတ်ကို ပျောက်တဲ့ဆေးပါ၊ စိတ်ချပြီးသာသောက်၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်းကို သေစေတဲ့ဆေးတိုက်ပါ့မလား”

သျှင်ငယ် စကားလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပီတိလေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူနှင့်သျှင်ငယ် ဘဝက ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံဘဝ မဆိုထားနှင့် ချစ်သူတွေတောင် မဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

“မမက ဆေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တယ်နော်”

“လေ့လာထားလို့ပါကွယ်”

သျှင်ငယ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုသည်ကို မိုးစဲနေကိုပင် ဖွင့်မပြောမိခဲ့ပေ။

အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဆင့်နဲ့ ဆေးရုံတွင် အလုပ်ဝင်ခါနီး ဦးဘုဏ်းခေါင်နှင့် လက်ထပ်ရမယ့်ကိစ္စပေါ်ခဲ့၍ ထွက်ပြေးရခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ကိုစဲ တို့ရွာမှာ ဆေးခန်းတွေဘာတွေမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး သျှင်ငယ်၊ ရွာကျွန်းမာရေးဆေးခန်းရှိပေမယ့် ဆရာမအဆင့်ပဲ ရှိတာ၊ ဆရာမက ပထမတစ်လတော့ ရွာမှာ နေသေးတယ်၊ ရွာရဲ့ စရိုက်နဲ့အကျင့်တွေကို မကြိုက်လို့မနေတော့ ဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာပဲ နေတော့တယ်၊ အရေးအကြောင်းဆိုရင် သွားခေါ်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် တူမလေးရယ်၊ ကိုယ့်ရွာမှာ ဆရာမ မရှိ တော့ အစစအရာရာ ဒုက္ခရောက်တယ်၊ တချို့ဆိုရင် ဘာမဟုတ် တဲ့ သူတွေပြောတဲ့ဆေးတွေသောက်ပြီး သေမလိုတောင်ဖြစ်ရတာ”

“ဟိုကောင်ဆေးထိုးဆရာ တင်နိုင်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်ကြီးလားမှတ်ရတယ်”

“ဆေးထိုးဆရာဆိုတာ အစိုးရက ခွင့်ပြုတာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဆေးရုံမှာ လုံခြုံရေးသွားလုပ်ပြီး ဆေး လေးဘာလေး ထိုးတတ်ပြီးဆေးအမည်လေးတွေ သိတာနဲ့ ဆေးထိုး ဆရာလုပ်နေတာ၊ ရွာမှာက အရေးအကြောင်းဆို အားကိုး ရာမရှိတော့

သူ့ကို ပင့်ဖိတ်နေရတာပဲ”

“မမရေ... သူ့ဆေးတစ်ခါထိုးရင်တောင်းတဲ့ငွေက များ တယ်ဗျာ...”

“အင်း...”

သျှင်ငယ် မသိမသာ သက်ပြင်းလေးပင် ချမိတော့သည်။

“မမလောက်တောင် ပတ်တီးစည်းတာ မကျွမ်းကျင်ဘူး”

“ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ နားလိုက်ပါလား ကိုစဲ”

“ဆရာ... နားနားနေနေပါ၊ ကျွန်တာတွေကို ကျွန်တော် တို့ဆက်ပြီးလုပ်လိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ဆရာ... ဘာမှမကျန်တော့တာ”

“မိုးခါကြီးရေ... မနက်ဖြန် တောကြီးတန်းဘက်ကိုသွားပြီး အိမ်ဆောက်ဖို့ ဝါးတွေ သစ်တွေ သွားဝယ်ကြရအောင် စီစဉ်ဦး”

“ဂျပန်ကြီး စက်လှေနဲ့ သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ ခင်းပထွေးက ပြဿနာလုပ်နေဦးမယ်”

“ဆရာ... ဒါတော့ မပူနဲ့၊ စက်လှေကိစ္စက သူနဲ့ မပတ် သက်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဟိုဘက်ကမ်း ငါးဒိုင်ကဝယ်ပေးထားတာ၊ သူ ဝင်ပြီးစွက်ဖက်လို့မရဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ပြီးတာပဲကွာ၊ ငထက်တို့ရောအားသေး ခဲ့လား”

“ဒီရက်တွေမှာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘူးဆရာ၊ အိမ်က လည်း ဆရာ့ကိုဝိုင်းပြီး လုပ်ပေးဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ်”

“ဆရာ့ကိုတောင် အမေနဲ့အဖေက ဒီရက်ပိုင်းမှာ ထမင်း

လာပြီးစားဖို့ခေါ်ခိုင်းထားသေးတယ်”

“ဪ...မင်းတို့ဆရာပဲခေါ်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး မမရယ်၊ တစ်ယောက်ခေါ်မှတော့ နှစ်ယောက်လုံးအတူတူပဲပေါ့”

သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ခိုးစံနေနှင့်သျှင်ငယ်ထိုင်နေပြီး လုပ်ကိုင်နေကြသည်ကိုကြည့်နေမိသည်။

“ကိုစံ”

“ပြောလေ သျှင်ငယ်”

“အိမ်အတွက် ဝယ်ခြမ်းပြီးရင် မီးဖိုချောင်အတွက် ဝယ်ခြမ်းဖို့ စီစဉ်ဦးလေ၊ ကိုယ့်ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးနဲ့မှတော်မှာပေါ့”

“မနက်ဖြန် တောကြီးဘက်ကိုသွားရင်း အပြန်မှာဝင်ပြီး ဝယ်ကြတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်နေတယ်”

“ကိုစံကဘာကိုရှက်နေတာလဲ”

“ကိုယ် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပါဘဲ သျှင်ငယ်ဆီကတွေ့သုံးနေရလို့ပါ”

“ဒါကတော့ ကိုစံရယ်၊ ခုလိုဘဝမျိုးကို သျှင်ငယ်က ခေါ်ဆောင်လာသူလေ၊ ငယ်ရဲ့တာဝန်ပေါ့၊ နောက်တော့ ကိုစံ လုပ်စာကို ငယ်ကထိုင်ပြီးစားရမှာမဟုတ်လား၊ ကိုစံ ဘာလုပ်မယ်လို့ တွေးတာလဲ”

“ရွာမှာက လယ်လုပ်ငန်းနဲ့ တံငါလုပ်ငန်းပဲရှိတာ၊ ကိုယ်က တံငါလုပ်ငန်းကို မလုပ်ချင်ဘူးကွာ၊ လယ်ယာနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုပ်ရင်တော့ တခြားသူဆီမှာ ပင်တိုင် ဝင်လုပ်ရမှာပဲ”

“ပင်တိုင်လုပ်တယ်ဆိုတာဘာလဲ”

“အလုပ်သမားအသွားဝင်လုပ်တာပေါ့”

“ကိုစံရယ်...ဒါဆို မလုပ်နဲ့၊ သူများခိုင်းတဲ့လုပ်ငန်းဆိုတာ အရမ်းပင်ပန်းမှာ”

“ပင်ပန်းတာကို ကိုယ်မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စာရင်းကိုင်လူတန်းစားတွေက ကိုယ်တို့ရှာမှာမကောင်းကြဘူး၊ အလုပ်သမားကို ကျေးကျွန်တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံကြတာ၊ ပြီးတော့ ပေးတဲ့ငွေကြေးက ထမင်းမငတ်ရုံပဲ၊ ဒါတောင် တချို့ မိသားစုတွေ ထမင်းငတ်ရတဲ့ဘဝကိုရောက်သေးတယ်”

“သျှင်ငယ်ဆီမှာပါတဲ့ငွေကြေး ပစ္စည်းတွေနဲ့ စီးပွားရေးတစ်ခုခု လုပ်မယ်”

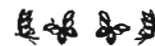
“အားလုံးပြီးတော့မှ စီစဉ်ကြတာပေါ့ သျှင်ငယ်ရယ်”

သျှင်ငယ် တိုက်သောဆေးကြောင့် ဒဏ်ရာသက်သာပေမယ့် အိပ်ချင်သလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ကိုစံ ခဏလေး မေးလိုက်ပါလား၊ ဆေးကပြင်းတယ်၊ ပြီးတော့ အရမ်းကို အိပ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မျက်ခွံတွေ အရမ်းကိုလေးလာတယ်”

သစ်ပင်လေးကိုမှီပြီးမှေးမှေးရင်း သျှင်ငယ် ပခုံးထက်ပေါ်သို့ ခေါင်းလေးမှီပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

“ကိုစဲတို့ အထက်တန်းကျောင်းတက်ခဲ့ရတာ ဒီရွာလေးမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျောင်းက မနက်ကျောင်းဆိုတော့ ရွာကနေ စက်လှေနဲ့ (၅:၀၀)မှာရီလောက်ထွက်ရတယ်၊ ဒါတောင် ရှေ့အလှည့်သင့်မှကျောင်းမတက်ခင်ရောက်တာ၊ စက်လှေမရှိတဲ့သူတွေတော့ လက်ခတ်နဲ့ အရုဏ်တက်တာနဲ့သွားရတာလေ”

“စက်လှေနဲ့အတူတူမသွားကြဘူးလား”

“မသွားခဲ့ရဘူး၊ ရွာမှာ ဒီတန်းက စက်လှေပိုင်တာဆိုလို့ ဖိုးမိုးနိုင်တို့လောက်ပဲရှိတာ၊ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ လက်ခတ်နဲ့ပဲ ဒီရိယအားကိုးပြီး ပညာသင်ယူခဲ့ကြရတာ သျှင်ငယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ (၁၀)တန်း အဆင့်ကနေ ဘယ်သူမှမကျော်သွားနိုင်ခဲ့ပါဘူး”

“ဖိုးမိုးနိုင်ရော...”

“ဒီကောင်က မိဘချမ်းသာမှုပေါ်မှာ ယစ်မှူးပြီး ပညာရေးကို ကျောခိုင်းခဲ့တာ၊ ကိုယ်တို့ရွာကနေ တက္ကသိုလ်တက်နိုင်တဲ့ လူဆိုလို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရှိခဲ့တာ၊ ဒါကလည်း မေမေကျေးဇူးကြောင့်ဆိုရမှာ၊ မေမေက ကိုယ့်ကို အပင်ယန်းခံပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့တာ သျှင်ငယ်”

“ကိုစဲအမေဆုံးတော့ ကိုစဲဘွဲ့ရပြီးပြီလား”

“နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေတဲ့အချိန်မှာဆုံးခဲ့တာ”

“ကိုစဲအဖေဆုံးတာ ကျတော့ရော”

“ဖေဖေက ကိုယ် (၁၀)တန်းနှစ်မှာ ဆုံးတာ၊ အဲဒီနှစ်က ကိုစဲတို့မိသားစု သောကနှစ်လို့ပြောရမှာပဲ၊ ဖေဖေဆုံးလို့ လတောင်

ဂျပန်ကြီးစက်လှေကလေး ကမ်းသို့ကပ်သည်နှင့် ဖိုးစဲနေသျှင်ငယ်နှင့်ထက်တို့ ထိုရွာမြို့ကလေးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

စက်လှေပေါ်တွင် အိမ်ဆောက်ရန် ဝါးတွေပါလာသဖြင့် ဂျပန်ကြီးနှင့်ဝင်းသူတို့ စက်လှေပေါ်တွင် စောင့်လျက်ကျန်ခဲ့ပြီး ကိုသောင်းနှင့်ဖိုးညပ်တို့က ရွာတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးရောက်လာလျှင် အဆင့်သင့်လုပ်နိုင်ရန်အတွက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

“ရွာလေးက စည်ကားတယ်နော် ကိုစဲ”

“တောမြို့လေးလို ဖြစ်နေတာလေ၊ ရန်ကုန်က ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဒီမှာအကုန်ရတယ် သျှင်ငယ်”

မလည်ရသေးဘူး ညီမဖြစ်သူက ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတယ်လေ၊ ဒီကတည်းက ညီမလေးနဲ့ ကိုယ်ဟာ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့တာ၊ ခုထိဆိုရမှာပေါ့”

“ဟို...ကိုစအမေဆုံးတော့ မလာကြဘူးလား”

“သူတို့ ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်းမသိဘူး၊ ခုနောက်ပိုင်းတော့ သတင်းကြားပါတယ်၊ ရန်ကုန်က လှိုင်သာယာမှာနေသလားပဲ၊ တိတိကျကျတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

စကားတပြောပြောနှင့်လျှောက်လာရင်း ဈေးနားသို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“သျှင်ငယ် ဝယ်ချင်တာတွေဝယ်လေ”

“မောင်ထက်”

“ဗျာ...မမ”

“ဒန်အိုးတွေ၊ ပန်းကန်တွေရောင်းတဲ့ဘက်ကို သွားကြရအောင်”

“ဒါဆို ဟိုအပေါက်ကဝင်ရမယ်မမ”

သျှင်ငယ် ဈေးထဲမှ အိမ်အသုံးအဆောင် အိုးခွက်ပန်းကန် အပြည့်အစုံကို ဝယ်ယူပြီး ဈေးထဲမှပြန်ပြီးထွက်လာတော့

“ကိုစရေ ဟိုမှာလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ထိုင်ရအောင်”

“ရွာရောက်ကတည်းက လက်ဖက်ရည်မသောက်ရတာကြာပြီ”

ဆိုင်လေးထဲသို့ဝင်စဉ်

“ဟယ်...ငနဲ”

“အေးမ...”

ဆိုသံမှ တစ်ဖက်ပိုင်းတွင်ထိုင်နေသော အေးမနှင့်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မိုးစံနေကို အံ့ဩစွာခေါ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့မျက်လုံးအကြည့်တွေက သျှင်ငယ်ထံသို့ရောက်နေလျက်

“နင်ရွာကိုပြန်ရောက်တာတော့ သတင်းကြားတယ်၊ ယုံတောင်မယုံချင်ဘူး”

“မိုးစံနေနှင့်ခတ္တာတို့ဇာတ်လမ်းတွင် အဓိကပါဝင်ခဲ့သော အေးမသည် အကြောင်းနံ့ကို သိထားသူလည်းဖြစ်သည်။

“အပြီးပြန်လာတာလား”

“ယတိပြတ်တော့မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူးဟာ... နင်တို့ချောင်းကြီးကိုပြောင်းသွားကြပြီဆို၊ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလား”

“မနှစ်ကကျသွားတာလေ၊ဘယ်သူနဲ့လို့ထင်လဲ ငနဲ”

“ဘယ်သိမလဲဟ၊ ငါ ရန်ကုန်ရောက်မှ အိမ်ထောင်ကျတာဆိုတော့မသိဘူး”

“ရွာမှာ မမေးကြည့်ဘူးလား”

“ငါ မမေးဘူးဆိုတာ နင်ကိုမေးရင် ခတ္တအကြောင်းပါမေးရမလို့ဖြစ်နေမှာမို့ပါဟာ၊ တစ်မျိုးမမြင်ပါနဲ့”

“ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ငနဲရယ် ဒီဟာမအကြောင်းကို ခေါင်းထဲကထုတ်လိုက်စမ်းပါ”

“ငါ့ခေါင်းထဲမှာလည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ နင်ဘယ်သူနဲ့ ယူလိုက်တာလဲ”

“ပြောရမှာတော့ ခပ်ရှက်ရှက်ပဲဟ”

“ရှက်မနေနဲ့ ပြော”

“ကိုသာဒင်နဲ့လေ”

“အေးမ နင်တော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ၊ ကိုသာဒင် ငါရှိတုန်းက ဘုန်းကြီးဝတ်နေတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူလူထွက်ပြီးနောက်နှစ်မှာ ငါနဲ့ညားတာ၊ ခြောက်...သူက နင့်ဇနီးဆိုတာလား”

“သျှင်ငယ် မျက်နှာလေးကို ဖုံးစံနေလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးနေသောကြောင့်”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“နင်တော်တော်ကံကောင်းတာပဲနော်၊ ကြွေရုပ်ကလေး ကျနေတာပဲဟာ၊ ငနေရယ် ဘာလို့ရွာကိုခေါ်ခဲ့တာလဲ၊ မလိုက်မက် လိုက်တာ”

“ကျွန်မက ကိုယ့်ရွာလေးမှာ နေချင်လို့ အတင်းအားပူပြီး လိုက်ခဲ့တာပါ”

“ညီမရေ...ရွာအကြောင်းပြောရတာ မကောင်းပါဘူး၊ ငါတို့နေခဲ့တဲ့ရွာက နည်းနည်းလေးမှမနေထိုင်တဲ့ရွာ အကုသိုလ်ရွာ”

“ကိုယ်ကတော့ပြောပါတယ်၊ အဆိုးဆိုးတာ အကောင်း မမြင်ခင် အရင်ဆုံးနေရာဝင်ယူတတ်တာပါ”

“ငနေ... နင်တို့ဇနီးမောင်နှံ ငါတို့ဆီလာလည်ဦးဟာ”

“အေးပါဟာ...ခုမှ ခြံကိုပြင်ဆင်ရတာဆိုတော့ မအား သေးဘူး၊ နောက်အားတဲ့အခါ လာလည်ပါ့မယ်”

“ဆက်ဆက်လာနော်၊ ငါသွားမယ်၊ ရွာကစက်လှေက လူစုံတာနဲ့ထွက်မှာ...”

အေးမထွက်သွားပြီးနောက်

“မောင်ထက်ရေ...စက်လှေပေါ်က ဂျပန်ကြီးတို့အတွက် ရော ရွာက ကိုသောင်းတို့အတွက်ပါ စားစရာဝယ်ဦးကွာ၊ ရော ဝိုက်ဆံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငထက်ဝိုက်ဆံယူပြီး စားစရာတွေသွားပြီးဝယ်ချိန်တွင်

“သျှင်ငယ်...”

“ကိုစဲ ဘာပြောချင်လဲပြောလေ”

“မင်းနဲ့ကိုယ်တို့ဘဝဟာ ခုချိန်မှာ စိတ်ကူးတစ်ခုပေါ်မှာ ရပ်တည်နေကြပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့ဘဝထဲကိုရောက်နေကြ ရတာနော်”

“ကိုစဲ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဇနီးမောင်နှံဆိုတာမဟုတ်ဘဲ လူတွေရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေကြရတာဟာ ယာယီအခိုက်အတန့် ထိတော့ ရနိုင်တယ်၊ ကိုယ်ဒီစကားပြောတာကို တစ်မျိုးမမြင်နဲ့ဦး သျှင်ငယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က ပြောင်းလဲချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်နဲ့ချီပြီး ဖြတ်သန်းကြမယ့်အနာဂတ်အတွက် သျှင်ငယ် စဉ်းစားဖို့ပါ၊ ကိုယ့်အတွက် မစဉ်းစားနဲ့၊ ကိုယ်ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနဲ့ နေခဲ့ရ နေခဲ့ရ ကျေနပ်တယ်၊ သျှင်ငယ်အတွက် ကိုယ် ပြောတာပါ”

“ကိုစဲရယ်...သျှင်ငယ် စိတ်ကူးယဉ်ပြီးလိုက်လာခဲ့တာ

မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝနဲ့ထပ်တူ ရင်ဆိုင်ဖို့ပါ။ ဆိုးဖြတ်ပြီးသားပါ။ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ရည်အတူတူနေတယ်ဆိုတာ မလွယ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ။ ပုထုဇဉ်လူသားတွေပဲ ကိုစဲရယ်။ သံယောဇဉ် ခံစားမှုကလေး ရှိခဲ့ကြမှာပဲ။ အကယ်၍ ကိုစဲနဲ့ ငယ်ကို လူတွေသတ်မှတ်ထားတဲ့ဘဝထဲ မဖြစ်မနေ ဝင်ခဲ့ရမယ်ဆိုရင် ငယ် ခေါင်းမခါတော့ပါဘူး။”

“ဟင်...”

“တစ်ခုတော့ ငယ်ဘက်ကရော ကိုစဲဘက်ကရော စည်းတစ်ခုထားချင်တယ်”

“ဘာများလဲ သျှင်ငယ်”

“ငယ်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးဘဝတစ်ခုကို နှလုံးသားနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်”

“ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ် ငယ်၊ အမှန်တကယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဟာ နှလုံးသားဒဏ်ရာတစ်ခုနဲ့လူပါ။ သျှင်ငယ် ဘဝနဲ့လည်း အရမ်းကိုဆေးတယ်။ လူတွေသတ်မှတ်တဲ့ဘဝထဲကို ဝင်ဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က ငယ်ကို အရမ်းအားနာရသူပါ”

“ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတရား အသစ်မွေးဖွားနိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားပါ ကိုစဲ...ငယ်လည်း ကြိုးစားပါမယ်၊ ငယ် အရိုးဆုံးဝန်ခံတာပါ။ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ကိုစဲနဲ့ပဲ အရင်းနှီးဆုံး နေထိုင်ဘူးခဲ့သူပါ”

ထက်ပြန်ပြီးရောက်လာသောကြောင့် စကားကိုရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်

“ကိုစဲတို့ ဒီမှာ စောင့်ဦး”

သျှင်ငယ် ဆေးမျိုးစုံရောင်းသောဆိုင်ကလေးထဲဝင်သွားပြီး အိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ဆေးတွေဝယ်ပြီးပြန်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဂျပန်ကြီးတို့ လာပို့တဲ့ ငါးဒန်ချက်ထားတယ်။ ကိုစဲ
ကြက်မကြက်တော့မသိဘူး။ ငယ်ကတော့ အရမ်းကြိုက်တာ။ မာမီ
နီတုန်းက ခဏခဏ ချက်တာ”

“သျှင်ငယ်က သူဌေးသမီးသာဆိုတယ်။ ထမင်းဟင်းတော့
ဆောင်းကောင်းချက်တတ်သားပဲနော်”

“ကိုစဲရေ... ဒါ မာမီရဲ့သွန်သင်မှုပေါ့။ မာမီက မိန်း
မလေးဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာသာ နောက်မေးမီးဖိုချောင်
ဖို့တော့ နိုင်ရမယ်တဲ့။ ငယ်အပျိုဘော်ဝင်ကတည်းက ဟင်းချက်၊
ထမင်းချက်ကို သူနဲ့အတူလုပ်ရတာ၊ အိမ်မှာ ထမင်းချက်တာ ငှား
ထားပေးမယ့် မာမီကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီးချက်တာက များတယ်။ အလုပ်
ထို့တွေ့ရှိမှသာ မချက်တာ၊ ပြီးတော့ မာမီကပြောတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရှင် ခင်ပွန်းဆိုတာ တခြားသူချက်တာ
ဆက်ကိုယ့်ဇနီးမယားချက်တာကို ပိုပြီးသဘောကျနှစ်သက်ကြတယ်
တဲ့”

သျှင်ငယ် စကားလေးကြောင့် ပြုံးမိလိုက်၏။

“ကိုစဲ...ဘာပြုံးတာလဲ”

“သျှင်ငယ်စကားလေးကို သဘောကျလို့ပါ”

“ပြောစမ်း...ဘာကိုသဘောကျတာလဲ”

“ပြောလို့မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“မရဘူး ပြောဆို ပြောရမယ်”

မိုးစဲနေ လက်မောင်းအင်္ကျီစကို ဆွဲပြီးအတင်းမေးနေ

မိုးစဲနေတို့ နေထိုင်ဖို့အတွက် အိမ်ကလေးဆောက်ပြီး၍
ခြံလေးထဲတွင် သီးပင်စားပင်လေးတွေပင် စိုက်ပျိုးထားသည်။

မိုးစဲနေ ခြံဝန်းလေးက သိပ်ပြီးမကျယ်ဝန်းသောကြောင့်
စီးပွားဖြစ်စိုက်ပျိုး၍ မရပေ။ အိမ်အတွက် တစ်နိုင်လောက်သာ
စိုက်ပျိုးခဲ့သည်။

ခြံနောက်ဘက် မြေကွက်လပ်ကလေးကို ခရမ်းပင်
စိုက်ပျိုးရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

“ကိုစဲရေ...ကိုစဲ”

“သျှင်ငယ်...လာလေ”

“ကိုစဲ နားတော့လေ၊ ထမင်းစားရအောင် (၁၁:၀၀)နာရီ
တောင်ထိုးတော့မယ်”

“ဒီတစ်လိုင်းလောက် မြေဆွဲပြီးရင် စားမယ်လေ၊ ဘာ
ချက်ထားတုန်း”

၁၀၈

ရွှေဘဝင်

သောကြာနေ့

“ခနဲကပြောတဲ့ ကိုယ့်အနီးက ချက်ပြုတ်တဲ့ထမင်းဟင်းကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူတွေက နှစ်သက်တယ်ဆိုတာလေးပါ”

“ဪ...ကိုစဲက ဒါကို သဘောတွေ့တာပေါ့၊ ဒီက ဥပမာပြောတာနော်”

“ဒီဥပမာလေးပဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးပြီမိတာပါ”

“တစ်သက်လုံးသာ စိတ်ကူးယဉ်နေတော့၊ ကံပါ ပေါက်တူးကြီးချပြီး ခြေလက်တွေကို ဆပ်ပြာနဲ့ဆေးပြီး ထမင်းစား ကြမယ်၊ ငယ် ဆာလှပြီ”

“ငယ်ရယ် ဆာတာပဲ စားနှင့်ပေါ့”

“ဪ... ငရဲကြီးမှာပေါ့”

“ဘာလို့”

“အိမ်ထောင်ဦးစီး မစားဘဲစားရင် ထမင်းငရဲကြီးတယ်တဲ့”

ဘာရယ်မဟုတ်ပေမယ့် ကြည်နူးစရာကားလေးတွေ ကို နှစ်ယောက်လုံးအဓိပ္ပာယ်ရှိစွာနှင့်ပြုံးလိုက်ကြသည်။

သျှင်ငယ် သပ်သပ်ယပ်ယပ်လေးပြင်ထားသော ထမင်း ဝိုင်းလေးတွင် စားကြရင်း...

“ဆရာရေ...ဆရာ”

ဝိုးညှပ်၊ ဂျယ်နီကြီးနှင့်ထက်တို့ ခြံထဲကိုဝင်လာ ကြသည်။

လက်ထဲမှာလည်း ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေကိုယ်စီနှင့်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ချက်စားဖို့ယူလာတာလား”

သနားဖွယ်ရာ

??

၁၀၉

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ မွေးဖို့ အမေက ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

“ဂျယ်နီကြီးလက်ထဲက ဘဲကရော...”

“ဒီကောင်က ခိုးလာတာဆရာ”

“ရွေးကောင်...မဟုတ်တာမပြောနဲ့၊ အလကားဆရာ၊ မနေ့ညက မြစ်ဝထဲမှာ တစ်ကောင်တည်းမျောနေလို့ ကယ်ခဲ့တာ၊ ဘဲမလေး...ဥတော့မယ်”

“ထက်လက်ထဲက မန်ဒါလီကြီးကရော ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟာ...ဆရာကလည်း ထက်ဘဲမ ဥတဲ့အခါ ဘဲထီး နို့မှ အကောင်ပေါက်မှာလေ၊ ဒါကြောင့် ငှားပေးတာပါ”

“ငှားခ ပေးရမှာပေါ့”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ဆရာရယ်၊ အထီးတစ်ကောင် အမတစ်ကောင်လေ”

“မင်းတို့လုပ်လာတဲ့ကိစ္စမင်းတို့ပဲလုပ်ကြ၊ ငါ အခင်းကိစ္စကိုအရင်ဖြတ်ရမှာကွာ”

“စိတ်ချ... ဟိုကောင်ဝင်းသူကို ဝါးသွားပြီး စုတ်ခိုင်းထားတယ်၊ တစ်ခါတည်း ခြံခတ်ပြီး လုပ်ပေးခဲ့မယ်”

“ငါ့မောင်တို့ တစ်ခါတည်းဝင်စားပါလား”

“စားပြီးပြီ မမ...”

“မင်းမစားရင်နေ... ငါတော့ ဝင်စားမယ်”

“ဂျယ်နီကြီး မင်းက ငတ်ကိုငတ်တယ်”

“ငတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မမငယ် ချက်တဲ့လက်ရာက

သနားဖွယ်ရာ

ကောင်းတယ်ကွ၊ အိမ်မှာစားတာတောင်လျှော့ပြီးစားခဲ့တာ”

“ကဲကဲ...တစ်ခါတည်းဝင်းစားလိုက်”

သျှင်ငယ်တို့နှစ်ယောက်ဘဝထဲတွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော လူငယ် (၄)ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

“ဆရာ...ဆရာ”

“ဟင်...ဝင်းသူ”

ဝင်းသူ ထမ်းလာသော ဝါးလုံးကို ပစ်ချပြီးအိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဝင်းသူ”

“ဟို... ရဲဇော်ကို စိုးမိုးနိုင်ကောင်တွေ ထိုးကြိတ်နေကြတယ်၊ မြင်မကောင်းဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း မဆွဲရဘူးဆရာ၊ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး”

“ဘာ...”

မိုးစဲနေ လက်ဆေးပြီး အိမ်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“ကိုစဲ...”

“ရတယ် သျှင်ငယ်၊ ကိုယ့်အတွက်စိတ်မပူနဲ့”

ဂျပန်ကြီးနှင့် မိုးညှပ်တို့ပါ လိုက်ပါသွားကြသည်။

မိုးစဲနေ အရက်ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ရဲဇော်ကို စိုးမိုးနိုင်တပည့် ဝတ္ထုနှင့်တုတ်ကြီးတို့က ထိုးကြိတ်နေဆဲ...

“ခွေမသား နောက် အရက်ခိုးသောက်ဦး”

ရဲဇော်ကို ခြေဖြင့်လှမ်းပြီး ကန်မည်အပြု မိုးစဲနေ ဝတ္ထုအင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“မင်း...မင်း...ဘာလုပ်တာလဲ”

“သိပ်တရားလွန်နေလို့တားတာ”

“ဘာကွ...မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့တားရတာလဲ”

“ငါနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ သိပ်ပြီးတရားဥပဒေမဲ့လုပ်နေတာ

တို့တော့ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး ဝတ္ထု”

“ဟေ့...မိုးစဲ... မင်းကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ရင် ဝင်မပါနဲ့”

“အခြေအနေက မပါလို့မရတဲ့အခြေအနေ ဖြစ်နေပြီ”

“လူစွာ လုပ်တာလား”

“ထင်ချင်သလိုထင်ကွာ”

“တုတ်ကြီး...ရှင်းကွာ”

“ကြာတယ်ဟေ့”

တုတ်ကြီး မိုးစဲနေကိုပြေးပြီးထိုးပေမယ့် ထိရောက်မှုက

မရှိပေ။

မိုးစဲနေ မတုံ့ပြန်သေးဘဲ အသာအယာရှောင်တိမ်းပြီးနေလေသည်။

ဂျပန်ကြီးနှင့်မိုးညှပ်တို့ မဝင်မီ မိုးစဲနေပြောထားသောကြောင့် ဘေးမှရပ်ပြီးကြည့်နေသည်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေ

ကောင်းရင်တော့ သူတို့ပါဝင်ပြီး ရှင်းဖို့တော့ပြင်ထားကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခုထက်ထိအောင် မထိုးနိုင်သေးပါလား”

“ဖြောင်း”

ဝတ္ထုက ဝါးအပိုင်းကို ရိုက်ချိုးပြီး ကိုင်တွယ်ကောင်းသည့်အနေအထားပြုလုပ်သလို တုတ်ကြီးက အရက်ပုလင်းကို ကောက်ယူ

လိုက်သည်။

“ဝတ္ထု...မင်းတို့က လက်နက်ပါမှ အစွမ်းရှိတယ်ထင်သလား၊ ဒါဆိုလည်း စမ်းကြည့်လေကွာ”

“သေစမ်းကွာ”

“ဒီတစ်ခါ ငါ့အလှည့်ပဲဟေ့”

“ဒုတ်...အီး...ဖြောင်း...အား”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ချက်စီသာ ဆုံးမလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ခွေခေါက်ကျသွားသည်။

“ဂျယ်ကြီး...မိုးညပ်”

“ဗျာ...ဆရာ”

“ရဲဇော်ကိုတွဲပြီးခေါ်ခွဲ”

“နေ...နေဦး”

အသံလာရာဆီကိုကြည့်လိုက်တော့ မိုးမိုးနိုင်...

“ဘာလဲ”

“မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ ရဲဇော်ကိုခေါ်သွားတာလဲ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ခေါ်သလဲဆိုတာ မင်းမတွေ့ဘူးလား၊ မင်းကောင်တွေ အနိုင်ကျင့်ထားတာလေ”

“ဒါက ဒီကောင်အရက်ခိုးသောက်လို့ဆုံးမတာ”

“အရက်လေး ခိုးသောက်မိတာနဲ့ လူမဆန်အောင် အနိုင်ကျင့်လို့ရလားမိုးမိုးနိုင်... ဥပဒေမဲ့ကျူးလွန်တာကွာ”

“ဟေ့ကောင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ငါ့ခိုင်းထားတဲ့ကောင်၊ မင်းခေါ်ချင်တိုင်းခေါ်လို့မရဘူး”

“မင်းခိုင်းထားတဲ့ကောင်ဆိုရင် မင်းမှာ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင်ခိုင်းထားတာလား...လခစားလား”

“မင်း...ကွာ...”

“ငါ့ခေါ်သွားရမှာပဲ၊ မင်းမကျေနပ်ရင် ကြိုက်သလိုရှင်း၊ ဂျယ်ကြီးခေါ်ခွဲ”

“တောက်....”

မိုးမိုးနိုင်...မိုးစံနေနှင့်လက်ရုံးချင်းယှဉ်ဖို့မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက မယှဉ်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ရပ်ကြည့်ပြီးကျန်ခဲ့တော့သည်။

ခတ္တာကို ငွေရယ်၊ ဓနရယ်နှင့်အနိုင်ယူခဲ့သည်ကလွဲပြီး မိုးမိုးနိုင်...မိုးစံနေကို ယှဉ်ဝံ့တာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ပေ။

မိုးစံနေတို့ ရွာမှာ တစ်ယောက်ချင်းသတ္တိရှိသည့်သူ မရှိပေ။ အရက်မူးပြီး အုပ်စုဖွဲ့အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျမှုသာ လုပ်တတ်ကြသူတွေအတွက်မှာ မိုးစံနေသည် အဖော်မလိုသူဖြစ်သောကြောင့် ရွာမှာရှိသည့် ရမ်းကားဆိုးသွမ်းသူများသည် ထိပ်တိုက်တော့ရှောင်ကြသည်။

မိုးစံနေ... ခတ္တာနှင့်ပတ်သက်ခဲ့စဉ်က သည်းခံမှုတွေရှိခဲ့ပေမယ့် ခုတစ်ကြိမ်တော့ မိုးစံနေ ရွာပေါ်တွင် ခပ်ညံ့ညံ့လုပ်ဆောင်မှုတွေကို ပြုလုပ်မှာမဟုတ်ပေ။

ရဲဇော်ကို အိမ်ပေါ်သို့တွဲခေါ်သွားပြီး

“ဝင်းသူ...”

“ဗျာ...မမငယ်”

“ရေခွေးဓာတ်ဘူး သွားယူခဲ့၊ မျက်နှာကသွေးတွေကို ဆေးပစ်ရမယ်”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်...ဆ...ဆရာ ကျွန်တော်”

“ရဲဇော် ဘာမှ ငါ့ကိုမပြောနဲ့၊ မင်းဒဏ်ရာတွေကို ဆေး ထည့်ဖို့လုပ်”

“မောင်လေး...နည်းနည်းတော့စပ်မယ်နော်၊ ပြီးရင်ဆေး ပါထိုးသွား”

“ဗျာ...”

“ဟင်...”

သျှင်ငယ်ကို မိုးစဲနေ အံ့အားသင့်စွာကြည့်မိသည်။

သျှင်ငယ်သည် ဆေးထိုးအပ်နှင့် ဆေးပုလင်းများကို ကျွမ်း ကျင်စွာထုတ်ပြီး ရဲဇော်ကိုဆေးထိုးရန်ပြင်နေလေသည်။

သျှင်ငယ်...မိုးစဲနေနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်အထိ သူဌေးသမီးတစ်ဦးဆိုတာကိုသာ သိခဲ့ပြီး၊ ဘာနဲ့ ကျောင်းပြီးခဲ့သည် ကိုမမေးခဲ့ပေ။

“ကဲ . . . ရပြီ . . . ဒီ ဆေး ကို အခု သောက် ကို အကိုက်အခဲပျောက် ဆေးပြားပါ ထည့်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ...ကျွန်တော်ကန်တော့ပါတယ်”

“ရဲဇော်.. မင်းငါ့ဆီကို ပြန်လာပြီးနေပါ”

“ဆရာ...”

“ဘာလဲ . . . မင်းက

ငါ့ ဆီ ကို

ပြန်မလာချင်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ဒီအရက်ကို ဘယ် ခြောက်ရမလဲ”

“ငါ့မောင်သာ ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် ဖြတ်ပါတယ်”

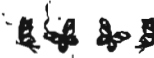
“တကယ်ပြောတာလား မမ”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် အရက်ကို ရအောင်ဖြတ်မယ်၊ ဆရာ

တို့နဲ့အတူတူဖြတ်ပြီး နေမယ်ဗျာ”

ရဲဇော်စကားကို အားလုံးဝမ်းသာစွာဖြင့် ကြည်နူးမိကြ တော့သည်။

ကဲ့ ပြုနေသူများဖြစ်သည်။

“ကိုစဲ...ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စီးပွားရေးအတွက် စဉ်းစားနေတာ”

“ငယ်က စဉ်းစားပြီးပြီ”

“ဟင်...ငယ်ဘာစဉ်းစားတာလဲလို့”

“ကိုစဲတို့ ရွာမှာက ကုန်စုံဆိုင်ဆိုလို့ ရွာအရှေ့ပိုင်းက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပဲရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဈေးတင်ထားတာကလည်း နှစ်ဆလောက်၊ ရွာကလူတွေက မတန်တဲ့ဈေးနှုန်းဝယ်ပြီး စားနေကြရတယ်၊ ဒီတော့ ဒေါ်မြိုင်နဲ့အတူ အိမ်ရှေ့မှာ ကုန်စုံဆိုင်လေးဖွင့်မလို့”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဘာလဲ ကိုစဲက ခတ္တာရောင်းနေတဲ့ဆိုင်ဖြစ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် သျှင်ငယ်၊ သူ့ကိုလိုက်ပြီး ပြိုင်သလိုဖြစ်နေမလားလို့”

“သူ့ဘက်ကတော့ ဒီလိုပဲတွေးမှာပေါ့ ကိုစဲရေ... ငယ်ကပြိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရွာကလူတွေအတွက် မတရားအမြတ်ကြီးစားတာကို ကာကွယ်ပေးချင်လို့ပါ”

“အင်းလေ...သျှင်ငယ် သဘောပဲလေ...”

“ကိုစဲကို သျှင်ငယ်အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်”

“ဘာများလဲ”

“သျှင်ငယ် ရွာထဲက ကျောင်းတက်နေတဲ့ကလေးတွေရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာတော့ ပညာရေးပိုင်းမှာ အတော်လေးကို

ရွာ၏ပညာရေးပိုင်းမှာ အရမ်းကို အားနည်းခြင်းကြောင့် မိုးစဲနေ အရင်လို စာသင်ပိုင်းကလေးတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် စဉ်းစားမိပေမယ့် သူ့ခြံလေးထဲမှာ နေရာကျဉ်းနေသည်။

အရင်က ဒေါ်ပြုံးခြံလေးထဲတွင် တဲလေးတစ်ခုထိုးပြီး စာသင်ပိုင်းလုပ်ခဲ့ပေမယ့် နု ဒေါ်ပြုံးခြံကို စိုးစိုးနိုင်တို့က အရက်ဆိုင်ဖွင့်လိုက်ခြင်းကြောင့် နေရာမရှိတော့ပေ။

တခြားခြံမြေကွက်လွတ်တွေရှိပေမယ့် မိုင်ရှင်လုပ်သူတွေက စိတ်မဝင်စားသလို အားပေးကူညီမှုလည်းမရှိကြပေ။

သူတို့ သားသမီးတွေက တစ်ဖက်ရွာတွင် ကျူရှင်နင်းအတူ ကျောင်းတက်ခိုင်းပြီး ရွာရှိကလေးတွေပေါ်တွင် မသိကျွမ်း

ညနေတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်သျှင်ငယ်၊ ကိုယ်လည်း ဒါကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာ၊ ကျောင်းကသင်တဲ့ စာတွေကိုမလိုက်နိုင်ကြဘူး ဖြစ်နေ ကြတယ်၊ ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ရွာမှာအခြေချပြီး မနေရဲကြတော့ သူတို့လေးတွေကို အချိန်ပြည့်သင်ပေးတာတွေ ညဘက်ဝိုင်းသဘော မသင်ပေးနိုင်ဘူး”

“ကိုစဲ သင်ပေးပါလား”

“သင်တာကတော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့အိမ်နဲ့က မဖြစ် ဘူး”

“ကိုစဲ သင်ပေးဖို့သာပြင်ထားပါ”

“ဟေ့...ဟိုလင်မယား၊ ဘာတွေတိုင်ပင်နေတာလဲ”

“ကိုသောင်း လာဗျာ..”

အိမ်ရှေ့တွင်လုပ်ထားသော ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်တွင် ကိုသောင်းဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“ရဲဇော်တစ်ယောက်ရော”

“ဟိုမှာ သစ်ပင်တွေ မြေဆီထည့်နေတယ်”

“ဒီကောင်ကို ခုမှပဲကြည့်ရတာ မျက်လုံးထဲတွေ့တော့ တယ်၊ အင်း...မိုးစဲကြီးနဲ့တွေ့မှပဲ ဒီကောင့်ဘဝလေး လမ်းမှန်ကို ရောက်တော့တယ်”

“ကိုကြီးသောင်း...ကျွန်မ ရှာခိုင်းထားတာတွေပြီလား”

“တွေ့ပြီ ငယ်ရေ၊ ခု ဒီကိစ္စလာပြီးပြောတာ၊ ခြံကတော့ ဝင်းထွန်းခြံပဲကွာ၊ လူမနေတာကြာပြီ၊ ဒီကောင်က လောင်းကစား

ကြေးတွေ မဆပ်နိုင်လို့ လစ်နေတာ၊ သူ့ယောက်ျားမကြီးက စိုက်ဆပ် ပြီး ဒီခြံကိုယူထားတာ၊ ခုပြန်ပြီးရောင်းမလို့တဲ့”

မိုးစဲနေ...ကိုသောင်းနှင့်သျှင်ငယ် ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ဆိုတာကို နားမလည်ပေ..

“ကိုစဲ ဒီခြံကိုသိလား”

“သိတယ်သျှင်ငယ်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဝယ်မလို့ပေါ့”

“ဟင်...”

“ကိုစဲ ကလေးတွေကို စာပြဖို့အတွက်နေရာလေ”

“သျှင်ငယ်...”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ကိုသောင်းနဲ့လိုက်သွားပြီး တစ်ခါ စာည်းငွေရှင်းနဲ့၊ ကိုသောင်း ဘယ်ဈေးနဲ့စကားပြောခဲ့လဲ”

“သူဆိုဈေးက (၅) သိန်း၊ (၄) သိန်းနဲ့ရခဲ့တယ်”

“ကိုစဲ...ငွေယူပြီးလိုက်သွားလေ၊ ပြီးမှ ငယ်နဲ့ဆက်ပြီး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ကိုသောင်း...အရှုပ်အရှင်တော့ ကင်းတယ်နော်”

“ကင်းတယ်၊ ဟိုဘက်ရွာက ဥက္ကဋ္ဌလည်းရွာကိုရောက် နေတယ်၊ အတော်ပဲပေါ့ကွာ၊ သူရှိတုန်း တစ်ခါတည်း စာချုပ်ပါ ချုပ်တာပေါ့”

သျှင်ငယ် ငွေ(၄)သိန်းကိုထုတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကိုသောင်း နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သျှင်ငယ်ဆီမှာ ငွေပါလာသည်ကို သူသိပေမယ့် ငွေ

သိပ်အများကြီးတော့ မဟုတ်၊ ခုငွေတွေက ဘယ်ကနေရခဲ့သလဲ ဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍မရ။

“ကိုသောင်းကို သျှင်ငယ် ခြံဝယ်ဖို့ရှာခိုင်းတာကြာပြီ လား”

“အင်း (၅)ရက်လောက်တော့ရှိပြီကွ၊ ဟိုတလောက မမြိုင်နဲ့ တိုဘက်ကိုဈေးဝယ်ပြန်လာပြီး နောက်နေ့ငါ့ကို ရှာခိုင်းတာ မိုးခဲကြီး...မင်းဇနီးမှာ တကယ်ကို တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါလာ တယ်နော်... သတိထား”

“ဟင်...”

“မမြိုင်...ငါ့ကိုပြောပြလို့သိရတာ၊ အဲဒီနေ့က သူ့ရဲ့ ကျောက်တစ်လုံးကို ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးဆီမှာရောင်းခဲ့တာ ကွ”

“ဗျာ...”

“ကျောက်က ဘာကျောက်လဲဆိုတာတော့ မသိဘူး (၁၅) သိန်းတောင်ရခဲ့တာလို့ပြောတယ်”

သျှင်ငယ်ထံတွင် ရတနာပစ္စည်းတွေ ပါခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် မိုးခဲနေ သတိမပြုမိ။

“ငါတို့ရွာက မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ အချောင်သမားတွေ များပါဘိ”

“ကိုသောင်းရယ်... ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် အိမ်ကိုစားပြ တက်ပြီး တိုက်ရဲတဲ့အထိတော့ ရွာကကောင်တွေ သတ္တိမရှိပါဘူး လက်ထောက်ချပြီး တိုက်ခိုင်းရင်တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ မရသွားတော့

ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ မင်းကလေးတွေ စာပြဖို့ကိစ္စဘယ်လိုစီစဉ်ထား လဲ”

“ဂျပန်ကြီးတို့အုပ်စုနဲ့ ခြံကိုရှင်းပြီး အရင်လို စာသင် ကျောင်းလေးတစ်ခု ဆောက်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“သျှင်ငယ်က ငါ့ကိုအကြံပေးထားတာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“စာသင်ကြမယ့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူမိဘတွေကို အားလုံးကျောင်းဆောက်ဖို့နဲ့ ခြံရှင်းဖို့ ဝင်လိုပ်ရမယ်၊ မလုပ်တဲ့မိဘ တွေရဲ့သားသမီးကို စာမသင်ပေးဘူးတဲ့”

“ဟာ...ဖြစ်ပါ့မလား၊ ရွာကမိဘတွေက ပညာရေးကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မိဘတွေက စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ကလေးတွေက ငါတို့ ခေတ်လိုမဟုတ်ဘူး၊ ပညာရေးပိုင်းကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်၊ မိဘတွေ ခလာရင် ကလေးတွေက လာကြမှာလေ၊ ဒါကို မင်းမိန်းမက တွက်ချက်ပြီးပြောခိုင်းတာ၊ အကျပ်ကိုင်ခြင်းနဲ့ စည်းရုံးတဲ့ သဘော ပေါ့ကွာ...”

“အင်း...သျှင်ငယ်အကြံအစည်က မဆိုးဘူး၊ ပညာရေး ခလိုလားတဲ့မိဘနဲ့ လိုလားတဲ့သားမီးတွေရဲ့ အားပြိုင်မှုတစ်ခုပဲ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းမိန်းမကို လျှော့မတွက်နဲ့ နော်”

သျှင်ငယ်သည် ခပ်ပျော့ပျော့လေးနေတတ်ပေမယ့်

သျှင်ငယ်စိတ်ဓာတ်မှာ မိုးစံနေထက်ပြတ်သားပြီး ရဲရင့်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးပင်။

“မင်းမိန်းမရတာ ကံကောင်းတယ် မိုးစံကြီး၊ ခတ္တာနဲ့သာရရင် မင်းယောက္ခမတွေရဲ့ လောဘရမ္မက်တွေနဲ့ မင်းခုလောက်ဆို မှောင်ခိုသမားဖြစ်နေမှာကွ”

“ကိုသောင်းရာ ခတ္တာအကြောင်းမပြောနဲ့တော့ဗျာ”

“ထားပါကွာ”

သျှင်ငယ်သည် သူ့ဘဝအတွက် ကံကောင်းခြင်း ဇနီးသည်တစ်ဦးဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးကမ္ဘာလေးထဲမှာပင်ရှိခဲ့လေသူ။

အပြင်ဘဝတွင် သူနှင့်သျှင်ငယ်မှာ ချစ်သူဆိုသည့် ကမ္ဘာလေးတောင် ထိုးခွင့်မပြုရသေး။ ဝင်ထွန်းယောက္ခမဦးကိုသိနှင့် ကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌရှေ့တွင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီးငွေချေကာ ပြန်ပြီး ထွက်မည်အပြု။

“ဦးကိုသိ ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်...”

မိုးမိုးနိုင်ရောက်လာသည်။

“ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားခြံကို ကျုပ်ယူမယ်ပြောထားတာလေ”

“မင်းကယူမယ်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

မင်းကို စောင့်ပါမယ်လို့ ပြောမထားဘူး”

“ဘာဗျ...ခင်ဗျားကျုပ်အကြွေးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခုတစ်ခါတည်းဆပ်လိုက်မယ်”

“ခင်ဗျား လူလည်လုပ်ချတာပဲ”

“မိုးမိုးနိုင်... သူက မင်းနဲ့ရောင်းမယ်ဆိုပြီး စရံငွေယူထားလို့လား”

“မယူထားပါဘူး၊ သူ့အပေါ် ကျွန်တော် အကြွေးရစရာရှိတယ် ဥက္ကဋ္ဌ”

“မင်းအကြွေးရှိတာနဲ့ မင်းလက်ထဲခြံထည့်ပေးရမယ်ဆိုတာ ဘောင်မှမစဉ်ဘဲ၊ သူကြိုက်ချွေးရလို့ရောင်းလိုက်ပြီ၊ မင်း အကြွေးမင်းရရင်ပြီးတာပဲ”

မိုးမိုးနိုင် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌရှေ့တွင် ထပ်ပြီးအဝိုစကားမပြောရပေမယ့် မိုးစံနေ သူလက်ထဲမှခြံကိုယူသွားသည့်အပေါ် မကျေနပ်နိုင်ပေ။

မိုးစံနေ ရွာထဲကိုရောက်တော့

“ဦးဦး...”

“ကိုကြီး မိုးစံနေ...”

လူငယ်တစ်စု ပြေးလိုက်လာသောကြောင့် ရပ်ပြီးစောင့်နေလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ မိသူနဲ့မောင်နိုင်”

“ဟို...ဟို...ကိုကြီးမိုးစံနေ စာသင်ပိုင်းဖွင့်ပေးမလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့တက်ပါရစေနော်...”

“တက်ရမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းတင်မကဘူး ရွာမှာ ကျောင်းတက်တဲ့သူတွေ အားလုံးတက်လို့ရတယ်”

“ဟေ့ဟေ့...ဒီအတိုင်းတော့ တက်လို့မရဘူး”

“ဦးလေးသောင်း ပိုက်ဆံနဲ့လား၊ ဒါဆို တက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပိုက်ဆံနဲ့မဟုတ်ဘူး၊ စာသင်ပိုင်းဆောက်ရင် မင်းတို့မိဘ တွေပါ ပိုင်းပြီး ဆောက်နိုင်ရင်တက်ရမယ်”

“တကယ်လား၊ အိမ်ကိုပြောလိုက်မယ် ဘယ်နေ့လဲ ဦးလေးသောင်း”

“ဆောက်ရမယ့်နေ့ကို ငါပြောမယ်”

လူငယ်လေးတွေ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အိမ်ကိုပြေးသွားကြသည် ကိုကြည့်ပြီး မိုးစနေ ကြည့်နူးမိခြင်းနှင့်အတူ သွင်ငယ်ကို ကျေးဇူး တင်မိလေသည်။

ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းကိုကျော်သည်နှင့် ထန်းနှစ်ပင်နှင့် ကန် ကြီးပေါ်ကိုရောက်တော့ တစ်ချိန်က ခတ္တာနှင့်ကြည့်နူးခဲ့တာလေး ကို သတိပြန်ရမိသည်။

“ကိုနေ...”

“ဟင်...ခတ္တာ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှထွက်လာသော ခတ္တာကိုတွေ့လိုက် ရခြင်းပင်။

ကိုသောင်းတစ်ယောက် အကြွေးတောင်းဖို့ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ခတ္တာနှင့်သူ နှစ်ယောက်ချင်းဆုံသလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“နင်...ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ငါ နင့်ကိုတောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“မလိုအပ်တော့ပါဘူးဟာ၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အရင်က အကြောင်းတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ၊ ငါသွားမယ်၊ နင့် ယောက်ျားဆီကို ငါတို့နှစ်ယောက်တွေ့တယ်ဆိုတဲ့စကား ရောက် သွားရင် မကောင်းဘူး၊ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိုးမိုးနိုင်နဲ့ငါ့ ရန်မဖြစ် ချင်တော့ဘူး”

“ကိုနေ...”

“ဘာလဲခတ္တာ”

“နင့်ဇနီးက ငါ့ထက်ပိုပြီးချောတယ်နော်”

“ဟုတ်လား၊ ငါ့သတိတောင်မထားမိဘူး၊ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ဟာ”

“နင်တကယ်ကံကောင်းပါတယ်၊ နင် ရွာကိုပြန်လာတာ ငါ့ကို လက်စားချေဖို့အတွက် ဇနီးချောချောလေးကိုခေါ်လာတာ မဟုတ်လား ကိုနေ”

“နင်က ဒီလိုထင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်... ငါထက်သာတယ်ဆိုတာကို ပြချင်လို့ ရွာကိုပြန်လာတာလို့ ငါထင်တယ်”

“နင်ထင်သလိုပဲထားလိုက်ပါလေ၊ တစ်ခုတော့ နင်သိ ထားစေချင်တယ်၊ ငါ့ဇနီးကို ငါချစ်ခဲ့တာဟာ နင့်ကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့နှလုံးသားက အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားခြင်းနဲ့ချစ်ခင် ခုံမက်ပြီး ယူခဲ့တာ ခတ္တာ...”

မိုးစနေ စကားကိုဖြတ်ပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်ရွာလုံးက မိုးစနေနှင့်ခတ္တာဇာတ်လမ်းကို သိခဲ့ကြ

သဖြင့် ခုလို နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရှိသည့်အပေါ်မှာ သံသယ စကားတွေ ဝေဖန်တဲ့ရဲ့တာတွေကို မိုးစနေ မကြားချင်ပေ။ ခတ္တာ နှင့်သူ့ဘဝက လွန်စွာဝေးကွာသွားခဲ့လေပြီ။

ခတ္တာပေါ်မှာ မိုးစနေ နာကြည်းမုန်းတီးမှုတွေရှိခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ တစ်စစ ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ။ ခုလို ခံစားမှုတွေဖြစ်စေခဲ့ခြင်းကို ဝန်ခံရလျှင်... သျှင်ငယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် မမှား... သျှင်ငယ်သည် မိုးစနေဘဝကို များစွာပြောင်းလဲပေးနိုင်သော လူ တစ်ယောက်ပင်...

တစ်ရွာလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့် အားပြိုင်ပွဲတွင် သျှင်ငယ်သည် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်လိုပင် ရပ်တည်ပေးနေသူ...

“ဟူး...”

မိုးစနေ ရင်ထဲတွင် သောကလှိုင်းဂယက်လေးတစ်ခု ရိုက်ခတ်သွားခဲ့လေပြီ။

မိုးစနေ နှလုံးသားထဲမှ ဒုတိယအကြိမ် သျှင်ငယ်တစ်ယောက် ထွက်ခွာခဲ့လျှင် သူ့နှလုံးသားသည် ခံစားနိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမယ့် သျှင်ငယ်နှင့် သူ့ဘဝက မတူညီသည့်ဘဝ နှစ်ခုပင်မဟုတ်လား...

သျှင်ငယ် ဒီရွာလေးမှာ သူနှင့်အတူ ကာလရှည်လေးတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ပါ့မလား...

မိုးစနေ... သျှင်ငယ်ကို ချစ်နေမိလေပြီ...

မြို့နယ်

သက္ကရာဇ်

မိုးစနေ၏အမေ့စာသင်ဝိုင်းလေး အဆောက်အဦကို ရွာမှ ထွန်းသား ကျောင်းသူ၊ မိဘအနည်းငယ်သာလာကြပြီး စာတတ်မြောက်ချင်ကြသော လူငယ်လေးတွေ တက်ညီလက်ညီ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သျှင်ငယ်နှင့် ဒေါ်မြင့်မှာ လာရောက်လုပ်ကိုင်ပေးကြသော သူတို့ကို ကောက်ညှင်းပေါင်းကျွေးမွေးသဖြင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော နေ့ကလေးတစ်နေ့ပင်ဆိုရမည်။

ထိုသို့ ပျော်ရွှင်နေကြသူများထဲတွင် သျှင်ငယ်နှင့် မိုးစနေမှာ ကြည်နူးမဆုံးဖြစ်လေတော့သည်။

ပထမနေ့ကလေးကို အောင်မြင်စွာဖြင့်ကျော်လွန်သွားနိုင်ခဲ့လေပြီ...

ခြံဝန်းထဲတွင် ချုံနွယ်နှင့်အပင်ရိုင်းများကို ရှင်းလင်းပြီး

သက္ကရာဇ်

အဆောက်အဦကို အကြမ်းဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ညဘက် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စကားပြောကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သျှင်ငယ်...တွေ့ပြီမဟုတ်လား”

“ကိုစဲ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကိုယ့်တို့ရွာရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေလေ၊ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းသလဲ၊ ကိုယ့်ရွာအတွက် ကောင်းမွန်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတာ သိလျက်နဲ့ ဘာမှ မဆိုသလိုနေတတ်ကြတယ်”

“နေတတ်ရုံတင်မကဘူးဆရာရေ... ကဲ့ရဲ့ချင်သလို လှောင်ပြောင်ချင်သလိုတောင် လုပ်နေကြတယ်”

မိုးစနေစကားကို ဖိုးညှပ်က ဖြည့်စွက်ပြောနေသည်။

“ကိုစဲရယ်... ဝင်ပြီးအနှောင့်အယှက်မပေးရင် တော်ပါပြီ”

“မမငယ်...ဒါမျိုး အနှောင့်အယှက်ပေးလို့ကတော့ သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းတို့ကတော့ ဆရာတပည့် ဝိသတယ်၊ ဆော်မယ် နက်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရွာက ဒီလိုမျိုး မတွဲပြန်ရင် မရဘူး၊ သိပ်ပြီး သည်းခံလို့ရတဲ့ရွာမှ မဟုတ်တာ”

“နေရာတကာမှာ လက်ရုံးရည်တစ်ခွတည်းနဲ့ဖြေရှင်းလို့ ကိစ္စမပြီးပြတ်ဘူး ကိုစဲ၊ ရိုင်းနေတဲ့လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေကို ယဉ်ပါးလာအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ မေတ္တာတရားနဲ့ အနစ်နာခံမှု

ဟာ ဆောင်မြင်မှုတစ်ခုကို ရစေနိုင်တယ်၊ ငယ်ဆိုလိုတာက နေရာတကာ ခေါင်းငုံ့ပေးဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ပါ အသုံးဝင်တဲ့နေရာကနေ လုပ်ဆောင်ဖို့တော့လိုတယ်”

“သျှင်ငယ်...ကိုယ့်တို့ရွာဟာ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုကို ရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားလား”

“ငယ် ယုံကြည်ထားတယ် ကိုစဲ၊ ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ဓာတ်ကတော့ ခိုင်မာဖို့လိုတယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က အားနည်းရင်တော့ စိတ်ပျက်စရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာတွေက တာကျိုးပြီးဝင်လာမှာပဲ ကိုစဲ”

“သျှင်ငယ်ကတောင် ယုံကြည်ချက်အပြည့်ရှိနေပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က ပိုပြီးယုံကြည်ချက်ဖြင့်ထန်ရမှာပေါ့”

“ဆရာ...ကျွန်တော်တို့(၅)ယောက်လည်း ဆရာတို့နဲ့အတူ ပါဝင်ချင်တယ်”

“ပါရမှာပေါ့ကွယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ မမငယ်”

“မမငယ် စကားကိုတော့ နားထောင်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချ”

“မင်းတို့ထဲမှာ ငါ့ရော ပါလို့မရဘူးလားကွာ”

“ဦးလေးသောင်းက အသက်ကြီးပြီ ပါလို့မရဘူး”

“ဘာကွ...ငါက ဘယ်လောက်အသက်ကြီးသေးလို့လဲ၊

ဇွေးကောင်...ရဲ့...မင်းပြောမှ သင်္ချိုင်းကုန်းကို မနက်ဖြန်ပဲ ပြောင်းသွားရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

စကားပိုင်းမှ ရယ်မောသံလေးတွေက ပျံ့လွင့်လျက်

“ဟင်... ဟိုမှာ လူအုပ်စုကြီးဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး”

ငယ်ကလေးပြီးပြလိုက်သော အပြင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ လူငါးယောက်၊ စောင်နှင့်ပုခက်ဆင်ပြီး လူတစ်ယောက်ကိုထမ်းလာသည် ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ရဲဇော်...သွားပြီးကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ထဲမှ ရဲဇော် အပြေးကလေးထွက်သွားပြီး လူအုပ်စုနောက်ကိုလိုက်သွားကြည့်ကာ သိပ်မကြာ ပြန်ရောက်လာပြီး..

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တုတ်ကြီးမိန်းမ ဇင်မာ၊ ဗိုက်နာလို့ ဟိုဘက်ကမ်းကို သွားမလိုတဲ့၊ စက်လှေတွေက တစ်စီးမှမရှိဘူး၊ လက်ခတ်နဲ့သွားရင် ရေဆန်ကြီး မလွယ်ဘူး”

“လက်သည် ဒေါ်လှမြင့်နဲ့မွေးလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး ဦးလေးသောင်း...ဇင်မာအခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဟင်...”

သျှင်ငယ် ထိုင်နေရာမှထပြီး

“ဦးလေးသောင်း ကျွန်မမွေးပေးမယ်၊ သူတို့ကိုသွားပြီး ခေါ်ပါ၊ ပြီးရင် အိမ်တစ်အိမ်မှာထားပါ၊ ခုလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

သျှင်ငယ်ကိုအားလုံး အံ့အားသင့်စွာဖြင့်ကြည့်နေတသည်။

“ကိုစံပါလိုက်ခဲ့လေ၊ မောင်ညပ်နဲ့ ဂျပန်ကြီးတို့က ဆေး

အိတ်ကို ယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အိမ်ကလေးထဲမှ အားလုံးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“အမေရေ...ကယ်ပါဦး၊ သေ...သေရတော့မယ်”

“ဇင်မာ...သတိထားပါကွာ၊ ဒေါ်လှမြင့်၊ ကျွန်တော်

မိန်းမကိုကယ်ပါဦးဗျာ..”

“ငါမနိုင်တော့ဘူး၊ သူ့အခြေအနေက တော်တော်လေး

ဆိုးနေပြီ”

“တုတ်ကြီး...”

“ဗျာ...ကိုသောင်း”

“မိန်းမကို ဟို မိငယ်တို့အိမ်ပေါ်သို့အမြန်တင်လိုက်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ...မွေးပေးမလို့”

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျားမွေးပေးမှာလား”

“ငါမွေးပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိုးစဲကြီးဇနီး မွေးပေးမှာ”

“ဟာ...”

တုတ်ကြီးမှာ သူ့ဘက်ကမှားထားသူဖြစ်နေသောကြောင့် မျက်နှာမကောင်းပေမယ့် ဇနီးသည်အသက်ထက် ဘာမှအရေးမကြီး

“တင်ကြဟေ့... ဟိုမှာလိုက်လာနေပြီ”

တုတ်ကြီးဇနီး ဇင်မာကို မိငယ်အိမ်ပေါ်သို့တင်ပြီး သျှင်ငယ် စမ်းသပ်မှုတွေကို ပြုလုပ်ကာ

“ခွဲပြီးမွေးရမယ့်အခြေအနေဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မနဲ့အတူ အမျိုးသမီး(၂)ယောက်သာနေခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေအောက်မှာ ဆင်းနေကြပါ... လောလောဆယ်... ရေဇွေးအပူလိုချင်တယ်...”

“ရပါတယ်”

မိုးစံနေ အပါအဝင်အားလုံး အိမ်ပေါ်မှအောက်သို့ဆင်းပေးလိုက်ကြသည်။

အိမ်ပေါ်တွင် နာရီဝက်နီးပါးလောက်ကြာအောင် သျှင်ငယ် ဇင်မာဗိုက်ထဲမှ ကလေးငယ်ကို ကြိုးစားမွေးပေးနေရသည်။

“အူဝဲ... အူဝဲ...”

“မွေးပြီဟေ့... ယောက်ျားလေး...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

ဒေါ်လှမြင့် အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီးအော်ဟစ်သံကြောင့် တုတ်ကြီး၏ညှိုးရော်နေသောမျက်နှာမှာ လန်းဆန်းသွားတော့သည်။

“လူကြီးရော... ကလေးပါ ကျန်းမာတယ် ဆိုပေမယ့် လူကြီးကတော့ ပုံမှန်ဆေးထိုးဆေးသောက်တော့ လုပ်နေရမယ်၊ ကျွန်မမှာ ဆေးအင်အားနည်းနေတယ်၊ မနက်ကျရင် ဆေးစာတွေ ပေးလိုက်မယ်၊ သွားပြီးဝယ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားဝယ်ပါမယ်”

သျှင်ငယ်... ဇင်မာအတွက် လိုအပ်သည်များကို လုပ်ကိုင်ပေးပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ရှင်က ကလေးအမေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီညတော့ သတိနဲ့စောင့်ပြီးအိပ်ပေးပါ၊ တစ်ခုခုထူးခြားရင် ကျွန်မဆီကိုလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တုတ်ကြီးခေါင်းညိတ်ရုံကလွဲပြီးဘာပြောရမှန်းပင်မသိ။

“ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ငါ့နေ... ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ”

“ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာမှဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဇနီးကိုကျေးဇူးတင်ရမှာ...”

“ငါ ဆေးဖိုးဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ စေတနာသက်သက်နဲ့ မွေးပေးတာပါ”

“ဗျာ...”

မိုးစံနေ လက်မောင်းလေးကို သျှင်ငယ်ကိုင်တွယ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်တွင် မျက်လုံးများစွာ တွေ့စေ့ကျန်ခဲ့လေသည်။

မိုးစံနေ သျှင်ငယ်၏ ဂုဏ်တစ်ချပ်ကို ခုမှပင်တွေ့လိုက်ရသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြနေလျက်...

၁၃၄

ချစ်အောင်

သျှင်ငယ်သည် သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ဆရာဝန်
တစ်ဦးဆိုသည်ကို သိရခြင်းဖြစ်၏။

စာသင်ပိုင်းလေးအဆောက်အဦကို မနေ့ကထက်လူတွေပို
ရောက်သည်ကိုတွေ့မြင်ရသောကြောင့် မိုးစနေ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်
သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုသောင်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲကွ၊ မိဘနဲ့သားသမီး လွန်ဆွဲပြီးရ
လာတဲ့ရလဒ်ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ညက မင်းဇနီးရဲ့စေတနာကို တဲ့
ပြန်မှုပေါ့၊ ဟိုမှာမတွေ့ဘူးလား..တုတ်ကြီး ဝါးတွေထမ်းချနေတာ”

“တုတ်ကြီးကတော့ထားပါတော့၊ တခြားလူတွေကို နား
မလည်တာ”

“ဒီလို..ကိုစဲရဲ့၊ မနေ့ညက ကျောင်းသူကျောင်းသား
ကလေးတွေက အိမ်ကမိဘတွေကို ပြန်ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ခံစားချက်
တွေ ပြောပြကြတယ်လေ၊ ခံစားချက်ဆိုတာ ပညာမဲ့တဲ့ဘဝနဲ့
ပညာတတ်တဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်ထိ ကွာခြားသလဲဆိုတာကို

သစ္စာမွန်စာပေ

ပြောပြကြတော့ မိဘလုပ်တဲ့သူတွေက သူတို့ရဲ့အားနည်းချက်တွေကို သိသွားကြပြီး ခုလို လာပြီးဝိုင်းလုပ်ကြတာပေါ့”

“ကလေးတွေကို ဒီလိုပြောရမယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ယောက်ကလေးညွှန်လို့ဖြစ်မယ်”

“ဘယ်သူရှိဦးမလဲ မိုးခဲကြီးရေ...မင်းဖုန်းပေါ့၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းကျွေးရင်း နားချခဲ့တာလေ”

“သျှင်ငယ်ကတော့... တကယ့်ကို တော်တဲ့သူပဲ”

“ကိုယ့်မိန်းမကို ကိုယ်မှ မမြှောက်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူက မြှောက်ပါ့မလဲရှင်...ကဲ...နေ့လည်စာစားဖို့နားခိုင်းလိုက်ဦး”

“ကိုသောင်းရေ...နားခိုင်းပါဦးဗျာ၊ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်စကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ အားလုံးပြီးလောက်ပါတယ်”

“အေး...အေး...”

ကိုသောင်းဘေးမှထွက်သွားပြီး မိုးခဲနေနှင့် သျှင်ငယ်နှစ်ယောက်ထဲ ထမင်းစားရန်ပြင်ဆင်နေသည်။

“ကိုစံ...ငယ်ကိုစိတ်ဆိုးနေလား”

“ဘာကိုစိတ်ဆိုးရမှာလဲ သျှင်ငယ်ရယ်”

“ညက ကိုစံ တော်တော်နဲ့အိပ်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကလေးတွေအတွက်ရော၊ ရွာအတွက် ရော၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက်ရော...စဉ်းစားနေတာနဲ့ အိပ်မပျော်သလိုဖြစ်သွားတာပါ၊ သျှင်ငယ်ကိုစိတ်ဆိုးစရာ တစ်ခုမှ မပါပါဘူး”

“မသိပါဘူး၊ ငယ်က ထိန်ချန်ထားတဲ့ပေါ်မှာ စိတ်ခုနေ

သလားလို့၊ ဒါကလည်း ငယ်ဖွင့်မပြောဘူးဆိုတာ ဒီအတတ်ပညာနဲ့ ဘဝကို မဖြတ်သန်းချင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ၊ ဒုတော့မဖြစ်မနေ ရွာသူရွာသားတွေအတွက် ငယ်အတတ်ပညာကို အသုံးပြုရတော့မယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်ကကျောင်းဆရာလုပ်၊ သျှင်ငယ်က ဆရာဝန်လုပ်တယ်ဆိုတော့ ရွာအတွက် အများကြီးကူညီနိုင်တာပေါ့၊ အင်း...ရွာက ကိုယ်တို့ကိုပြန်ပြီး ကူညီနိုင်ဖို့တော့လိုတယ်”

“တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ ကိုစံရယ်...”

နှစ်ယောက်အတူတူ ထမင်းလက်ဆုံစားရင်း ခြံအပြင်ဘက်မှ အသံတွေထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ထမင်းစားလက်စကိုရပ်ပြီးထွက်ခဲ့သည်။

“ကိုသောင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကိုစံရာ...ဟိုကောင် မိုးမိုးနိုင် သက်သက်မဲ့ပြဿနာလာပြီးရှာနေတာ...”

“ဘာကို ဒီကောင်ပြဿနာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒီခြံမှာ ဘာမှ ဆက်ပြီးမလုပ်ရဘူးဆိုပြီး လုပ်နေတဲ့သူတွေကိုလာတားနေတယ်...”

“ဘာ... ခုဒီကောင်ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ...”

“ကိုစံ...ဒေါသနဲ့မဖြေရှင်းနဲ့၊ ကိုယ့်ဘက်က တရားဝင်ထုတ်ထားတဲ့ကိစ္စ လမ်းကြောင်းအမှန်အတိုင်းဖြေရှင်း...ငယ်ပါ

လိုက်မယ်”

သျှင်ငယ်...မိုးစဲနေနှင့်အတူ မိုးမိုးနိုင်တို့လူစုရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့...မိုးမိုးနိုင်၊ မင်း ဒါသက်သက် လူမိုက်လာပြီး လုပ်တာလား၊ မင်းကဒီခြံထဲမှာ လုပ်နေတာကို တားရအောင် မင်း နဲ့ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်ဘူး”

“သက်ဆိုင်လို့တားနေတာကွ”

“ရှင်ဘက်က သက်ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့အထောက်အထားပြ လေ၊ ဘာမှ ပြစရာမရှိဘဲနဲ့ လာပြီးတားရင်တော့ ဥပဒေလမ်း ကြောင်းပေါ်က စကားပြောရမှာပဲ”

“ဟာဟာ...မင်းလေးက ရုပ်ကလေးချောသလောက် တယ်ပြီးစွာပါလား၊ ချစ်ဖို့တော့ကောင်းသား”

မိုးစဲနေ အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်သောစကားလုံးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဒေါသရိပ်က ပွင့်ထွက်သွားသည်။

“မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်”

“ဖြောင်း...”

“အီး...”

မိုးစဲနေ ခြေထောက်ကန်ချက်က အရမ်းကိုမြန်သဖြင့် မိုးမိုးနိုင်ရှောင်ချိန်ပင်မရလိုက်။

“ကိုစဲ....”

“သျှင်ငယ်ဘေးမှာနေ”

မိုးမိုးနိုင်တပည့် ဝတ္ထု၊ ပေါက်ခေါ၊ နိုင်ကို၊ ကိုဦးတို့က

အသင့်ဝှက်ပြီးယူလာသော လက်နက်ကိုယ်စီကို ထုတ်ချိန်တွင် ဂျပန်ကြီးတို့အုပ်စုကလည်း လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးလာခဲ့ ကြ သည်။

“မိုးမိုးနိုင်...ရှင်လူတွေရှင်ပြန်ပြီးခေါ်သွားနော်... ကိုစဲ ...”

သျှင်ငယ် မိုးစဲနေကို ဆွဲထားကာ ဂျပန်ကြီးတို့အုပ်စု နှင့်ရွာသားတချို့ကို တားထားလိုက်ရသည်။

“မင်းတို့က တယ်ပြီးသတ္တိကောင်းနေတာကိုး၊ အားကိုး လည်းရှိနေတယ်ပေါ့”

“ဒီကောင်တော့”

“ကိုစဲ...စိတ်လျှောလိုက်၊ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာက ဆွေးထွက် သေကြေတဲ့အထိ ဖြစ်သွားမယ်”

သျှင်ငယ် သတိပေးလိုက်တော့မှ မိုးစဲနေစိတ်ကိုလျှော ချလိုက်သည်။

သူ့ဘက်မှ ဒေါသအလျောက်လုပ်ခဲ့ရင် အနည်းဆုံး သေ ကြေမှုတွေဖြစ်ပြီး မိုးစဲနေ၏ ရည်ရွယ်ချက်လမ်းကြောင်းပျောက် သွားနိုင်သည်။

“အားလုံးဆက်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြပါ၊ သူတို့ကို ဥပဒေလမ်းကြောင်းပေါ်က စကားပြောမယ်၊ သွားကြရအောင် ကိုစဲ”

ခြံလေးထဲကိုပြန်ပြီးဝင်လာကြပြီး ဆက်ပြီးလုပ်စရာရှိ သည်များကို လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

“ကိုစဲရယ်...ဘာလို့ သူတို့ထောင်ချောက်ထဲကိုဝင်ရ

တာလဲ”

“ဘာထောင်ချောက်လဲ သျှင်ငယ်”

“စိုးမိုးနိုင်တို့ ခုလိုလာပြီးရန်ပြုတဲ့သဘောက အရှင်းကြီးပဲ၊ ကိုစဲရယ်...သူ့ကောင်တွေကို ထိုးကျွေးပြီး ကိုစဲလူတွေကို ထောင်ထဲပို့တာပဲ၊ ဒါမှ ကိုစဲလုပ်ရမယ့်ကိစ္စ ပျက်စီးသွားမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် ဒါကိုမတွေးမိဘူး၊ သျှင်ငယ်ကို ထိပါးလာတာနဲ့ စိတ်က သည်းခံလို့မရအောင်ဖြစ်သွားတာ”

“ဒါလောက်တောင်ပဲလား ကိုစဲ”

“ဟုတ်တယ်သျှင်ငယ်၊ ကိုယ် စကားလုံးနဲ့မပြောနဲ့ အကြည့်တွေနဲ့တောင် ကိုယ်သည်းခံလို့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ရင်ထဲမှာ သူ့အလိုလိုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ခံစားချက်”

“အမည်တော့ တပ်ကြည့်ပါဦး”

“ဒီခံစားချက်ကို အမည်တပ်ချင်တယ်...ဒါပေမယ့်”

“ဆက်ပြောလေ...”

“ပြောရမှာ အားနာတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“သျှင်ငယ်ကို”

“အယ်...ဘာလို့...ရှင်းပါဦး”

“ခံစားချက်ရဲ့အမည်အရင်းက သျှင်ငယ်နဲ့တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေလို့”

သူ့စကားကို သျှင်ငယ် ရယ်မောနေလေသည်။

“ကိုယ့်စကားတွေက ရယ်စရာဖြစ်နေပြီလား”

“ကိုစဲက ခုမှ တောသားတစ်ယောက်နဲ့တူလာတယ်”

“တောသားပဲ၊ တောသားနဲ့တူမှာပေါ့၊ သျှင်ငယ် ဘာကြောင့် တောသားနဲ့ တူတယ်လို့ပြောရတာလဲ”

“ခံစားချက်တစ်ခုကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဝက်ပါထဲ လမ်းလျှောက်နေတိုလေ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောလို့ ရနိုင်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးဘက်က ဒီထက်ပိုပြီး လမ်းခင်းပေးရတာ ရှက်ဖို့တောင်ကောင်းနေပြီ၊ ဒါကြောင့်လည်း နှလုံးသားဒဏ်ရာရခဲ့တာ... မမှတ်သေးဘူး၊ တော်ကြာ ဦးဘုဏ်းခေါင်လက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားမှ... ကျန်ရစ်ထပ်ဖြစ်နေမယ်”

“ဟာ...ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုယ် သျှင်ငယ်ကို လက်ထပ်ပါရစေ”

“အယ်တော့...ကိုတောသားကြီးက ခက်နေပြန်ပြီ၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက မလိုအပ်တော့ဘူးရှင်၊ တစ်အိမ်တည်းမှာ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ်နဲ့ အတူနေတာဖြင့်ကြာပြီ၊ အဓိက လိုအပ်တာက ရှင့်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတရား...”

“ကိုယ့်ကို သျှင်ငယ် ချစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဒီကိစ္စက ငယ်ကိစ္စလေ၊ ကိုစဲကိစ္စကိုသာပြော”

“ဟ...ဟို...အဲ...ကိုလေ သျှင်ငယ်ကိုချစ်တယ်”

“သေချာရဲ့လား”

“အရမ်းကိုသေချာပါတယ်”

၁၄၂

ရွှေဘဝ

“ငယ်စာကက ပြန်ပြီးချစ်ခိုင်းတဲ့အချိန်တော့ပေးရမယ်”

“စဉ်းစားပါ သျှင်ငယ်ရယ်...”

“စဉ်းစားဖို့အချိန်တောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ နေကောင်းရက် မြတ်ကို ရွေးနေတာ၊ စာသင်ခိုင်းလေးဖွင့်မယ့်နေ့ဆို မကောင်းဘူးလား”

“သျှင်ငယ် ဆန္ဒအတိုင်းပဲလေ၊ ကိုယ်စိုးရိမ်တာက ဦးဘုန်းခေါင်တို့ သတင်းရပြီး ပြန်ခေါ်သွားမှာကိုကြောက်မိတယ်”

“ကိုစဲရယ်... ငယ်က ကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာဝန် ကြီးတောင်ဖြစ်နေပြီ၊ တစ်ခုတော့ ပြင်ဆင်ထားရမယ်”

“ဘာများလဲ”

“တရားရုံးတစ်ခုမှာ လက်ထပ်စာချုပ်လုပ်ပြီး အသိသက်သေခံ လက်မှတ်ထိုးထားရမယ်”

“ကိုယ့်ဘက်ကတစ်ခုတော့ ဆန္ဒပြုချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“သျှင်ငယ်ကို ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာမဆောင်ပေးနိုင်ပေမယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ရဲ့အစဉ်အလာအတိုင်း မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ချင်တယ်”

“ငယ်က စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ စာသင်ခိုင်းလေးဖွင့်တဲ့ နေ့ကျရင် သံဃာတော်တွေကိုပါ ဆွမ်းကပ်ပြီး တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပါလုပ်တာပေါ့နော်...”

“သျှင်ငယ် စီမံသလိုပါပဲ”

“အို...ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

သက္ကဋ္ဌာန်စာပေ

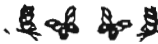
၁၄၃

၁၄၃

မိုးစဲနေ လက်ကလေး သျှင်ငယ် လက်သွယ်လေးကို ဆုပ်ကိုင်မည်အပြု

“လက်ကလေးကိုင်ခွင့်တောင် မရှိဘူးလား”

“ချစ်သူအဖြစ် ကြေညာခြင်းမရှိသေးဘူး၊ သည်းခံပြီး စောင့်လိုက်ပါဦး...ကိုတော့သားကြီးရယ်...”

လောက်ပေးရမယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်၊ အရှင်းဆုံးပဲပြောမယ်၊
ဘာဒီဌေးတွေထုတ်ပေးခဲ့တာ ခင်ဗျားပေါ်မှာ စေတနာရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊
သျှင်ငယ်ကို ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲထည့်ပေးနိုင်ဖို့ပေးခဲ့တာ၊ ကျုပ်ဆိုတဲ့
ကောင်က အကျိုးအမြတ်မရှိရင်ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့...ရှင်...ကျွန်မ တစ်လအတွင်း ရအောင်
ရှာပေးပါမယ်”

“မင်း ကတိတည်နိုင်ပါစေ၊ ကျုပ်သွားမယ်”

ဦးဘုဏ်းခေါင် သူ့တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်ဖြန့်ပြီးထွက်
သွား ချိန်တွင်...ဒေါ်မာယာနွယ် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဦး...”

အိမ်ရှေ့သို့ ကားရပ်သံကြောင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးမိုးအောင်
ကုမ္ပဏီမှ ဖြန့်ပြီးရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ခုနက ဖြန့်သွားတာ ဦးဘုဏ်းခေါင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက ဘာကိစ္စရှိလို့ လာနေတာလဲ၊ သမီးကဖြင့်
ရှိမှမရှိတော့တာ”

“ကိုမိုးအောင်...ရှင်...ရှင်”

ဦးဘုဏ်းခေါင်နှင့်ဒေါ်မာယာနွယ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ငွေ
ကြေးကိစ္စတွေကို ဦးမိုးအောင် ဘာတစ်ခုမှမသိခဲ့ပေ။

ဒေါ်မာယာနွယ် ဂျင်ဝိုင်းတွင် ရှုံးခဲ့သောငွေကြေးများပင်ဖြစ်
၏။ ဦးမိုးအောင် ပိုင်ဆိုင်သော ဘဏ်ထဲမှ ငွေကြေးတွေလည်း
ကုန်သလောက်ပင်ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဒေါ်မာယာနွယ် ခင်ဗျား ဘာဆက်ပြီးလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ...ရအောင်ရှာပြီးခေါ်ပေးပါမယ်”

ဦးဘုဏ်းခေါင်၏ အသံကမာကြောခက်ထန်နေလေပြီ။

သူအရိပ်လိုကြည့်ပြီး သိမ်းပိုက်ဖို့ကြံစည်ထားသည့် မိန်း
ကလေးကို နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်မှ လက်လွှတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားရှာမယ်လို့ပြောခဲ့တာ၊ ခုဆို (၅)လထဲတောင်
ရောက်နေပြီ၊ ဘာသတင်းမှ မရသေးပါလား”

“ကျွန်မဘက်က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေပါတယ်”

“ကျုပ် စိတ်သိပ်ပြီးမရှည်ချင်တော့ဘူး၊ နောက်ထပ်
တစ်လ အချိန်ပေးမယ်၊ ဒါနောက်ဆုံးပဲ၊ ဒီတစ်လအတွင်းမှာ မရှာ
နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ဘက်တော့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ဆက်ပြီးမကောင်း
နိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားယူထားတဲ့ ငွေတွေကို အတိုးရဲ့ဆိုရင် ဘယ်

“ရှင်သမီး သတင်းကို ရှင်မရသေးဘူးလား”

“သူကမှ မနေချင်လို့ ထွက်သွားတာ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ၊ ကလေးမှမဟုတ်တော့ဘဲ ဆရာဝန်တစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေပြီပဲဟာ၊ သူ့ဘဝကို သူရပ်တည်နေနိုင်ပါပြီ”

“ရှင်ဒီလောက်ပဲ သဘောထားတယ်ပေါ့”

“မာယာ... ငါ့ဘက်က ဒီထက်ပိုပြီး ဘာလုပ်ရမှာတုန်း၊ သတင်းစာထဲမှာကြော်ငြာထားတာပဲ”

“ရှင်သမီးကို မတွေ့ရင်အားလုံး ဒုက္ခရောက်မှာရှင်”

“ဘာလို့ ဒုက္ခရောက်ရမှာလဲ၊ ငါ့သမီးက ဘာကိုမှ ဒုက္ခပေးသွားတာမရှိဘူး၊ ဦးဘုဏ်းခေါင်ကို မယူချင်လို့ထွက်ပြေးတာပဲရှိတယ်၊ အစကတည်းက ငါက ခွင့်မပြုချင်ဘူး၊ မင်းအလိုကို လိုက်ခဲ့ရတာ”

“ရှင်ခုတော့ ဒီစကားတွေပြောပြပေါ့”

“မာယာ... ဦးဘုဏ်းခေါင်နဲ့ငါ့ကြားမှာ ငွေကြေးပိုင်းရော၊ စီးပွားရေးပိုင်းရော ရောယှက်တာ တစ်ခုမှမရှိဘူး၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်နေတာပဲရှိတယ်”

“ရှင် မရှိပေမယ့် ကျွန်မရှိတယ်”

“မင်းက ဘယ်တွေ့ရောယှက်ခဲ့လို့လဲ”

“သူ့ဆီက ငွေတွေယူထားတာသိန်းထောင်ဂဏန်းနီးပါးပဲ”

“ဘာ... ဘာ... ပြောတယ်မာယာ”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မ ဂျင်ပိုင်းမှာ ရွှံ့ခွဲတဲ့အကြွေးတွေ”

“မင်း... မင်းကွာ၊ ငါ့ဘဏ်ထဲကငွေတွေလည်း မင်း

လောင်းကစားလုပ်လို့ ကုန်သလောက်ဖြစ်တဲ့အပြင် အကြွေးပါ တင်တယ်ဆိုတော့ သိပ်ပြီးတရားလွန်တယ်၊ ငါမတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ရှင်ဒီလို မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်စကားမပြောနဲ့၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မလင်မယားရှင်”

“အေး... လင်မယားမို့လို့ ငါ့ဘက်က လုပ်ပေးနိုင်သလောက် လုပ်ပေးခဲ့တာပေါ့၊ မင်းစိတ်ကြိုက်သုံးဖြုန်းတာကို ငါဘာတစ်ခုနဲ့ပြောခဲ့လို့လား၊ ခုကိစ္စ ငါဘယ်လိုရှင်းပေးရမလဲပြော”

“ဒီအိမ်... ဒီခြံနဲ့ကားတွေကို ရောင်းပြီးဆပ်ရင်ရတာပဲ”

“သိပ်ပြီး လွယ်လိုက်တဲ့စကား၊ မင်းထင်သလို ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံကို ငါမပိုင်ဘူး”

“ဘာရှင်”

“ဒီခြံနဲ့ဒီအိမ်က သမီးအဘိုးအဘွားတွေက သမီးကိုလွှဲပေးခဲ့တာ၊ ငါစီးနေတဲ့ကားတစ်စီးပဲ ငါ့ဘဝမှာပိုင်တော့တယ်၊ ကုမ္ပဏီက အခုရှယ်ယာငွေကလည်း သမီးနာမည်နဲ့ထားခဲ့ရတာ၊ ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ငွေတွေက မင်းပေါက်ကရလုပ်လို့ ကုန်နေပြီ မာယာ”

“ခါဖြင့်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ငါအကြံပေးနိုင်တဲ့အခြေနေမျိုးမရှိတော့ဘူး၊ ငါ မင်းနဲ့အိမ်ထောင်ကျကတည်းက သမီးလေးပေါ်မှာ အများကြီးလစ်လပ်ခဲ့တယ်၊ ခုလို သမီးလေးအိမ်ကနေထွက်သွားခဲ့ရတာလည်း မင်းပေါ်မှာ ငါယစ်မူးခဲ့လို့၊ ခုလို ငါတို့သားအဖနှစ်ယောက် ကွဲကွာသွားခဲ့ရတာ... မာယာ... ငါထပ်ပြီးတော့ မိုက်မဲစရာမရှိတော့ဘူး၊ ရော... ဒီမှာ ဘဏ်စာအုပ်၊ ဒီထဲမှာကျန်တဲ့ငွေတွေကို မင်း ကြိုက်

၁၄၈

ရွှေဘာသီ

သလိုလုပ်နိုင်တယ်၊ ဒါဟာ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်က ဇနီးပေါ်မှာ ပေးနိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ၊ ဒီငွေက မင်းအကြွေးကို ကျေအောင်ဆပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် လိုအပ်သလို သာအသုံးပြုပါ”

ဦးမိုးအောင်ဘက်မှ ဆက်ပြီး စကားမပြောတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ရင်း သူ၏အမှားတွေအတွက် နောက်ကျသွားသော နောင်တတို့နှင့် ရင်မှာလောင်ကျွမ်းနေလေသည်။

❖ ❖ ❖

စာသင်ဝိုင်းဖွင့်ပွဲလေးသို့ သံဃာတော်(၅)ပါးဆွမ်းကပ် ပြီး မိုးစဲနေနှင့်သျှင်ငယ်တို့၏ နှလုံးသားပွဲလေးပါ ကျင်းပခဲ့လေသည်။

ရွာမှ လူတော်တော်များများ လာခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ပထမ သတ်မှတ်ထားသောအခြေအနေနှင့်မတူတော့ချေ။

ဆန်ညှပ်ခေါက်ဆွဲလေးလုပ်ပြီး လူ(၅၀)စာလောက်သာ ပြင်ဆင်ထားပေမယ့် ရောက်လာသူတွေက နှစ်ဆသောက်များနေသဖြင့်

“ဒုက္ခပါပဲတော်”

ချက်ပြုတ်ရေးတာဝန်ယူထားကြသော ဒေါ်ဝိုင်းနှင့် ဒေါ်မြိုင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းကုတ်နေလေပြီ။

“သမီးငယ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လူတွေက အံ့ပါရဲ့တော်၊ မဖိတ်ဘဲလာကြရတယ်လို့”

“ဒေါ်မြိုင်ရယ်... အလုံ့လုပ်ပြီဆိုမှတော့ လာပြီးစားပါစေတော့ အရေးပေါ်လုပ်နိုင်တဲ့နည်းကို စဉ်းစားပါဦး”

“ဟင်းရည်ထပ်ပြီးချက်လို့ကတော့ မမှီတော့ဘူး”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ဒေါ်လေးမြိုင်”

“ဘာလဲ သမီးငယ်”

သျှင်ငယ် လက်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ မနက် (၁၀:၀၀) နာရီပင်မထိုးသေးသောကြောင့်

“ထမင်းအိုးတစ်လုံးဆို ဘယ်လောက်ကြာလဲဟင်”

“အိုးကြီးနဲ့ချက်ရင် တစ်နာရီဆိုတာအလွန်ဆုံးပဲ၊ မီးအား ကောင်းကောင်းနဲ့ချက်မယ်ဆိုရင် သိပ်ကြာမှာမဟုတ်ဘူး၊ သမီးငယ် က ဘာလုပ်ဖို့စိတ်ကူးမိလို့လဲ”

“ထမင်းနဲ့ဟင်းချက်မယ်ဆိုရင် တစ်နာရီလောက်ဆို ကျွေးလို့ ရမှာပဲ”

“ငယ်ရေ...”

“ကို...လာပါဦး၊ ဒီမှာ မုန့်ဖုတ်ရော ဟင်းရည်ပါပြတ် ပြီ”

“ကိုလည်း ဒါကိုလာပြီးပြောတာ၊ လူတွေ မပြန်ကြ သေးဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ထပ်ပြီးလုပ်ရမယ်ထင်တာပဲ”

“ထမင်းပဲ ကျွေးမယ်ဆိုရင်တော့ ပြင်ဆင်ချိန်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တက်ညီလက်ညီနဲ့လုပ်မှဖြစ်မှာကို...”

“ငယ်စီစဉ်ပေးလေ”

“ဂျယ်ကြီးတို့အုပ်စုကိုခေါ်ပေးပါလား”

“တုတ်ကြီးရေ...တုတ်ကြီး”

“ဗျာ...ကိုနေ”

“မင်း ဂျယ်ကြီးတို့အုပ်စုကိုသွားပြီးခေါ်ကွာ... ကျန်တဲ့

လူတွေပါ လိုက်လာမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးကောင်းမယ်”

“စိတ်ချ...ခေါ်လာခဲ့မယ်”

တုတ်ကြီးထွက်သွားပြီး သျှင်ငယ် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို မိုးစနေနှင့် တိုင်ပင်လေသည်။

သိပ်မကြာ တုတ်ကြီးနှင့်ဂျယ်ကြီးတို့အုပ်စုအပါအဝင် လူ (၁၀)ယောက်နှီးပါးလောက်ရောက်လာလေသည်။

“ဆရာ...ဘာလုပ်ရမလဲပြော”

“မင်းနဲ့ငယ်က ဆန်(၂)တင်းအိတ်သွားပြီးဝယ်ခဲ့”

“မိုးညှပ်နဲ့ဝင်းသူက ငါးဒိုင်ကိုသွားပြီး ရတဲ့ငါးတွေကို ဆွဲခဲ့ကွာ၊ ဈေးတွေဘာတွေ ဆစ်မနေနဲ့ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“သိပ်ပြီးကြာလို့မရဘူးနော်”

“စိတ်ချဆရာ အများဆုံးနာရီဝက်ပဲ”

“ရဲဇော်...မင်းက ဒေါ်မြိုင်တို့နဲ့လိုက်သွားပြီး၊ သူတို့ ဝယ်မယ့် ပစ္စည်းတွေကို သယ်ခဲ့၊ တုတ်ကြီး မင်းဘုန်းကြီးကျောင်း သွားပြီး မိုးဗြဲဒယ်နဲ့ ဟင်းအိုးကြီးသွားယူကွာ၊ ကျန်တဲ့ လူတွေက မီးဖိုပြင်တဲ့သူကပြင်၊ ထင်းရှာ၊ ရေခပ်တာတွေ တာဝန် ခွဲပြီး လုပ်ကြရအောင်”

တုတ်ကြီးနှင့်အတူ ရွာကလူတချို့လိုက်သွားပြီး တချို့က တော့ ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်လိုက်ကိုင်နေကြတော့သည်။

“ကိုသောင်း လာကြတဲ့လူတွေကို တရားနာခိုင်းပြီး အချိန် ဆွဲထားလိုက်ဗျာ... တစ်ယောက်မှမပြန်စေနဲ့၊ ရေစက်ချတော့မှ

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လာခဲ့မယ်”

“အေးအေး...”

မိုးစနေကိုယ်တိုင် လစ်ဟင်းမှုမရှိအောင် လိုက်ပြီးလုပ်ဆောင်နေသလို သျှင်ငယ်လည်း မိန်းကလေးတွေလုပ်ရမည့် အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်နေစဉ် ရွာထဲမှ မိန်းကလေးတွေလည်း ရပ် မနေတော့ဘဲ ဝင်ပြီးလုပ်ကိုင်ကြတော့သည်။ မိုးစနေနှင့်သျှင်ငယ်တို့ ပွဲလေးသည် အလှူပြုနှင့်မတူတော့ဘဲ စုပေါင်းပြီး ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသည့် ပွဲကလေးသဖွယ်ဖြစ်နေလေသည်။

သျှင်ငယ် သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်ထက်ပင် စောပြီး ချက်ပြုတ်မှုကပြီးဆုံးသွားတော့သည်။

တရားအာသုထက် ဝိုင်းလုပ်ကိုင်သူကများသောကြောင့် ကျွေးမွေးမှုပိုင်းမှာ ချောချောမောမောပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကြ နောက်ကြရင်းနှင့် ကြည့်နူးဖွယ်ကောင်းလှသော အလှူပြုကလေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ရွာကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ကျောင်းကိုဖြန့်ပြီးမကြာခင် မိုးစနေတို့ပြုလုပ်သော ပွဲကလေးကိုလိုက်လံပြီးကြည့်နေလေ၏။

“မောင်မိုးစနေ”

“ဘုရား...”

“အင်း...မင်းရဲ့အလှူကတော့ တကယ့်ကိုကောင်းမွန်တဲ့အလှူတစ်ခုပဲဟေ့၊ ငါတို့ရွာမှာ သာရေးကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အာရေးကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ပုံမပါရင် မပြီးတတ်တဲ့အစဉ်အလာကို မင်း ဖျက်ဆီးလိုက်သလိုပဲဟေ့၊ ကြည့်စမ်း ငါတို့ ရွာသားတွေ ခုလို ချစ်

ချစ်ခင်ခင် စကြ နောက်ကြ နေကြရင် ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းမလဲ၊ သာဓု...သာဓု...သာဓု...ကွာ”

ကိစ္စစိစွတွေပြီး၍သိမ်းဆည်းကြသည့်အခါမှာလည်း ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ်လုပ်ကိုင်သောကြောင့် အလှူပြုသည် အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးမည့်နောက်ဆုံးအချိန်ကိုရောက်တဲ့အချိန်တွင်

“ဆရာ...ဆရာ...”

“ဘာလဲ မိုးညှပ်”

“ဟိုမှာ ဂျပန်ကြီးတို့နဲ့ ဝဏ္ဏတို့လူစု ရန်ဖြစ်တော့မယ်”

“ဘာ...”

ဆရာတော်နှင့်စကားပြောနေစဉ် မိုးညှပ်လာပြီးပြောခြင်းကြောင့် အပြင်ဘက်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းမှ ငှားထားသော ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပို့သည့် ဂျပန်ကြီးနှင့်ဝင်းသူ၊ ရဲဇော်တို့နှင့် ဝဏ္ဏတို့အုပ်စု စကားများနေကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်

“ဝဏ္ဏ...မင်းဒါဘာသဘောလဲ”

“ဘာသဘောရမလဲကွ၊ မင်းကောင်တွေက လူပါးဝတာလေ”

“ဂျပန်ကြီး ဘာဖြစ်တာလဲပြောစမ်း”

“ဒီလိုဆရာ... ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပစ္စည်းတွေပို့ပြီးအပြန်မှာ ဒီကောင်တွေ လမ်းပိတ်ပြီး ရပ်နေလို့ဖယ်ခိုင်းတာကို မဖယ်ဘဲ ရန်စကားပြောလို့ဖြစ်ရတာပါ”

“ဝဏ္ဏ...မင်းတို့သက်သက်မဲ့ ရန်စတာတော့ မဟုတ်

ဘူးထင်တယ်”

“မင်းကောင်တွေက မိုက်ရိုင်းလို့ဆုံးမချင်နေတာကြာပြီ”

“သိပ်မှန်တဲ့စကားပေါ့ကွာ၊ ဆရာအားကိုးနဲ့ လက်မ
လောက်ကောင်လေးတွေက အန်တုချင်နေတာ”

“စိုးမိုးနိုင်”

စိုးမိုးနိုင်နှင့်သူစိမ်း (၃)ယောက်ကိုပါတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဂျပန်ကြီးပြန်မယ်”

“ဟ...ဒီလိုပြန်လို့ရမလားကွ၊ မင်းကောင်တွေပြောခဲ့ဆိုခဲ့
တာတွေကို ပြန်ပြီးတောင်းပန်သွားဦးလေ”

စိုးမိုးနိုင်ကတော့ ရန်မီးစကို မွေးနေလေပြီ။

“ဘာမှ တောင်းပန်စရာမလိုဘူးဆရာ၊ သူ့လူတွေက
အသားလွတ်ကြီးကို ရန်စတာ၊ ကွန်တော်တို့ဘက်က ဘာမှ မမှား
ဘူး”

“စိုးမိုးနိုင်...မင်းနဲ့ငါ ရန်ဖြစ်ရတဲ့အလုပ်တွေကိုမလုပ်
ချင်ဘူး၊ ငါ့လမ်း ငါသွားချင်တယ် ဖယ်ကွာ”

“ဟားဟားဟား... ငနော့...မင်းသွေးကြောင်သွားပြီပေါ့၊

ငါက မင်းနဲ့စာရင်းရှင်းချင်လို့”

“တောက်...မင်းကွာ”

“ကို...”

သျှင်ငယ် အပြေးကလေးရောက်လာပြီး မိုးစံနေ လက်
မောင်းကိုဆွဲထားပြီး

“ရှင်တို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးတွေဆိုရင်တော့ ယုတ်မာတဲ့

အလုပ်ကိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ခုလုပ်နေတဲ့ကိစ္စဟာ မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်၊ ဒါကို
ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန် အောက်တန်းကျတယ်”

“တယ်လည်း လှပတဲ့စကားတွေပါလား၊ ချစ်ဖို့ကောင်း
လိုက်တာ”

“ကို...ပြောပါစေ၊ သူ့အဆင့်နဲ့သူစကား ပြောတာပဲ”

“မင်းက ငါ့ကို အဆင့်မရှိတဲ့ကောင်လို့ပြောတာလား”

“ဒါက ရှင်ကိုယ်ရှင်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပေါ့၊ ကို...သွားမယ်”

“စိုးမိုးနိုင်...မင်း”

မိုးစံနေတို့ရှေ့တွင် ပိတ်ပြီးရပ်သောကြောင့် စိတ်ကို ချုပ်
တည်း၍ မရအောင်ဖြစ်သွားပြီး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်လိုက်သည်။

“မောင်မိုးစံနေ...”

“ဘုရား...”

ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး သူတို့ကြားတွင်ဝင်
ပြီးရပ်လိုက်သည်။

“မင်းတယ်ပြီး သတ္တိကောင်းနေပါလား စိုးမိုးနိုင်၊ သူတို့
ကို ရန်လုပ်ချင်ရင် ငါ့ကို အရင်လဲအောင်လုပ်လိုက်”

စိုးမိုးနိုင် ရှေ့မတိုးသာသလို ရွာမှ လူတစ်ချို့လက်မှာလည်း
တုတ်ခားတွေကိုယ်စီဖြင့် ရပ်ပြီးကြည့်နေကြလေသည်။

အရင်က စိုးမိုးနိုင်တို့ အုပ်စုကို ရင်မဆိုင်ဝံသည့် ရွာ
သားတွေ ခုတော့ ပြန်ပြီးအန်တုဖို့ ဝန်မလေးကြတော့ပေ။

“မင်းဟာ မိုက်တွင်းနက်ပြီးရင်းနက်နေတဲ့သူပဲ၊ မင်း ပိတ်

၁၅၆

ရွှေဘဝင်

ထားတဲ့လမ်းကို ဖယ်မလား ငါက အတင်းဖယ်ရမလားပြော”

စိုးမိုးနိုင် ဆရာတော် မှောက်ဆုံးစကားကို မလိုက်နာလျှင် သူ့အတွက် အခြေအနေ မကောင်းနိုင်သည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ရွှာ၏ဆရာတော်ကို နှုတ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရန်လိုသော သဘောတုံ့ပြန်မိပါက စိုးမိုးနိုင်နှင့်တစ်ရွာလုံးနီးပါး ထိပ်တိုက်တွေ့နိုင်သည်ကို သဘောပေါက်သဖြင့် လျှော့ပေးပြီး ထွက်သွားကြတော့သည်။

“အင်း...ဒီလူမိုက်ကြောင့် ရွာရဲ့ကောင်းမွန်တဲ့ရလဒ်တွေပျက်စီးကုန်တော့မှာပဲ၊ သွား...သွားပေတော့ မောင်မိုးစဲ”

“ဘုရား...”

“ရန်ကို ရှောင်နိုင်သလောက်ရှောင်ပါကွာ၊ အထူးသဖြင့် ဒီလို အသိစိတ်နည်းသူတွေနဲ့ ရန်တုပြီးမဖြစ်လေနဲ့”

“တပည့်တော် ရှောင်နိုင်သလောက်တော့ ရှောင်ပါမယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ရှောင်လို့မရတဲ့ ကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဘုရား...”

“ကိုယ့်အသက်ကို အန္တရာယ်ပြုတဲ့အထိ လုပ်လာပြီဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွယ်”

ဆရာတော် စိတ်ထဲမှာ မကောင်းစွာနှင့်ကျောင်းဆီသို့ ကြွသွားလေတော့သည်။

သဒ္ဒါပျဉ်စာပေ

ညနေခင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေသဲသောင်လေးပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြရာ အဝေးဆီမှ ရေလယ်သောင်လေးဆီသို့ ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ကို...ငယ်ကိုလိုက်ပြီးပို့ပေးပါလား”

“ငယ် သွားချင်လို့လား”

“အင်း...ဒီကနေကြည့်တာတော့ အရမ်းကိုကြည်နူးဖို့ ကောင်းနေတာ၊ သဲသောင်ပေါ် ရောက်ရင် ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းမလဲ မသိဘူး၊လိုက်ပို့ပေးမှာလား”

“ငယ်သွားချင်မှတော့ ပို့ပေးရမှာပေါ့”

သောင်ပေါ်တွင် ကပ်ထားသော လှေကစလေးဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုကံလှ...”

သဒ္ဒါပျဉ်စာပေ

“ဟာ...မောင်မိုးစဲနေတို့ကိုး၊ ဘာလဲ သောင်ပေါ်လမ်း
လျှောက်ထွက်ခဲ့တာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကိုကလှရေ...ငယ်က ရေလယ်သောင်ကို
သွားချင်တယ်ဆိုလို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလှေရှိလား”

“ဒီလှေပဲ ယူသွားလေ စက်တော့မပါဘူး၊ ခတ်တက်ပဲ
သွားလို့ရမှာ”

“ရတယ်...ငယ်တက်လေ”

“ဟင်...ရေထဲမှ မဟုတ်တာပဲ”

“တက်ပါ...ကိုယ်တွန်းပြီးရေထဲချပါမယ်”

မိုးစဲနေနှင့်ကိုကလှ သံသောင်ပေါ်မှ ရေထဲသို့တွန်းပြီးချ
လိုက်၏။

“ရေမတက်ခင်ပြန်ခဲ့ကြဦးနော်...ခုတလော အောက်ရေက
အတက်ကြမ်းတယ် မောင်မိုးစဲရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကလှ”

သျှင်ငယ်ကို မိုးစဲနေရှေ့မှာ ထိုင်နိုင်ပြီးရေလယ်သောင်
ဆီသို့လှော်ခတ်လာခဲ့တော့သည်။

“ကို...”

“ဘာလဲ သျှင်ငယ်”

“ငယ်ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို ကြည်နူးတယ်သိလား၊ ငယ်
စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာလေး အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်နေလို့”

“ငယ်က ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့လို့လဲ”

“ငယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ လှေကလေးတစ်စီးအတူတူစီးပြီး

သွားချင်တဲ့စိတ်ကူးလေးလေ”

“ငယ်စိတ်ကူးက မပြည့်စုံသေးဘူး”

“ဘာလို့”

“ငယ်ချစ်တဲ့သူမှ မပါသေးတာ”

“အဲ...ဘာလို့မပါရမှာလဲ ဒီလူကြီးပေါ့ရှင်”

“သေချာရဲ့လား”

“ရှင်နော်...အကြောင်းကြောင်းမလုပ်နဲ့၊ ဒီက သူ့ကိုချစ်
လို့ လိုက်လာခဲ့တာ...ပြီးတော့ဘဝတစ်သက်လုံးအတွက် ခင်ပွန်း
အဖြစ်ရွေးချယ်ခဲ့တာ”

“ဦးဘုဏ်းခေါင်လက်ကလွှတ်ဖို့အတွက် ထွက်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“ကို...ငယ်သံယောဇဉ်ကိုစော်ကားတယ်”

သျှင်ငယ် မျက်နှာလေးညိုသွားသဖြင့်

“ကိုယ်က စတာပါကွာ၊ ငယ်ချစ်သလို ကိုယ်ကလည်း
ချစ်ခဲ့ရသူပါ”

သျှင်ငယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင်မှီ၍နေခိုင်းလိုက်ပြီးရေဆန်
လှေကို လှော်ခတ်ခဲ့သည်။

“ကိုယ်က ငယ်ကို ရွာရဲ့ပုံပြင်လေးပြောပြပါလား”

“ရွာမှာ ဘယ်တပုံပြင်ရှိလို့လဲ ငယ်ရဲ့”

“ရှိတာပေါ့၊ ကိုနဲ့စတော့တို့ ပုံပြင်လေးလေ”

“ငယ်ရယ် ကိုဒီအကြောင်းတွေကိုမပြောချင်ဘူး၊ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့်တို့ဘဝထဲ ဒီအကြောင်းတွေ မရှိစေချင်

လို့ပဲ”

“ကိုရယ်... အတိတ်ဆိုတာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ၊ ပြန်ပြီးသူ ချင်လည်း မရနိုင်ပါဘူး၊ ငယ်က ပုံပြင်ကလေးတစ်ခုလို နားထောင် ချင်လို့ပါ၊ ကိုကို ငယ်ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“ခတ္တာနဲ့ ငယ် မနေ့ကတောင် ဆုံခဲ့ကြတယ်”

“ဟင်...”

“ငယ်ဆီကို ကိုယ်ဝန်ရှိမရှိလာပြီးစစ်တာပါ”

“ဪ...”

“ခတ္တာဟာ ကိုယ့်ပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ခဲ့ရတဲ့အတွက် သူ့ဘဝ မှာ အမြဲကြေကွဲနေခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ပြောခဲ့ပါတယ်၊ သူ သာယာ မယ်လို့ထင်ခဲ့တဲ့ ဥစ္စာခန့်တွေဟာ သူ့ဘဝအတွက် ဘာမှအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးဆိုတာကို သိလိုက်ပြီတဲ့၊ ကိုက သူနဲ့မပေါင်းသင်းလိုက်ရ တာ ကံကောင်းခြင်းပါတဲ့”

“ဘာကံကောင်းတာလဲငယ်”

“ငယ်နဲ့ကို ဆုံစည်းခွင့်ရတာဟာ ကိုကံကောင်းတာတဲ့၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကို မငြင်းချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့မပေါင်းဖက် လိုက်ရလို့ ကံကောင်းခဲ့တာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုရဲ့ကံကောင်း ခြင်းဟာ ကောင်းကင်ကြီးက လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ကံကောင်းခြင်းလို့ ပဲ သတ်မှတ်ထားတယ်”

“ငယ်လည်း ကံကောင်းပါတယ်”

“ကိုနဲ့ ပေါင်းဖက်ရလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ငယ်ရယ်”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ငယ်နဲ့လုံးသားက သိပ်ချစ်ရ တဲ့ ချစ်သူနဲ့ပေါင်းစည်းခွင့်ရလို့လေ”

သူငယ်၏ ကိုယ်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားရင်း ရေစီးကြောင်းအတိုင်းလှေကလေးလိုက်ပါသွားသည်။

ရေလယ်သောင်နှင့်အနီးဆုံးကိုရောက်နေလေပြီ။

“ကို... ပြောပြမှာလား”

“ငယ်နားထောင်ချင်ရင် ပြောပြရမှာပေါ့၊ သဲသောင်ပေါ် ရောက်တော့မှ ပြောပြမယ်”

လှေကလေးရပ်လိုက်ပြီး မိုးစဲနေရေထဲသို့ဆင်းကာ သောင် ပေါ်သို့လှေကလေးဆွဲတင်ထားလိုက်သည်။

ချစ်နီးကို လက်ကလေးကမ်းလိုက်ပြီး သဲသောင်ပေါ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဟိုနေရာလေးမှာထိုင်လိုက်ကြရအောင်နော်”

“အင်း...”

သဲနုလေးတွေ ခင်းကျင်းထားသည့် ကွက်လပ်လေးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး တစ်ခါက ပုံပြင်လေးကို မိုးစဲနေပြောပြလိုက်တော့ သည်။

ညနေခင်း ဆည်းဆာအို လေပြေကလေး တသွဲ့သွဲ့ တိုက်
ခတ်နေဆဲ...။

သောင်ပြင်ကလေးထက်မှာ ငိုနှိုက်သံလေးလွင့်ပျံ့လျက်...
ပင်လယ်ခရီးကို ဝမ်းစာရေးအတွက် ပြန်လမ်းမရှိသူ
အတွက် ကြေကွဲနေသူကတော့ ခတ္တာ။ ဖခင်မဲ့သမီးတစ်ယောက်
အဖြစ် လူလောကကြီးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ...

“နေ...”

“နင့် ရင်ထဲမှာ ဘာတွေပြောချင်လဲပြောပါ၊ ခတ္တာ...
ငါနားထောင်ပေးမယ်”

“ငါ့ဘဝမှာ ကျွန်းစိုစရာမရှိတော့ဘူးဟာ၊ မေမေက ငါ့ကို
(၅)နှစ်သမီးက စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီ၊ ခုလည်း မေမေက ငါ့ကို စွန့်ခွာ
ကျောခိုင်းခဲ့ပြန်ပြီ၊ ငါ့ဘဝရဲ့အရပ်ကင်းမဲ့သွားပြီ... နေ...ရယ်...”

ခတ္တာ သူ့ပခုံးလေးထက်မှာမှီတွဲပြီး မျက်ရည်ပေါက်တွေ
အင်္ကျီပေါ်သို့ကျလျက်...

မိုးစဲနေနှင့်ခတ္တာတို့ဘဝတွေက ပင်လယ်ပြင်ကြီးနံဘေးက
ရွာလေးပေါ်မှာ ဘဝကလေးတွေဖြစ်ခဲ့ရသူ...

မိုးစဲနေ ဘဝမှာက ဖခင်ကတော့ ခတ္တာမိခင်ကြီးနှင့် တစ်
နှစ်တည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့သလို မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့်ညီမဖြစ်သူတို့
သာ လူလောကကြီးတွင် ရပ်တည်ခဲ့ပြီး... မိုးစဲနေ ခုဆိုရင် (၁၀)
တန်းကျောင်းသားဘဝကိုပင် ရောက်နေခဲ့သလို ခတ္တာလည်း (၁၀)
တန်းကျောင်းသူပင်...

မိုးစဲနေတို့ရွာတွင် ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရွာက စိတ်ဝင်
စားမှု သိပ်ပြီးမရှိလှပေ။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီဆိုရင် စာဖတ်တတ်
ခဲ့သော သင်ကြားခဲ့ကြပြီး လယ်ကွင်းပြင်နှင့်ပင်လယ်ထဲသို့ရောက်
မီခဲ့ကြသူတွေက များသည်။

ထိုသို့သောထဲတွင် မိုးစဲနေနှင့် ခတ္တာမှာ ထူးထူးချွန်ချွန်
ဖြစ်ခဲ့သူများဖြစ်ကြသည်။

မိုးစဲနေ မိခင်ကြီးက ငါးဒိုင်မှ ငါးကိုတစ်ဆင့်ပြန်ရောင်းချ
၍ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းထားပေးပေမယ့် ညီမဖြစ်သူ
ခိုဦးမှာ ပညာရေးဘက်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသောကြောင့် (၆)
တန်းကျောင်းသူဘဝနှင့်ပဲ ပညာရေးကို အဆုံးသတ်ခဲ့လေသည်။

“နေ...ငါ...ဘာလုပ်ရမလဲ”

“နင် ကျောင်းဆက်ပြီးတက်ပါလား”

“နေရယ်...ငါ့အခြေအနေကို နင်အသိဆုံး၊ ကျောင်းနေဖို့
မပြောနဲ့ ထမင်းတစ်လှုတ်စားဖို့တောင် ရှိလောက်တော့မှာ”

“ငါ စဉ်းစားထားတာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ နေ...”

“ငါ ကျောင်းထွက်ပြီးအလုပ်ဝင်လုပ်မယ်၊ နင် ကျောင်းဆက်ပြီးတက်လေ... ငါရှာဖွေမှာပေါ့”

“နေရယ် နင့်ဆီက ဒီစကားကြားရတာနဲ့ပဲ ငါ့ရင်ထဲမှာ အရမ်းကိုကျေနပ်လှပါပြီဟာ၊ နင်သုာ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ပါ၊ နင်က ငါ့ထက် ဉာဏ်ကောင်းတယ်”

“ငါက နင့်ကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်တာ ခတ္တာ”

“ငါကနင့်ကို ပိုပြီးဖြစ်စေချင်တယ်၊ အမှန်တိုင်းပြောရရင် ဒီနှစ်(၁၀)တန်းကိုကျော်လွှားဖို့ ငါ့မှာအရမ်းအားနည်းနေတယ်၊ ခုလို ဖေဖေ မရှိတော့ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့ဟာ... နင် တက္ကသိုလ်တက်နိုင်အောင်ကြိုးစားပါနော်၊ နင့်အမေ အရိုးတင်ကလည်းနင့်ကိုပညာတတ်ကြီးအရမ်းဖြစ်စေချင်တာနေ... နင်ငါ့ကိုခင်ရင် ငါဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒလေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးပါလားဟင်”

“နင့်ဆန္ဒရော အမေဆန္ဒတွေအတွက် ငါ နင်တို့မြင်ချင်တဲ့ ဘဝမျိုးရောက်အောင်ကြိုးစားပေးပါမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နေရယ်”

“ခတ္တာ”

“ဘာလဲ... နေ”

“နင့်ဆီက ကတိလေးတစ်ခုတော့တောင်းချင်တယ်”

“တောင်းလေ”

“နင့်မျက်လုံးထဲကနေ ယိုစီးကျလာမယ့် မျက်ရည်တွေကို ငါဘယ်တော့မှ မမြင်ပါရစေနဲ့ဟာ”

“နင့်အတွက် ငါ့မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်တံခါးကို ပိတ်ပေးပါမယ်”

“ပြန်ကြရအောင် နေဝင်တော့မယ်”

“အင်း...”

သံသောင်နုလေးတွင် နှစ်ယောက် ရှိခဲ့သော ညောင်ညိုပင်ကြီးအောက်မှ နှစ်ယောက်သားထကာ သံသောင်ပြင်ကြီးအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေမို့ ရင်မှာကိုယ်စီ ခိုင်မြဲသည့် ကြိုးတွေနှင့်ချည်နှောင်ခဲ့ကြသူတွေဆိုလျှင် မမှား...။

ရွာထဲသို့ဝင်သောလမ်းသွယ်လေးထဲသို့အဝင်

“ခတ္တာရယ်... တို့ကရှာနေတာ”

“နင်က ဘာကိစ္စနဲ့ငါ့ကိုရှာတာလဲ”

“ဟဲဟဲ... တွေ့ချင်လို့ပေါ့ဟာ”

စိုးမိုးနိုင်၊ ဝဏ္ဏနှင့်ဆန်းဦးတို့ သုံးယောက်အရက်မူးလာသောအသွင်..

“နင်နဲ့ငါ ဘာမှတွေ့စရာမရှိဘူး”

“တယ်လည်း စိမ်းကားလှချည်လား၊ ဘာလဲ နင့်ဘေးကကောင်ကြောင့် ရှက်နေတာလား”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

မိုးစဲနေ...စိုးမိုးနိုင်နှင့်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရန်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အသက်အရွယ်ရလာချိန်တွင် ရှောင်နိုင်သလောက်

ရှောင်ခဲ့သည်။

မိဘတွေက လယ်ပိုင်၊ စက်ပိုင်တွေဖြစ်ပြီး ပျက်စီးချင်တိုင်းပျက်စီးနေသောသူနှင့် မိုးစံနေ ရန်ပက်ပြီးမဖြစ်လိုသော ကြောင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာပင်နေခဲ့သည်။

ဒီနေ့တော့ စိုးမိုးနိုင်နှင့် မိုးစံနေထိပ်တိုက်တွေ့လေပြီ။

“ခတ္တာ သွားမယ်”

“နေ...နေပါဦး ခတ္တာရယ်...”

“နင်နော်...ရှေ့ကပယ်”

“စိုးမိုးနိုင် မင်း ပြဿနာမလုပ်နဲ့ကွာ”

“ငါ့နေ မင်းဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးသွားလိုက်၊ မသွားဘူးဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာတွေဖြစ်လိမ့်မယ်”

စိုးမိုးနိုင်ကို မိုးစံနေ ရှောင်လွှဲ၍မရတော့ဘူးဆိုသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။

“စိုးမိုးနိုင် ငါ့ဘက်က သည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာ လွန်နေပြီနော်”

“ဟားဟားဟား...မင်းက သည်းမခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ...”

“နေ...”

ခတ္တာက မိုးစံနေလက်မောင်းကိုအတင်းဆွဲပြီးတားလေသည်။

“ခတ္တာ...နင် ငါတောင်းထားတဲ့အဖြေကလေး ပေးခဲ့ရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားမှာပါ”

“အေး... နင်သိပ်ပြီးသိချင်ရင်ပြောလိုက်မယ်၊ ငါနဲ့ နေက

ချစ်သူတွေ...နင် မမျှော်လင့်နဲ့”

“ဟင်...”

“ဘာ...နင်က ဘာမဟုတ်တဲ့မုဆိုးမ ငါးစိမ်းသည်ရဲ့ သားကို ချစ်ရတယ်လို့၊ မိုက်လှချည်လားခတ္တာ”

“က...ကွာ”

“ဖြောင်း”

“နေ...”

မိုးစံနေ ဘယ်လိုမှ ဒေါသကို ချုပ်တည်း၍မရနိုင်တော့ခြင်းကြောင့် မိုးစံနေ၏ ခြေထောက်မှာ စိုးမိုးနိုင်၏ မျက်နှာဆီသို့ အမြန်ဆုံးရောက်ရှိသွားသည်။

စိုးမိုးနိုင် ရှောင်ချိန်ပင်မရလိုက်တော့ဘဲ နောက်သို့လှန်ပြီးကျသွားလေ၏။

ဘေးမှာရပ်နေသော ဝတ္ထုနှင့်ဆန်းဦး...မိုးစံနေကို ပြေးဝင်ပြီးထိုးပေမယ့် အရက်မူးနေသောကြောင့် ထိုးချက်တွေက ထိရောက်မှုမရှိ။

“ခွပ်...ဒုတ်...”

“အီး...အား...”

မိုးစံနေ၏ လက်၊ ခြေထောက်၊ ဒူးပျံ့တွေက ဝတ္ထုတို့အတွက် ကာကွယ်ချိန်ပင်မရလိုက်တော့ပေ။

“သေစမ်းကွာ”

“အ...”

“နေ...”

စိုးမိုးနိုင် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး မိုးစံနေကို အလစ်ဝင်ပြီးထိုးခြင်းကြောင့် ဗိုက်နားမှ ရှုပ်ပြီးထိသွားသည်။

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတဲ့အကောင်”

“မြောင်း...”

“အား...”

“နေ...နေ...တော်တော် လက်လွန်မယ်”

စိုးမိုးနိုင်လက်ထဲမှ လွင့်ကျလာသော ဓားမြှောင်ကို ကောက်ယူပြီး စိုးမိုးနိုင်ရင်ဝဆီသို့ ထိုးချမည်အပြု ခတ္တာ အတင်းဝင်ဆွဲထားလေသည်။

“စိုးမိုးနိုင်...မင်းကွာ”

“ဝိုး...ဒုတ်”

ဘေးမှ အနီးပင်ဆီသို့ ဓားမြှောင်ပစ်စိုက်လိုက်လေသည်။

“ငါ့သွေးစက်တွေအတွက် မင်းကိုကျေနပ်မယ်မထင်နဲ့”

“သွား...သွားကြမယ်နေ...”

မိုးစံနေ ဗိုက်မှဒဏ်ရာလေးကို ခတ္တာလက်ကလေးနဲ့ ဖိပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ”

“ခတ္တာ နင့်ကိစ္စတွေဟာ ငါ့ကိစ္စတွေပါ။ နင့်ကြောင့် ဆိုတဲ့စကားကိုဘယ်တော့မှမပြောနဲ့”

“သွေးတွေ အရမ်းထွက်နေတယ်”

“ရတယ်...ခတ္တာ ရှုပ်ပြီးထိသွားတာပါ”

“ရတယ်မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ သွေးထွက်လွန်သွားမှဖြင့် တစ်ခု

ခုဖြစ်နေပါ့မယ်၊ နင်ဒီမှာနေဦး”

ခတ္တာ ကုက္ကိုပင်လေးဆီသွားပြီး ကုက္ကိုရွက်တွေကို ခူးလာကာ လက်ဖြင့်လုံးချေပြီး စိုးမိုးနိုင် ဒဏ်ရာကို ညစ်ထည့်ပေးလေသည်။

“ခတ္တာ”

“ဘာလဲ နေ...”

“ဒီဒဏ်ရာနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့စကားလေး ငါ့ရင်ထဲမှာရ လိုက်တယ်”

“ဘာစကားလဲဟ”

“နင်...စိုးမိုးနိုင်ကိုပြောလိုက်တဲ့စကားလေ”

“ဟင်...ငါဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“နင်တကယ် သတိမရတော့ဘူးလား”

“မရတော့ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နင့်ရင်ထဲက စကားမဟုတ်တော့ နင် မှတ်မိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“နင်...ပြန်ပြီးပြောပြလေ”

“နေပါစေတော့ဟာ၊ နင်မမှတ်မိတဲ့စကားကို ငါမပြော တော့ပါဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာပဲ ထားလိုက်တော့မယ်”

“နေ...”

“ဘာလဲ ဟင်”

“နင်တကယ် ရင်ထဲမှာသိမ်းထားမှာလား”

“နင်မှ သတိမရတဲ့ စကားပဲ သိမ်းထားမှာပေါ့”

၁၇၀

ဓမ္မာသင်

“ငါ မမှတ်မိဘဲနေပါ့မလား၊ နေရယ်၊ နင့်ဘက်က အတည် သဘောထားမယ်လို့ မထင်ထားလို့ပါ”

“ငါက...နင့်ကို...”

မိုးစဲနေ စကားလေးကို မဆက်ဘဲ နေကာ

“ပြောလေ...နေ”

“ပါးစပ်နဲ့မပြောဘူး ဒီမှာကြည့်”

ယိုစီးနေသောသွေးစက်ကလေးတွေနှင့် ရေးပြလိုက်သည်။

“ခတ္တာကို ချစ်တယ်”

“နေရယ်...ငါလည်း နင့်ကိုချစ်ခဲ့ရသူပါ။ ခုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ နေဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်က နေရာယူထားခဲ့တာကြာခဲ့ပါပြီ”

“ငါ့ကိုချစ်တယ်ပေါ့နော်”

“ခပ်တုံးတုံး ချာတိတ်လေး လာချစ်လို့ ချစ်သူလို့ပြောတာပေါ့ဟဲ့...ကိုတုံးတုံးရဲ့...အို...”

“အာ...”

“ဟယ်...”

ခတ္တာကိုသိုင်းပြီး ပျက်ချိန်မှာ ခတ္တာလက်ကလေးနှင့် တားမည်အပြု... စိုက်ကဒဏ်ရာကိုထိသွားခဲ့သည်။

“နေ...နာသွားလားဟင်”

“ချစ်သူရဲ့ပြုသမျှတွေဟာ နာစရာမရှိပါဘူး”

“ကိုပို အပြောကောင်း...”

ဓမ္မာသင်

သန္တာပုဒ်စာပေ

မိုးစဲနေ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်း မနက်ဆိုလျှင် ထွက်မှာဖြစ်သဖြင့် မနက်စောစော လှေဖြင့် ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးပြီး အောင်စာရင်သွားပြီးကြည့်ရမှာဖြစ်သည်။

ခတ္တာနှင့်အတူ သံသောင်ပြင်ညောင်ညိုပင်ကြီးအောက်မှ နေဝင်တော့မှ ပြန်လာခဲ့သည်။

“နေ...မနက်ဖြန်ကျရင် ဒေါ်မြိုင်ဆန်ခေါက်ဆွဲသွားပြီး စားရအောင်နော်”

“ငါ အောင်စာရင်းကြည့်ပြီးပြန်လာတာနဲ့သွားမယ်လေ”

“နင် အောင်စာရင်းဘယ်အချိန်သွားပြီးကြည့်မှာလဲ”

“မနက် (၄:၀၀)နာရီလောက်ထဲပြီးသွားမလို့”

“ငါ့ပါ လိုက်ခဲ့မယ်ဟာ၊ ဒိုင်မှာ မနက်ငါးကောက်စရာ ချီဘူး”

သန္တာပုဒ်စာပေ

“ခတ္တာရယ်...အဆောကြီးသွားရမှာ၊ အိပ်ရေးပျက်ပါတယ်”
 “ဘာလဲ နင်က ခေါ်မသွားချင်လို့မဟုတ်လား”
 “မဟုတ်ရပါဘူးဟာ၊ နင် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”
 “ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့အတူ ပင်လယ်ကြီးထဲဖြတ်ရဦး ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ ရှိမလားဟဲ့၊ နင်မခေါ်ချင်ရင် မလိုက်ဘူး”
 “ကဲပါ ဒီလောက်လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေတော့”
 တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆွဲပြီး ရွာလေးထဲဝင်လာကြသည်။
 “နေ...နင် ဆယ်တန်းအောင်ရင် တက္ကသိုလ်တက်ရမှာပေါ့နော်”
 “တက္ကသိုလ်တက်တော့တက်မှာပါ၊ အဆေးသင်ပဲတက်မှာ”
 “ဟင်...ဘာလို့လဲ ငွေအခက်အခဲမရှိလို့လား”
 “ငွေက သိပ်ပြီးအခက်အခဲမရှိပါဘူး၊ အဖေ မသေခင်က စုဆောင်းခဲ့တဲ့ငွေတွေကို အမေက သုံးမှမသုံးတာ၊ ငါ့ပညာရေးအတွက်ဆိုပြီး သိမ်းထားခဲ့တယ်၊ ငါလည်း ကောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ လုပ်ကိုင်လို့ရတဲ့ငွေတွေလည်းရှိပါတယ် ချစ်ရယ်”
 “နေ...နင်ငွေအခက်အခဲမရှိရင် ပြောနော်၊ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံလေးတွေရှိတယ်”
 “မလိုသေးပါဘူးဟာ အမေကပြောတယ်”
 “ဘာလဲဟင်”
 “နင်နဲ့ငါက ဘယ်တော့ယူမှာလဲတဲ့”
 “အယ်...နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲနေ...”

“ဘွဲ့ရပြီးမှ ယူမယ်လို့”
 “နေရယ်...ဘွဲ့ရပြီး မိဘကိုလုပ်ကျွေးမယ်လို့ မစဉ်းစားဘူး၊ မိန်းမယူဖို့ပြောတော့ မိဘက စိတ်ကောင်းပါ့မလား”
 “ခတ္တာရယ်... ငါတို့အတူတူနေထိုင်ပြီး လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးလို့ရတာပဲဟာ၊ နင့်မှာက နောက်လှည့်ကြည့်စရာ မိဘမရှိသလို ငါ့မှာလည်း အမေနဲ့ ညီမလေးပဲရှိတာ”
 “အေးပါ နင်ဘွဲ့ရတာနဲ့ ရွာမှာ မင်္ဂလာပွဲကလေးလုပ်ကြတာပေါ့၊ နင်တော့မပြောတတ်ဘူး၊ ငါကတော့ ရွာကိုအရမ်းစိတ်ပျက်နေပြီ”
 “ဟုတ်တယ် ခတ္တာ၊ တို့ရွာကလူတွေဟာ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းတွေ အရမ်းကို နိမ့်ကျကြတယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ပုတ်ခတ်ပြီး ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်လိုတဲ့စိတ်ဓာတ်တွေမရှိဘူး”
 “ရွာထဲက ကာလသားခေါင်းတွေနဲ့ ရပ်မိရပ်ဖဆိုတဲ့ လူတွေကြည့်၊ အရက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်းမှာ သူတို့ကရှေ့ဆုံးကလေး၊ ဒီတော့ရွာက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကောင်းတော့မှာလဲ”
 “ရွာအကြောင်းပြောရင် ပြောလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြောမနေနဲ့တော့၊ နင်ရော ဒေါ်လေးမြထွေးနဲ့နေရတာ အဆင်ပြေလို့လား”

“ပြေပါတယ်ဟာ ဒါပေမယ့်”
 ခတ္တာ စကားကိုမဆက်ဘဲ မျက်နှာလေးညှိုးသွားသည်။
 “ဆက်ပြီးပြောလေ ခတ္တာ”
 “ဒေါ်မြထွေးက ဟိုကောင်စိုးမိုးနိုင်နဲ့ ပန်သင့်နေတယ်၊

ဟိုကောင် ပေးသမျှတွေကိုယူပြီး ငါ့ကိုနားချနေတာ”

“ငါနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေတာကို မသိလို့လား”

“ဘာလို့မသိရမှာလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောထားတာ၊ သူ
မပြောနဲ့ တစ်ရွာလုံးသိနေတဲ့ကိစ္စပဲဟာ”

“စိုးမိုးနိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က အရှက်တော်တော်မဲ့တာပဲ”

“အရှက်မဲ့တာတော့ ပြောမနေနဲ့၊ မျက်နှာပြောင်တိုက်
ပြီးကို အတင်းကပ်နေတာ”

“ခတ္တာ ငါစိတ်ပူရတဲ့ထဲမှာ အဲဒါလည်းပါတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် ဆယ်တန်းအောင်ရင်တောင် အဝေးသင်ပဲတက်ပြီးဘွဲ့ယူ
ချင်တယ်”

“နေ...ဒီအတွက် နင်ဘာမှ နောက်ဆံမတင်းနဲ့၊ ငါ့ဘဝ
မှာ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိစေရဘူးဆိုတာယုံပါ”

“ငါယုံပါတယ် ခတ္တာရယ်”

ခတ္တာ နေထိုင်သည့်အိမ်နားသို့ရောက်တော့ စိုးမိုးနိုင်တို့
အုပ်စုကိုတွေ့သည်နှင့် ခတ္တာက မိုးစဲနေလက်မောင်းကို တမင်
ပုံပြီး ရွဲကာချိတ်ထားလေသည်။

“သိပ်ပျော်နေပါလား”

“ဟုတ်တယ်...သိပ်ကိုပျော်နေတာ”

စိုးမိုးနိုင် ဒီတစ်ခါတော့လမ်းပိတ်ပြီး မရပ်ပေမယ့် မိုးစဲနေ
ကို ရန်လိုသည့်သဘောတော့ရှိနေလေသည်။

မိုးစဲနေလည်း သတိကိုကပ်လျက် စိုးမိုးနိုင်တို့ဘေးမှ ဖြတ်
ပြီးအထွက်

“ဝို...”

“ဒုတ်...”

“ဖြောင်း...ခွပ်...အား...အီး...”

စိုးမိုးနိုင်ဘေးမှ ဝဏ္ဏက ဓားဖြင့်ကပ်ပြီးဝင်ထိုးသည်ကို
ရှောင်လိုက်ပြီး လက်ကိုဖမ်းချုပ်ကာ ရှေ့သို့တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

ဝဏ္ဏရှေ့မှ သစ်ပင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရိုက်မိကာ ခေါင်းမှ
သွေးတွေမြင်မကောင်းအောင် စီးကျပြီးမှောက်ကျသွားသည်။

စိုးမိုးနိုင်၊ ဆန်ဦးတို့လည်းထွက်ပြေးသွားကြသည်။

“နေ...နေ...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူ့ဘက်က ရန်ပြုတာကို ကာကွယ်
တာပဲ မတတ်နိုင်ဘူး”

“သေသွားပြီလား”

“မသေလောက်ပါဘူး၊ အသက်ရှူနေတာပဲ...ဟင်”

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဝဏ္ဏကို ဓားနှံထိုးတာ”

စိုးမိုးနိုင်နှင့် ရွာမှလူကြီးတွေနှင့် ရပ်မီရပ်ဖတွေ လိုက်ပါ
လာသောကြောင့်

“ဒီကောင်ကိုဖမ်းထားလိုက်”

“ဘာလို့နေကို ဖမ်းရမှာလဲ၊ သူတို့က အရင်ဓားနဲ့ဝင်
ထိုးတာ”

“ခတ္တာ နင်ပေါက်ကရမပြောနဲ့၊ နင့်ကောင်က ဓားနဲ့
ထိုးတာ”

၁၇၆

ရွှေသင်

“စိုးမိုးနိုင်... မင်းဟာတော်တော်ကို စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းတဲ့ ကောင်ပါလား”

“သူ့လက်ထဲက ဓားကို သက်သေအဖြစ်သိမ်းပြီးခေါ် ခဲ့ကြ၊ အချုပ်ရောက်မှ ရှင်း...”

“နေ...”

“ခတ္တာ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ အမေ့ကိုလည်းပြောလိုက်၊ ငါ့ကို ဘယ်ကောင်မှ ဖမ်းစရာမလိုဘူး၊ မင်းတို့ခေါ်တဲ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့မယ်”

ရပ်မိရပ်ဖ လူကြီးတွေနှင့် စိုးမိုးနိုင်မိသားစု ဩဇာ မကင်း တဲ့လူတွေက မိုးစဲနေကို ဝိုင်းရံခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

“ခတ္တာ...နေခဲ့လေ”

“ဟင့်အင်း...ငါပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“ငါ့စကားကိုနားထောင်ပါလား၊ အမေ့ကိုပြောပြပြီး နောက်နေ့မှ လိုက်ခဲ့၊ စိုးမိုးချုပ်နေပြီ၊ ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ချ ပြီးနေပါ”

“စိုးမိုးနိုင်ကတော့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုအပြည့်နှင့် ရပ် ကြည့်ပြီး ဝတ္ထုကိုဆေးရုံသို့ပို့ရန် ခေါ်ဆောင်လာကြသည်။

ရွာ၏ ရပ်မိရပ်ဖဆိုသူတွေက စိုးမိုးနိုင်၏ စည်းရုံးမှု ပေါ်မှာ လွန်ဆန်နိုင်သူတွေမဟုတ်ကြပေ...။

အမှန်တရားကို နတ်စောင့်သည်ပဲဆိုရမည်။ မိုးစဲနေကို စိုးမိုးနိုင် ထောင်ကျအောင်ကြံစည်ခဲ့ပေမယ့် အချုပ်ထဲတွင် (၇) ရက်သာနေလိုက်ရပြီးပြန်လွတ်လာခဲ့လေ၏။

စိုးမိုးနိုင်၏ စည်းရုံးမှုကြောင့် ရွာကလူတွေ မတရား သက်သေ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ တကယ်ကိုတာမှ မမြင်တွေ့ဘဲ မြင်တွေ့ သလို ပုံစံဖြင့် သက်သေထွက်ဆိုခဲ့သည်။ မိုးစဲနေ ဘက်မှ ခတ္တာ တစ်ဦးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိခဲ့ပေ။

“မောင်မိုးစဲနေကို ခေါ်ထုတ်လိုက်”

စခန်းမှူး လှမ်းအော်သောကြောင့် အချုပ်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခုံတပ်ကြပ်ကြီးက ခေါ်လာခဲ့သည်။

စခန်းမှူးအနေဖြင့် အမေ့နှင့်ခတ္တာ ရောက်နေသလို ကျောင်းအုပ်

ဆရာကြီး ဦးကျော်မြင့်ပါ ရှိနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ထိုင်ကွာ... ဒုလို မင်းကိုအချုပ်ထဲမှာ(၇)ရက်လောက် ထားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါကလည်း အဖြေမှန်ကို ဖော် ထုတ်နိုင်ဖို့အတွက် ကြာသွားတာပါကွာ”

“ဆရာ...ကျွန်တော့်ကိုလွှတ်ပေးမှာလား”

“အေးပေါ့ကွာ၊ လွှတ်ပေးဖို့ခေါ်ထုတ်ရတာပေါ့၊ ဟောဒီ က မင်းတို့ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ကျေးဇူးလည်းပါတယ်”

“ဆရာကြီး...ကျွန်တော်...”

မိုးစံနေ လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့မည်အပြု

“ငါ့တပည့် မိုးစံနေ...မဟုတ်မမှန်တာမျိုးမဖြစ်စေဖို့ ဆရာကြီးဘက်က လိုက်ပြီးဆောင်ရွက်ရတာ၊ မင်းကျေးဇူးတင်ရမှာ က ဒီက သမီးခတ္တာကွ”

“ဟင်...”

“သူက ငါ့ဆီကိုလာပြီးအကူအညီတောင်းလို့ ငါလိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်ရတာပဲ၊ စိုးမိုးနိုင်နဲ့ဝတ္ထုတို့ဘက်က အရင်ရန်စပြီး စားနဲ့ ထိုးတာကို ရအောင်ဖော်ထုတ်ရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့တူရဲ့ မင်းတို့ရွာကလူတွေက တော်တော် လေး ဆိုးပါတယ်၊ မင်းကို မုန်းနေသလား၊ စိုးမိုးနိုင်ပေးတာ ကမ်းတာကိုပဲ မက်သလားတော့မသိဘူး၊ မတရားသက်သေထွက် ခဲ့ကြတယ်၊ ဒု ရပ်ရွာဥက္ကဋ္ဌနဲ့ မတရားထွက်တဲ့သူတွေကို အရေးယူ ခိုင်းထားတယ်၊ သူတို့တစ်ယောက်ချင်း သက်သေထွက်တာတွေ နားထောင်ကြည့်တော့ အားလုံးက အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေတွေ့ရတာ

နဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဟောဒီက ဆရာကြီးနဲ့အတူအဖြစ်မှန်ကို ရအောင် စုံစမ်းခဲ့ရတာပဲ၊ နောက်ဆုံး ရဲက ဝတ္ထုကို ချောတစ်လှည့်၊ ခြောက် တစ်ခါ စစ်တော့မှ ဝန်ခံတာ၊ ကဲ...ကဲ...သွားကြတော့ မိုးချုပ်ဇန မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီး”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါတို့လုပ်ရမယ့်တာဝန်အတိုင်းလုပ် ဆောင်ရတာပါ”

ဆရာကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

“မေမေ...”

“ဘာလဲသား”

“သားကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဪ...သားရယ်၊ ငါ့သားက ရန်ပြုတာမှမဟုတ်တာ၊ သူတို့ဘက်က အသက်ကိုရန်ရှာလို့ဖြစ်ရတာပဲ၊ မေမေခွင့်လွှတ်ပါ တယ်”

“နေ...စာမေးပွဲအောင်တာ သိပြီးပြီနော်”

“ခတ္တာပဲ ပြောပြတာလေ”

“နေကို ဂုဏ်ပြုပွဲလေးလုပ်ချင်လို့”

“ခတ္တာရယ်... တို့နှစ်ယောက်ကတော့ မလိုအပ်ပါဘူး”

“ဘာလို့မလိုရမှာလဲ၊ ဟောဒီက အရီးတင်နဲ့ စီစဉ်ပြီး သွားပြီ၊ နေ အချုပ်ကလွှတ်တဲ့နေ့ကျရင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး ပြင်ဆင် ထားတာ”

“ဘာတွေစီစဉ်ထားလို့လဲ”

“ရွာရောက်တော့ သိမှာပေါ့”

“ကြိုပြီး သိလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“မေမေ...ဘာလဲဟင်”

“ဘယ်သိမလဲကွဲ့၊ သမီး စီစဉ်ထားတာ”

“နေရယ်...ရောက်ရင်သိရမယ့်ဟာကို ဘာလို့ လော
နေတာလဲ...သိပ်အကြာကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ နာရီဝက်လောက်
သည်းခံလိုက်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

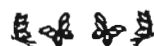
“ဪ...သား”

“ဗျာ...မေမေ”

“ရွာပေါ်မှာ ငါ့သားလေး စိတ်မကွက်ပါနဲ့ကွယ်၊ သူတို့
ဘယ်လိုပဲ မကောင်းတဲ့စိတ်တွေမွေးမွေး တရားကို ဘုရားရှင် ကယ်မ
စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က မေတ္တာကိုသာ စွဲကိုင်ထားပါ၊
သားရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

မိုးစဲနေ ရင်ထဲမှာတော့ သူ့ရွာပေါ်မှာ ခါးသက်သက်ပင်။

“ဒီနေ့ နေရဲ့အသက် (၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီလေ”

“ဟင်...”

မိုးစဲနေ သူ့မွေးနေ့ကိုပင် မေ့နေလေသည်။

“မနက်က အရိုးတင်က ပြောပြတာနဲ့ နေအတွက် ဘုရား
မှာ ကုသိုလ်တွေ အများကြီးပြုလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ နေ...အချုပ်ကနေ
ပြန်ပြီးလွှတ်တဲ့နေ့အတွက် နေ စာမေးပွဲအောင်မြင်တာလေ၊ အမှတ်
တရဖြစ်စေအောင် သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်မလို့ ပြင်ဆင်ထား
တယ်”

“ခတ္တာရယ်”

ချစ်သူ၏ လက်ဖဝါးနုနုလေးကို ကိုင်တွယ်မိလိုက်တော့
သည်။

မိုးစဲနေအိမ်မှာ မေမေနှင့်ညီမလေးတို့က သံဃာတော်တွေ
အတွက် အရလှဆွမ်းကပ်ရန် ချက်ပြုတ်နေကြသည်။

မိုးစနေနှင့်ခတ္တာက ပင်လယ်သောင်ပြင်ကမ်းနံဘေးမှ
ညောင်ညိုပင်ကြီးဆီသို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“နေ...မြို့ကိုသွားရတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ခတ္တာ၊ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရပြီဆိုတာ
နဲ့ မြို့ကိုသွားရမှာလေ၊ ဟိုမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိတော့ ဆရာတော်
တပည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းကနေတက်ရမယ်လို့ မေမေကတော့ပြော
တာပဲလေ၊ ဟင်...ခတ္တာ မျက်ရည်တွေကျနေတယ်၊ ဟုတ်လား၊
ဘာဖြစ်လို့လဲ ခတ္တာရယ်...”

“နေကိုခွဲရမယ်ဆိုတာကိုတွေးပြီး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်
သွားမှန်းမသိလို့ပါ”

“ခတ္တာရယ် ငါလည်း ခွဲမသွားချင်ပါဘူး၊ အမေနဲ့နင်ရဲ့
ဆန္ဒတွေကြောင့် တက္ကသိုလ်တက်ရတာပါ...သွားဖို့ကလိုပါသေး
တယ်”

“ငါ့ဘက်က ကတိမတည်သလိုဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်
နော်”

“ဘာအတွက်လည်း ခတ္တာ”

“နင်ရှေ့မှာဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျဘူးလို့ကတိပေး
ထားလို့ပါ၊ ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးဖြစ်စေရပါမယ်ဟာ”

ခတ္တာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ထွေးပိုက်ပြီး ထားလိုက်
သည်။

“နေ...ငါလေ...ဒီရွာမှာမနေချင်တော့ဘူးဟာ”

“ငါလည်း နှင့်လိုပါပဲ ခတ္တာရယ်၊ တို့ရွာကလူတွေရဲ့

စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့အကျင့်စရိုက်တွေကို ငါအရမ်းမုန်းတယ်၊ ခက်တာက
တခြားမှာခြေချဖို့ဆိုတာ မလွယ်သေးဘူးဟာ၊ ငါဘွဲ့ရပြီးလို့ အလုပ်
တစ်ခုခု ရခဲ့ရင်တော့ နင်ရော ငါတို့မိသားစုပါ တခြားတစ်နေရာကို
ပြောင်းဖို့ ငါစိတ်ကူးထားပါတယ်၊ နင်လိုက်မှာလား”

“နေရယ်...နင်နဲ့ငါက ချစ်သူတွေလေ၊ ပြီးတော့
ကျောင်းပြီးလို့အိမ်ထောင်ပြုပြီဆိုရင် ဇနီးမောင်နှံဖြစ်တော့မှာဆို တော့
လိုက်ရမှာပေါ့ဟာ၊ ဟိုစကားပုံရှိသားပဲ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ညှောင်နောက်ဆံထုံးပါတဲ့ မသိဘူးလား”

“ငါ့မှာက ညှောင်မှမရှိတာဘဲဟာ”

“ညှောင်မရှိလည်း လိုက်ရမှာပဲ မောင်ရေ...”

ပင်လယ်ပြင်၏အနောက်လေရူးလေးက ချစ်သူနှစ်ဦးထံ
သို့ တိုက်ခတ်နေဆဲပေ...။

“ငါ နင့်ကိုတစ်ခုတော့တောင်းဆိုချင်တယ်နေ”

“ဘာများလဲ ပြောလေ”

“နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပင်လယ်ပြင်
ကြီးထဲကရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ရှာပြီးမကျွေးပါနဲ့နော်၊ ငါလေ အဖေကို
ဖင်လယ်ပြင်ကြီးက ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပြီးကတည်းက
ဖင်လယ်ရဲ့ လှိုင်းသံတွေတောင် မကြားချင်တော့ဘူး၊ နင့်ကိုလည်း
ဖင်လယ်ပြင်ကြီးထဲ မသွားစေချင်ဘူး”

“ငါ ကတိပေးပါတယ် ခတ္တာရယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် တံငါ
သည်ဘဝကြီးကို မနှစ်မြို့ဘူး၊ ငါဇနီးလေးကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့

အလုပ်နဲ့ရှာကျွေးမှာပါ။”

“ဂုဏ်သိက္ခာ မရှိရင်တောင် အိမ်မှာ လင်ယောက်ျားကို စိတ်ပူပန်ပြီးစောင့်စားရတဲ့အလုပ်မျိုး မဖြစ်ရင်တော်ပါပြီဟာ”

“စိတ်ချ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ပြန်ကြရအောင်တော်ကြာ အမေ စိတ်ပူနေဦးမယ်”

“စိုးမိုးနိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌက သတိပေးထားလို့ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေးဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ရန်ကတော့ မရှိလောက်သေးပါဘူး”

“နင့်ဒေါ်လေး သတင်းကြားရတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ ခတ္တာ”

“နေရယ်... သူ့ဘယ်လောက်ပဲနားချချပါ၊ စိုးမိုးနိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကိုရွံ့မုန်းနေတယ်၊ ဒီအတွက် နင် နောက်ဆံမတင်းနဲ့နော်၊ ငါ့ကိုယ့်ကြည်တယ်ဆိုရင် ပညာရေးကို စိတ်မြှုပ်ပြီး ကြိုးစားပါ၊ ငါတို့ရွာမှာက တက္ကသိုလ်တက်တဲ့သူဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

“ရွာအတွက် ဂုဏ်ယူစရာမကောင်းပါဘူးဟာ၊ ပညာရဲ့ တန်ဖိုးကို မသိတဲ့လူတွေရဲ့ကြားမှာနေရတာ ကံမကောင်းခြင်းတစ်ခုပဲ၊ ငါလည်း စဉ်းစားထားပါတယ်”

“ဘာကိုစဉ်းစားထားတာလဲ”

“ရွာက ကလေးတွေကို ငါစာပြန်ပြီးပြနိုင်အောင်ပါ”

“ကောင်းတာပေါ့နေရယ်၊ ငါတို့ရွာမှာက အလယ်တန်းလောက်ကျောင်းတက်နိုင်တဲ့အဆင့်အထိကို မရှိသလောက်ဖြစ်နေပြီ”

ခုလိုဖြစ်ရတာ နောက်ကနေ ပညာကိုပံ့ပိုးပေးတဲ့သူမရှိလို့ဟာ”

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းပိတ်ရက် ရွာပြန်ရောက်ရင်တော့ ရွာက ကလေးတွေကို စာသင်ပိုင်းလေးတစ်ခု ဖွင့်နိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားဦးမယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ပညာဒါနတစ်ခုပေါ့ဟာ”

“ဟော...ဟိုမှာဒေါ်လေးတင် လိုက်လာနေတယ်၊ ကိုသောင်းလည်းပါတယ်”

“အမေရယ်...ဘာလို့လိုက်လာရတာလဲ”

“ကိုစဲကြီးရေ...မလိုက်လာလို့မရဘူး၊ ဟိုကောင် စိုးမိုးနိုင်ရွာအရှေ့ပိုင်းမှာ အရက်တွေမူးပြီး ပြဿနာလုပ်နေလို့လိုက်လာခဲ့ရတာ”

“ဟုတ်တယ်သား၊ သူက ငွေခနဲပြည့်စုံတော့ ထင်တိုင်း လုပ်လို့ရနေတယ်၊ သားစိတ်နဲ့က မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒီရွာမှာ နေနေသရွေ့တော့ ဒီကောင်နဲ့ထိပ်တိုက်ကတော့ တွေ့နေရဦးမှာပဲ”

“ငါတူကြီးရေ မတွေ့နဲ့ကွ၊ မိုက်တွင်းနက်တဲ့ကောင်တွေရဲ့ အဆုံးသတ်က ဘယ်တော့မှကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

မိုးစဲနေ စိတ်ထဲမှာတော့ ခတ္တာကို မကောင်းကြံသွားမှာကို တွေးပြီးစိုးရိမ်မိခဲ့တာ အမှန်ပင်...။

“ဝုန်း...”

“ဟင်...”

ရေလယ်သောင်ဆီသို့ လှိုင်းကြီးတွေ ရိုက်ခတ်လာသဖြင့်

“ငယ်...ငယ်...သွားကြရအောင်၊ ဟိုမှာရေတက်လာပြီ”

သျှင်ငယ်လက်ကိုဆွဲပြီး လှေဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး

ပြေးအလာ

“အာ...”

“ဟင်...ငယ်”

သဲသောင်ထဲမှ ချိုင့်ထဲသို့ ခြေထောက်ကျွံဝင်သွားပြီး သျှင်ငယ်လဲကျသွားသည်။ သျှင်ငယ်ပြန်ပြီးထပေမယ့် ခြေထောက် နာကျင်နေသဖြင့်

“ကိုယ်ပွေ့မယ်”

“အားနာစရာကြီး”

“ငယ်စကားက စိမ်းနေသလိုပဲကွာ၊ ကိုယ့်ဇနီးကို ပွေ့တာပဲ အားနာစရာဖြစ်ရမှာလား”

“ကိုရယ်... ဒီက စတာပါ”

မိုးစနေကို သျှင်ငယ်သိုင်းဖက်ပြီးလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

လှေများသို့ရောက်တော့ ရေကအတော်ပင် တက်နေလေပြီ။

လှိုင်းတွေကိုဆန့်ပြီးပြန်ကြရမှာဖြစ်သည်။

“လှိုင်းလုံးတွေက ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“ဒီလှိုင်းတွေက သာမန်တက်တဲ့လှိုင်းလောက်ပဲရှိတာပါ”

“ဒါကြောင့် ခတ္တာက ကိုကို ပင်လယ်ထဲမှာ မလုပ်ခိုင်းတာဖြစ်မယ်၊ ကိုပေါ်တော့ ခတ္တာအတော်လေးချစ်ခဲ့တာပဲ”

“ကိုယ်လည်း ဒီချစ်ခြင်းတွေကို ယုံစားခဲ့လို့ လိမ်ညာခြင်းကိုခံခဲ့ရတာ ငယ်ရယ်”

“ကိုစဲ...ဘွဲ့ရပြီးမှ ခတ္တာ ခိုးမိုးနိုင်နဲ့ယူသွားတာ မဟုတ်လား”

“ကိုယ်ဘွဲ့မရခင် မေမေဆုံးပါးတယ်၊ ညီမ မှုက အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီးကိုယ်နဲ့ခတ္တာကို ကိုသောင်းတို့က ပေးစားပြီး အတူတူနေဖို့အထိ စီစဉ်ခဲ့တယ်လေ၊ ကိုယ်လည်းသဘောတူခဲ့တယ်”

“ခတ္တာရော သဘောမတူဘူးလား”

“ဒီကတည်းက ခတ္တာဟာ ကိုယ့်အပေါ်ပြောင်းလဲဖို့ပြင်ဆင်ခဲ့တာပါ၊ ကိုသတိမထားလိုက်မိဘူး၊ ကိုယ့်ကို မြို့မှာ ကျောင်းလွတ်လွတ်လပ်လပ်တက်ပါစေဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ငြင်းခဲ့တယ်၊ ကိုယ်ဟာ အဟုတ်မှတ်ပြီး ယုံစားခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးနှစ်ပြီးလို့ ဘွဲ့ယူမယ့်နှစ်ရောက်မှ ခတ္တာနဲ့မိုးမိုးနိုင် လက်ထပ်ပွဲကို ကိုယ်တွေ့လိုက်ရတာပဲ”

“ကိုယ်က ရွာမှာမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးငယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အဆက်အသွယ်နဲ့ မြို့က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ကိစ္စအတွက်သွားနေခဲ့တာ”

“ဘယ်လောက်ကြာသွားလို့လဲ”

“တစ်လလောက်ပဲကြာခဲ့တာ၊ ကိုယ်ပြန်ရောက်တော့ ရွာမှာ မင်္ဂလာပွဲကို တွေ့လိုက်ရတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ ငယ်ရယ်”

“ကို အရမ်းကိုခံစားရမှာပေါ့နော်”

“ငယ်ရှေ့မှာ ခံစားရတဲ့အကြောင်းတွေကိုမပြောပါရစေနဲ့ ကွာ”

“ကိုရယ်.. ငယ်က သဘောခပ်သေးသေးမိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီတုန်းက ကိုယ့်ဘဝမှာ ကမ္ဘာကြီးပျက်လုမတတ် ဖြစ် သွားခဲ့တယ်၊ ရွာအတွက် ကိုယ်ထားခဲ့တဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကိုလည်း လှည့်ပြီးမကြည့်ချင်လောက်အောင်ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“စာသင်ဝိုင်းက ဖွင့်နေပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ငယ်.. ခတ္တာနဲ့စိုးမိုးနိုင် အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီး နောက်ဝိုင်း ဘာကိုမှ လှည့်ပြီးမကြည့်ဖြစ်တော့ပဲ စိတ်တွေလေ လွင့်ခဲ့တယ်၊ ဒီတုန်းက ဂျပန်ကြီးတို့တစ်တွေက (၈)တန်းကျောင်း သားတွေလေ၊ ကိုယ့်အပေါ် အရမ်းသယောဇဝ်ကြီးခဲ့တဲ့ကလေးတွေ ပေါ့၊ ကိုယ်က တစ်နေ့တစ်နေ့ အရက်ထဲမှာ ပျက်စီးသလိုဖြစ်လာပြီး နောက်ဆုံး ဆရာတော်က မြို့မှာသွားပြီးနေလို့ပြောခဲ့သလို သူကိုယ်

တိုင်လိုက်ပြီး ပို့ခဲ့တာပဲ၊ မြို့ကိုရောက်မှ ကိုယ်ဘဝကိုပြန်ပြီး ပြောင်းလဲ ဖြစ်နိုင်ခဲ့တာပါငယ်... ဒီကတည်းက ရွာကိုကျောခိုင်းခဲ့တာ ငယ်နဲ့ အတူ ပြန်လာခဲ့တဲ့အချိန်ထိပေါ့”

“ကိုယ့်ကို ငယ်တစ်ခုတော့ပြောထားမယ်နော်”

“ဘာများလဲငယ်ရဲ့”

“ငယ်က စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့ရင် မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ခံစားခဲ့ရတဲ့ဘဝတစ်ကွေ့ရဲ့ရလဒ်တွေ ကြောင့်ရယ်၊ ငယ်ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝမှာ ခပ်ညံ့ညံ့ကိစ္စတွေအားလုံး လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး”

“ရွာရဲ့ပြောင်းလဲရေးအစီအစဉ်ကို ငယ်တို့လင်မယား နှစ် ယောက် ရဲရင့်ရင့်ဖြတ်ကျော်ရအောင်နော်”

“စိတ်ချပါ... ခြေထောက်သက်သာလား”

“သက်သာ သွားပါပြီ”

“ဝုန်း....”

“အမေ....”

တစ်ချက်တစ်ချက် ရိုက်ခတ်လာသော လှိုင်းတွေကို လှေဦးဖြင့် ရင်ဆိုင်ပြီး မိုးစံနေ လှော်ခတ်လာခဲ့သည်။

“ငယ်ကြောက်နေလား”

“ကိုဘေးမှာရှိနေရင် ကမ္ဘာကြီးပြိုလည်း မကြောက် ပေါက်”

“ဘုတ်...ဘုတ်...”

မိုးစံနေတို့လှေကလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြီးမောင်းနှင်လာသော

၁၉၀

ရွှေဘဝ

စက်လှေတစ်စီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီစက်လှေ ဘယ်ကိုမောင်းလာလဲ၊ သူ့ရေကြောင်းလမ်း မဟုတ်ဘူး”

မိုးစံနေ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီးလှေကို ကမ်းဘက် ဆီသို့ အားစိုက်ပြီး လှော်ခဲ့တော့သည်။

“ဘုတ်...ဘုတ်...”

“ဟင်...ဟာ...ငယ်...လှေတောင်ကိုမြဲမြဲကိုင်ထား”

စက်လှေမှာ အနီးဆုံးသို့ရောက်နေလေပြီ။ စက်လှေပေါ်တွင် လူ(၃)ယောက်... မျက်နှာစိမ်းတွေ။ မိုးစံနေတို့လှေဆီသို့ ကပ်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

“ရို...”

“ဖြောင်း...”

“ဝုန်း...”

လှိုင်းနှင့်အတူ စက်လှေမှာ မိုးစံနေတို့လှေကို ခါးလယ်မှ ဝင်တိုက်ချလိုက်သည်။ လှေမှာ တစ်ဖက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားသည်။

“ကို...”

“ငယ်...”

မိုးစံနေ ရေထဲသို့ကျသွားသော သျှင်ငယ်အတွက် ဇောကပ်ပြီးလှမ်းပြီး အဆွဲတွင်

“ဘုတ်...”

“အား...”

သဗ္ဗညုန်စာပေ

၃၃

၁၉၁

တစ်ဖက်စက်လှေသမားက မိုးစံနေခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...”

“ဟိုမှာ စက်လှေတွေလာနေပြီ...ပြေးပေးတော့”

ကမ်းဖက်ဆီမှ စက်လှေတွေ လာနေသည်ကို လူစိမ်းတွေ မြင်သွားပြီး စက်လှေကို မောင်းပြေးတော့သည်။

မိုးစံနေ မျက်လုံးတွေ ပြာဝနေပေမယ့် သျှင်ငယ်ကိုဆွဲထားသောလက်ကို မလွှတ်သလိုကျန်လက်တစ်ဖက်မှလည်း လှေကိုအမိအရ ကိုင်ထားသည်။

“ငယ်...လှေကို မလွှတ်စေနဲ့နော်...”

“ကို...ကို...”

မိုးစံနေ ခေါင်းထဲမှာ ခိုက်ခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် သတိလစ်လို့ မဖြစ်ပေ... သူ သတိလစ်သည်နှင့် သျှင်ငယ် ပင်လယ်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားမယ်... ခေါင်းမှာ သွေးတွေကမြင် မကောင်းအောင် ကျနေလေသည်။

“ဆရာ...ဆရာ...”

“မမငယ်...မမငယ်”

“မောင်မိုးစံနေ...”

စက်လှေဆီမှ အော်သံတွေကိုကြားရပြီး

“ဆွဲတင်ပါဟ”

“ကို ဆေးရုံပို့ဖို့အရင်လုပ်ပါ...ကို...”

“ငယ်...ဂျပန်...ကြီး...”

သဗ္ဗညုန်စာပေ

“ဆရာ...ကျွန်တော်တို့ဘေးမှာရှိတယ်”

သျှင်ငယ်အတွက် စိတ်ချရသော အခြေအနေကို ရောက်ပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်ရသောကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပြီး ငယ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကိုအားလျှော့လိုက်သည်။

“ကို...”

“ဆရာ...ဆရာ...”

မိုးစဲနေတစ်ယောက် ခေါ်သံတွေကို လုံးလုံးမကြားနိုင်လောက်တော့ဘဲ သတိလစ်သွားတော့သည်။

“မမငယ်...ဆရာ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ သတိလစ်သွားတာ၊ ဆေးရုံကို အမြန် ဆုံးရောက်ဖို့တော့ လိုတယ် ဂျပန်ကြီး”

“စိတ်ချ မမငယ်...စက်ကုန်ဖွင့်ပြီးမောင်းမှာပါ”

မိုးစဲနေ...သျှင်ငယ် ပေါင်ပေါ်တွင် သတိမေ့လျက်ပါလာလေသည်။

“တောက်...ဒါ...ဟိုကောင်လက်ချက်ပဲနေမှာ”

“ဦးလေးသောင်း...ကိုယ့်ဘက်က မသေချာသေးဘဲ မပြောနဲ့ဦး၊ ခုကိစ္စကို ရအောင်ဖော်ထုတ်မှာပါ၊ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို သေကြောင်းကြုံစည်ခဲ့တာပဲ”

စက်လှေ (၂)စီး တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မြို့ကလေးသို့ အားစိုက်ပြီးမောင်းနေလေသည်။

“နင် တကယ်ပြောနေတာလား ဂျင်နီ”

ဒေါ်မာယာနွယ် ဂျင်နီဆိုသည့် လူဆီက ကြားရသော သတင်းကြောင့် အရမ်းကိုပျော်ရွှင်သွားသည်။ ဦးဘဏ်းခေါင်ကို သူ့အချိန်ပေးထားသည်မှာ ရက်ပိုင်းသာလိုတော့သည်။

“သေချာတယ်အန်တီ၊ သျှင်ငယ်ကိုခေါ်သွားတဲ့ကောင်က အငှားကားသမား၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေတာ၊ သူနေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားပြီးစုံစမ်းတော့ ကျွန်တော် သွားတဲ့နေ့မှာပဲ သူ့ရွာကလူတွေ ရန်ကုန်ကို ဘုရားဖူးလာတာနဲ့တိုးပြီး သျှင်ငယ်နဲ့ဒီကောင် ရွာမှာရောက်နေတာ သိရတာ”

“သူတို့ရွာကို မင်းစုံစမ်းခဲ့သလား”

“စုံစမ်းခဲ့တာပေါ့၊ ပင်လယ်ရွာလေးတစ်ရွာပဲ”

“မင်းသိပ်ပြီးတော်တယ် ဂျင်နီ၊ ရော့...ဘောက်ဆူး”

ဒေါ်မာယာနွယ် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ချပေးလိုက်ပြီး

“မင်းနောက်ထပ် လူ(၃)ယောက်လောက်ထပ်ပြီးရှာကွာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါတို့ရွာကို လိုက်သွားမယ်၊ ပြီးရင် ရအောင်ပြန်ပြီး

ခေါ်ရမယ်”

“ခေါ်ဖို့က မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သျှင်ငယ်နဲ့အဲဒီအငှားကားသမားက ညားနေကြပြီတဲ့”

“ဘာ... ဘာဖြစ်ဖြစ် ရအောင်ပြန်ပြီးခေါ်ရမှာပဲ၊

ဦးဘုဏ်းခေါင် မသိဖို့တော့လိုတယ်၊ မင်းသွားပြီး လူရှာချေ၊ လက်ရံ

ဇက်ရဲကောင်တွေ ဖြစ်ပါစေ”

“စိတ်ချ အန်တီ”

ဂျင်နီထွက်သွားပြီး ဒေါ်မာယာနွယ် သူ့အကြံအစည်

အတွက်စဉ်းစားနေလေသည်။

“မာယာနွယ်”

“ဪ ကိုမိုးအောင် ရှင်ဘယ်အချိန်ကရောက်နေတာလဲ”

“ငါရောက်နေတာကြာပြီ၊ မင်းနဲ့ဂျင်နီဆိုတဲ့ကောင် ပြော

နေတာတွေ ငါအကုန်ကြားတယ်”

“သမီးလေးကို ပြန်ရအောင်ခေါ်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ့် တံငါ

သည်တွေနေတဲ့ရွာမှာ နေရတယ်လို့”

“မာယာ မင်း ငါ့သမီးကိုဆက်ပြီးဒုက္ခပေးပါနဲ့”

“ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ငါ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့စကားကိုပြောနေတာ၊ ပြီးတော့

သူ့မှာလည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျနေပြီဆိုတော့ မင်းရဲ့အကြံ

အစည်ကြီးကို စွန့်ပစ်လိုက်ပါတော့”

“မစွန့်နိုင်ဘူး၊ စွန့်လို့မဖြစ်တော့ဘူး”

“မင်းမစွန့်ဘူးဆိုရင် ငါ့ဘက်က မင်းကိုစွန့်ရလိမ့်မယ်”

“ရှင်...”

“ငါ့စကားက ကုန်သွားပြီမာယာ”

ဦးမိုးအောင်စကားကိုအပြတ်ဆုံးပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့

တက်သွားတော့သည်။

ဒေါ်မာယာနွယ်ကတော့ သူမ အကြံအစည်ကို စွန့်လွှတ်

၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ဦးဘုဏ်းခေါင်ကို သူ ပေးရမည့်အကြွေးတွေ

ကို လက်ရှိမှာ ပြန်ဆပ်ဖို့ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သျှင်ငယ်ကို

ရအောင်ပြန်ခေါ်ပြီး အပ်မှသာလျှင် ဒေါ်မာယာနွယ်အတွက်

သက်သာရာရမည်။

“ဟူး...”

“တီ...တီ...က...ကလင်”

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်မာယာနွယ်သွားပြီး ကိုင်

လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ကျုပ်ဘုဏ်းခေါင်ပါ”

၁၉၆

ရွှေသစ်

“ဪ...ဦးဘုဏ်းခေါင်ပြောပါ”

“ဒေါ်မာယာနွယ် အချိန်တစ်လက သိပ်ပြီးမကျန်တော့ဘူးနော်”

“ခုလေးတင် သျှင်ငယ်သတင်းရပါပြီ၊ လိုက်သွားဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”

“သေချာလား”

“သေချာပါတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်သွားဖို့ပြင်ဆင်နေပြီ”

“ဒါဆို ကျုပ်ပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင်...”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက မလိုက်စေချင်လို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး...လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်မနက်သွားပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လာခဲ့မယ် စောင့်နေ...”

ဒေါ်မာယာနွယ်အတွက် ဇာတ်ကြမ်းတစ်ပုဒ်ကဖို့ပဲရှိတော့၏။

ဥဒ္ဓန္တရသေ

မိုးစံနေ ဆေးရုံတွင် (၃)ရက်မြောက်ခဲ့ပြီ။
ခေါင်းကဒဏ်ရာမှာ သိပ်ပြီးမပြင်းသောကြောင့် ဆေးရုံမှ
ပြန်ဆင်းရမည်ဖြစ်သည်။

“ကို...သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာတယ်၊ ငယ်လည်း ပင်ယန်းလှပြီကွာ၊ ဆေးရုံ
က မဆင်းရသေးဘူးလားဟင်”

“ဒီနေ့ဆင်းရမှာပါ၊ ဂျပန်ကြီးတို့ စက်လှေတောင်ရောက်
နေပြီ၊ ဆရာဝန်ကြီး လက်မှတ်စောင့်နေတာ၊ မနေ့ညနေက စခန်းမှူး
တောင်လာသွားတယ်၊ ကိုဆေးသောက်ပြီးအိပ်နေတာနဲ့ ပြန်သွား
တယ်၊ ဒီနေ့ စောစောလာခဲ့မယ်လို့တော့ ပြောသွားတယ်”

“ငယ်အမှုဖွင့်ထားလား”

“ဖွင့်ထားတယ်ကို... ခုကိစ္စကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ လုပ်ရင်
ဒီထက်မက ဆိုးဝါးတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ကျူးလွန်လာမှာသေချာတယ်၊

ဥဒ္ဓန္တရသေ

သြော်...မောင်..”

“ဘာလဲငယ်”

“စခန်းမှူးက မောင့်သူငယ်ချင်းတဲ့”

“ဟင်...ဘယ်သူလဲ”

“ကိုစောနိုင်ဝင်း”

“ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝက ဆုံခဲ့တဲ့ကောင်၊ အရမ်းအနောက်သန်တာ”

“ဟိုမှာ လာနေကြပြီ”

မိုးစနေ ခုတင်ဆီသို့ရတပ်ပွဲဝတ်စုံနှင့်လာနေသော စောနိုင်ဝင်းဘေးတွင်ရပ်ရွာဥက္ကဋ္ဌတို့ပါ ပါလာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မိုးကြီး၊ သက်သာသွားပြီလား”

“အေး...သက်သာပါပြီ”

“ကု...ကောင်းတယ် မိုးကြီးရေ၊ ရိုက်တဲ့ကောင်က ရိုက်ချက်မမှန်လို့ မင်းထိတဲ့နေရာက တကယ့်ကို ပွဲသိမ်းနေရပဲ၊ မင်းဒီကောင်တွေကို သိလား”

“တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးကွ၊ အနီးအနားရွာကတော့ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကဘာလဲ၊ မင်းကိုဘာကြောင့်ရိုက်ချင်တာလဲ၊ သူတို့နဲ့ မင်းက တွေ့ဘူးမြင်ဘူးတာလေးတောင်မရှိဘူးဆိုတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်းစေတာပဲဖြစ်မယ်”

“ငါလည်း ဒီလိုပဲ ယူဆထားတယ်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ရေလယ်သောင်ကိုထွက်သွားတာ

ကို သိတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့ရွာကလူဟာ အဓိကတရားခံပဲ၊ မင်းနဲ့ရွာမှာ ရန်ငြိုးရှိတဲ့သူက စိုးမိုးနိုင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် စောနိုင်”

“ကိုယ့်ဘက်က သက်သေမပြနိုင်ဘဲ ခေါ်ပြီးစစ်တော့လည်း သိပ်ပြီးမထူးပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် အနီးစပ်ဆုံးတော့ ခြေရာခံလို့ရမှာပေါ့”

“စောနိုင်”

“မင်းဘာပြောချင်လဲ”

“မင်းကိုအကူအညီတစ်ခုလောက်တောင်းချင်တယ်”

“တောင်းစရာမလိုဘူး ကူညီပါရစေလေ”

“ငါတို့ရွာတွေဘက်မှာ ရဲကင်းတစ်ခုလောက်တော့ လုပ်ပေးပါလားကွာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှာ နည်းနည်းအလှမ်းဝေးနေလို့”

“မင်းဇနီးက ငါ့ကိုဒီအချက်တွေကိုပြောပြလို့ သိပြီးပါပြီ၊ ငါ အထက်ကိုတင်ပြထားပါတယ်၊ ကျတာနဲ့မင်းတို့ရွာမှာ ရဲကင်းတစ်ခုလာပြီးဖွင့်မှာပါ၊ မင်းဇနီးမျက်လုံးသိပ်မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ရှင်”

“ဟာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ မင်းလိုရောင်သောက်ပြီးကြီးတဲ့ကောင်မျိုးကို ယူတာ မျက်လုံးမကောင်းလို့ပဲဖြစ်မယ်”

“ခွေးကောင်”

“ဟားဟားဟား...အလကားစတာနော်...သွားမယ်”

စောနိုင်ဝင်းထွက်သွားပြီးနောက်

“ငယ်...”

“ကိုဘာပြောမလို့လဲ”

“အဲဒီနေ့ကသာ ငယ်တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဒီနေ့ကိုယ်
ဟာ လူသတ်မှုနဲ့ထောင်ထဲကို ရောက်နေလောက်ပြီ”

“အဲဒီနေ့က အဆိုးထဲကအကောင်းတစ်ခုကို ငယ်ရလိုက်
တယ်သိလား”

“ငယ်က ဘာကိုရလိုက်တာလဲ”

“ကိုဟာ ငယ်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆို
တာလေ”

“ကိုယ့်အသက်ထက်ချစ်ပါတယ်”

“ယုံလိုက်ပါပြီ ကိုရယ်”

“နေ...”

“ဟင်...ခတ္တာ”

“ငါ ထိုင်မယ်နော်၊ ဒီက ငယ်လည်းထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

“ရပါတယ်”

“နင့်သုတင်းကြားရတာ ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ၊
ဘယ်သူ့လက်ချက်ဆိုတာ နင်သိနေမှာပါ”

“ဥပဒေကဖော်ထုတ်သွားမှာပါ ခတ္တာ၊ နင် ငါ့ဆီကို
လာတွေ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါ့ကြောင့် နင်တို့အိမ်ထောင်
ရေးပဋိပက္ခဖြစ်မှာကို မလိုလားပါဘူး”

“ငါတို့အိမ်ထောင်ရေး ပဋိပက္ခကိစ္စတွေ ပြောမနေပါနဲ့

တော့၊ အမြဲတမ်းဖြစ်နေတာ”

“ငယ်တစ်ခုတော့ ဝင်ပြီးပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ...ငယ်ကို ခုလို ရင်းရင်းနှီးနှီးစကားတွေ ပြော
ချင်နေတာပါ၊ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငယ်က စိတ်ထား
လှသလို လူလည်းလှတဲ့သူပါ၊ နေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ အရမ်း
ကို ဝမ်းသာခဲ့ရတယ်၊ ပြောပါငယ်”

“ခု ခတ္တာမှာ စိုးမိုးနိုင်ရင်သွေးကို လွယ်ထားရပြီမဟုတ်
လား၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီရင်သွေးလေးအတွက် မိသားစုဘဝ
ကိုပျက်စီးစေမယ့် အခြေအနေမျိုးကို သည်းခံစေချင်တယ်”

“ကျွန်မ အများကြီးသည်းခံပြီး သူ့ကိုပေါင်းသင်းခဲ့
ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ ဆိုးဝါးမှုတွေက အရမ်းကိုလွန်လွန်းနေတယ်၊ ခု
သူ့မိဘတွေလည်း သူတို့သားကို သူတို့ မနိုင်ကြတော့ဘူးလေ၊
ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးက သိပ်ပြီးမခံတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း
ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ရင်သွေးလေးကို မွေးပြီးတာနဲ့ သူနဲ့ဝေးရာကို
သွားတော့မှာပါ”

“ခတ္တာ...”

“ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ မုန်းတီးနာကြည်း
ခြင်းတွေနဲ့ငါ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဘဝအတွက် အကောင်း
ဆုံးရွေးချယ်မှု တစ်ခုကိုလုပ်ခဲ့တာပါ နေ...၊ စိုးမိုးနိုင်ဟာ အတူတူ
နေသင့်တော့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ဆီမှာ မိုက်မဲတဲ့
စိတ်တွေနဲ့ အများတွေပဲရှိတော့တယ်၊ ခုဆိုရင် သူ့ကြောင့်မျက်ရည်
ကျခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေ များနေပြီ”

“ဟင်...”

“ဒီလိုလူနဲ့ ငါ ဆက်ပြီးမနေသင့်တော့ဘူးနေ... ဪ... ငယ်နဲ့နင့်ရဲ့မှာ ငါနင့်ကိုတောင်းပန်ချင်တယ်”

“ခတ္တာရယ် တောင်းပန်စရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ငါ နင့်ကို နားလည်ပေးလိုက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နေ... နင်က ငါ့ကို ဓနုဂဏ် ဥစ္စာစည်းစိမ်တွေပေါ်မှာ ယစ်မှူးတဲ့သူလိုထင်မှာပဲနော်၊ အမှန်တော့ ငါဟာ ဒါတွေကို မက်မောခဲ့သူမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ စိုးမိုးနိုင် ကို လက်ထပ်ခဲ့ရတာ ငါ့ဒေါ်လေးနဲ့စိုးမိုးနိုင်ပေါင်းပြီး ငါ့ဘဝကို အနိုင်ကုန်ခဲ့တာပါ၊ ငါ့ရဲ့အမျိုးစင်ဘဝကို ဖျက်စီးခဲ့တယ်၊ နင် လက်ထပ်ဖို့ပြောကတည်းက ငါဟာ စိုးမိုးနိုင်နဲ့ညားနေခဲ့ပါပြီ”

“ဟင်...”

“နင် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့တက် နိုင်အောင် ငါအဖြစ်မှန်ကိုမပြောခဲ့တာပါ၊ ငါ့ကို စိုးမိုးနိုင်က မကျေ နပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ငါတို့မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် နင်ကျောင်းပြီးတဲ့ အထိ လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ငြင်းခဲ့တယ်၊ နင် ရန်ကုန်မှာ အလုပ် ကိစ္စသွားတော့မှ ငါ သူနဲ့မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တာပါ၊ တကယ်တော့ စိုးမိုးနိုင်ဟာ ငါ့ကို စုံမက်လို့မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကို အနိုင်ယူချင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ငါ့ဘဝကို သိမ်းပိုက်ခဲ့တာ၊ ခုလည်း သူက ငါ့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်လို့ အောင်ပွဲခံရမယ်ထင်နေတုန်း နင်က ငါ့ထက် အဆပေါင်းများစွာသာတဲ့ သျှင်ငယ်ကိုယူပြီး ရွာကိုလာပြလိုက်တော့ စိုးမိုးနိုင် အရမ်းရှက်ပြီး ငါ့ကိုရန်မူနေတော့တာပဲ နေရာ...၊ နေရာ

ငယ်ပါ ငါ တစ်ခုမေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ခတ္တာ”

“ငါတို့ရွာမှာ ဆက်ပြီးမနေပါနဲ့လားဟာ၊ ဒီကောင်ရဲ့ ကောက်ကျစ်မှုနဲ့ ငါတို့ရွာရဲ့လူတွေ အကျင့်စရိုက်နဲ့ အန္တရာယ် ကြီးလွန်းပါတယ်”

“ခတ္တာရယ်...အမှားလုပ်နေတဲ့သူတွေကို အရှုံးပေးရ တာဟာ သိပ်ကိုမကောင်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဥပဒေမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ရဲ့မကောင်းမှုဇာတ်သိမ်းကတော့ ရှိနေမှာပဲ၊ ရွာက လူတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြောင်းလဲမှု တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်အောင် လုပ်ယူရမှာပါ”

“ငယ်တို့ရဲ့စေတနာရဲ့ရောင်ပြန်မှုကို ရပါစေလို့ပဲ ငါ ဆု တောင်းပေးနေပါမယ်၊ သွားမယ်နော်၊ နင့်ဆီကိုလာချင်လို့ ထွက်လာ ခဲ့တာ”

ခတ္တာကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး မိုးစနေနှင့်သျှင်ငယ် သက်ပြင်း လေးတွေ ကိုယ်စီချပြီး စိတ်ထဲမှာမကောင်းခဲ့ပေ။

ခုချိန်မှာတော့ဘဝတွေက ဝေးကွာခြင်းကမ်းတစ်ဖက်ဆီ မှာ ရောက်နေလေပြီမဟုတ်လား...

ဘဝအသစ် နှလုံးသားအသစ်တွေနှင့် မိုးစနေတို့ တံငါရွာ ကလေးမှာ ဆက်ပြီးဖြတ်သန်းနေကြရဦးမည်...

“စိုးမိုးနိုင်...မင်းဘာမှမသိဘူးနော်၊ ဒီကောင်ကို ရိုက်သွားတဲ့ကိစ္စက ဘယ်သူ့လက်ချက်ဆိုတာ သက်ဆိုင်ရာက သိနေပြီ”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ ဘာသက်သေမှမရှိဘဲ ငါ့ကိုဖမ်းလို့ရမှာလား”

“သက်သေရသွားပြီ စိုးမိုးနိုင်”

“ဘာသက်သေလဲ”

“ဟိုကောင် ချက်ကြီးနဲ့ကုလားတို့ ယူသွားတဲ့စက်လှေကို ကိုင်းသောင်ဘက်မှာ သက်ဆိုင်ရာကတွေ့သွားပြီ”

“ဟင်...”

“စက်လှေနောက်ကြောင်းကိုလိုက်ရင် ဘယ်သူပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ပေါ်မှာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စိုးမိုးနိုင်...မင်းဇော်ဦးဆီမှ ယူပြီးပေးလိုက်သောစက်လှေဖြစ်သည်။

မင်းဇော်ဦးကို သက်ဆိုင်ရာက လာရောက်စစ်လျှင် သူပေးလိုက်တာကို သိတော့မှာဖြစ်ခြင်းကြောင့်

“မင်းဇော်ဦးဆီကိုသွားပြီး နှုတ်ပိတ်တော့မှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒီကောင်ဆီကိုသွားပြီး အကျပ်ကိုင်ရမယ်”

“မင်းတို့သွားမနေနဲ့တော့”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆန်းဦး”

“မင်းဇော်ဦးက မင်းတို့ကို ရဲတိုင်တော့မယ်၊ ခုလေးတင် ကျေးရွာလူကြီးဆီကို သွားပြီ”

“စိုးမိုးနိုင်...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာကိုမင်းက ပြောနေတာလဲ ဝဏ္ဏ”

စိုးမိုးနိုင်မျက်နှာတွင် ခက်ထန်မှုတွေနှင့်အတူ ရင်ပူမှုတွေက ပြည့်နေ၏။ သူ၏အရက်ဆိုင်သို့ သက်ဆိုင်ရာက ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သလို မိဘလက်ထက်ကပိုင်ဆိုင်သော စက်လှေတွေ၊ ငါးဖမ်းပိုက်တွေကလည်း တရားမဝင် ငါးဖမ်းမှုတွေကြောင့် ဖမ်းဆီးခြင်းခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ ဒီအပြင် လယ်ယာမြေတွေကလည်း သီးနှံထွက်မှု လျော့ကျပြီး ပင်လယ်ရေဝင်မှုကြောင့် ဖျက်စီးမှုတွေများစွာကိုကြုံနေရပြီ...

“ဟိုကောင် ဆေးရုံက ပြန်ပြီးဆင်းလာပြီ”

“ဆင်းလာတော့ ငါကသွားပြီး ကန်တော့ရမှာလားကွ”

ဆန်းဦးက ရွာထဲမှ လာရင်းပြောလိုက်သောစကားကြောင့်
စိုးမိုးနိုင် မျက်နှာဖျက်သွားသည်။

“ဒီကောင်က ဘာလို့သွားတိုင်တာလဲ”

“မင်း သူ့စက်လှေကို ယူသွားတာကို သွားတိုင်တာ”

“ဘာကွ... တောက်... ဒီကောင် ငါ့ကိုပြန်ပြီး အန်တု
ရဲတယ်”

“စိုးမိုးနိုင်... မင်းငါတို့ရွာကို အရင်လို တွက်မထားနဲ့
တော့၊ ခုရွာကလူတွေက တော်တော်ပြောင်းလဲနေပြီ၊ ဟိုကောင်ငါ
နဲ့ သူ့မိန်းမက စည်းရုံးရေးကောင်းတယ်ကွ၊ ခုဆိုရင် သူတို့ပြောရင်
ပြောသလို ရွာကလူတွေက လိုက်ပြီးလုပ်နေကြတာ”

“တောက်... တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ”

“တွေ့ကြဖို့ကိစ္စတွေကို ခဏထားဦး စိုးမိုးနိုင်... ငါတို့
ရွာထဲကို သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး”

“ဘာ...”

“ရဲတွေနဲ့ ကျေးရွာလူကြီးတချို့ရောက်နေကြတယ်...
နောက် မင်းကိစ္စတစ်ခုက ရှိသေးတယ်၊ မင်းယူမယ်ဆိုပြီး အသုံး
တော်ခံလိုက်ရတဲ့ နှင်းဝေရဲ့အစ်ကို စည်သူက မင်းကို သတ်မယ်
ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးနေတယ်”

“စည်သူက ငါ့ကိုကြိမ်းဝါးတယ်၊ ရာဇဝင်ရိုင်းလို့၊ တစ်
သက်လုံး မောကြည့်ရဲတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“အရင်က ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ ခုတော့ မဟုတ်တော့
ဘူး စိုးမိုးနိုင်”

“ဟိုမှာ လာနေတာ ငလင်းနဲ့ လူစိမ်း(၃)ယောက် မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ်... ရဲတွေလားမသိဘူး”

“ပုံစံကရဲတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ ငလင်းဆိုတဲ့ကောင် ရဲဆို
ရင်ခေါ်လာမလားကွ”

“စိုးမိုးနိုင်ရေ... ဒီမှာစည်သည်တွေက မင်းကိုတွေ့ချင်
လို့တဲ့”

“လာထိုင်ကွာ”

စိုးမိုးနိုင်တို့ တံထဲသို့လူစိမ်းသုံးယောက်ပါဝင်လာပြီး

“ကြိုက်တတ်ရင်သောက်”

“အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တာလဲ”

“ပြည်းပြည်းပေါ့ဗျာ၊ သောက်ရင်းပြောတာပေါ့၊ အရင်ဆုံး
မိတ်ဆက်ရအောင် ကျုပ်က ဂျင်နီ၊ သူက ဂျက်နဲ့ သောင်းထွန်း”

“မှတ်ထားပါမယ်”

“ခင်ဗျားဆီကိုလာရတဲ့ကိစ္စက အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကိုလုပ်
ချင်လို့”

“ဘာအတွက်လဲ ငွေရမယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊
လူသတ်ပေးရမလား၊ ရိုက်ပေးရမလားပြော”

“လူလည်းမသတ်ရပါဘူး၊ ရိုက်လည်းမရိုက်ရဘူး၊ လူ
တစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်ဖို့ပဲ၊ ဒီအတွက်ငွေကမနည်းဘူးရမှာနော်”

“ဘယ်သူလဲ”

ရွှေဘဝ

“သျှင်ငယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို၊ ခင်ဗျားတို့က နယ်ခံ
ဆိုတော့ ဆွဲခေါ်နိုင်မယ်”
“ဆွဲခေါ်တာတော့ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်ကိုခေါ်ရမှာလဲ”
“ပင်လယ်ဝင်္ကဉ်၊ ကျွန်တာကျွပ်တို့အပိုင်း”
“အိုကေ...ဖြစ်စေရမယ်”
“သေချာပြီဆိုရင် စရန်ပေးခဲ့မယ်၊ သျှင်ငယ် ကျွပ်တို့
လက်ထဲရောက်တာနဲ့ ကျွန်တို့ငွေအားလုံးပေးမယ်”
“ကြိုက်ပြီ...ဘယ်လောက်ပေးမလဲပြော”
“(၁၀) သိန်း”
“အားပါးပါး များလှချည်လား၊ စောင့်နေပေတော့”
“ဘယ်လောက်ထိစောင့်ရမလဲ”
“မနက်ဖြန် ညဆိုရင်ရောက်စေရမယ်”
“သေချာတယ်နော်”
“သိပ်ကိုသေချာတဲ့ စကားပဲ”
“ဒါဆို အောင်ပွဲအကြံပွဲလေး သောက်ကြတာပေါ့၊ ဟား
ဟားဟား...”

မြန်မာ နိဂုံး

“မမငယ်...မမငယ်”
“ဟင် ဖိုးညပ်...ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”
“ဖိုးညပ်နဲ့အတူ အခေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပါ ပါလာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။”
“မမခတ္တာ ဗိုက်နာနေလို့တဲ့ လာပြီးခေါ်ခိုင်းတာ”
“အေး...မမငယ် လိုက်ခဲ့မယ်”
“ဆရာရော...”
“မင်းဆရာအရှေ့ပိုင်းကိုသွားတယ်ကွဲ့၊ သူပြန်လာရင်
လိုက်လာခိုင်းတော့မယ်၊ ဖိုးညပ် ဆေးအိတ်သယ်ပြီးလိုက်ခဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့”
သျှင်ငယ် ဖိုးညပ်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့သည်။

“အဒေါ်ရေ... ခတ္တာက ဘယ်မှာလဲ၊ သူတို့အိမ်မှာလား”
 “မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့စိတ်ဆိုးပြီးထွက်လာတာ
 လယ်ထဲက တဲထဲမှာရောက်နေတာ”
 “ဟာဗျာ... လယ်ထဲကတဲကိုသွားရမှာအဝေးကြီးပဲ”
 “ဖိုးညပ်ရယ်... ဟိုမှာက အရေးကြီးနေတာပဲ၊ သွားလိုက်
 ပါကွာ”
 “မမခတ္တာ ဘာကြောင့်လယ်တဲကိုသွားရတာလဲ၊ ရွာထဲ
 က အိမ်တွေအများကြီး၊ ဒီမှာနေနိုင်ရက်သားနဲ့ဗျာ”
 “ဖိုးညပ် ပွစိပွစိနှင့်လိုက်လာရင်း ရွာလမ်းမှ လယ်ကွင်း
 ဘက်သို့အထွက်
 “အဒေါ် ခတ္တာကိုဘယ်သူနဲ့ထားခဲ့လဲ”
 “ဟို... ဟို... အဒေါ်တူမနဲ့ထားခဲ့တယ်”
 “ဪ... ”
 “ဒေါ်သန်း... ခင်ဗျားပေါက်ကရမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာ
 တူမမှမရှိဘူး၊ မမငယ် ဒါ မရိုးသားဘူး”
 “ဟင်...”
 “အဒေါ် ကျွန်မကိုညာခေါ်တာလား”
 “မ... မ... ဟုတ်ပါဘူး...”
 “ဟုတ်တယ်... မင်းကိုညာပြီးခေါ်တာ”
 “ဟင်...”
 “ဟာ...”
 မှောင်ရိပ်ထဲမှ ဖိုးမိုးနိုင်နှင့်ဝဏ္ဏတို့ထွက်လာကြသည်။

“နင်... နင်...”
 “ဒေါ်သန်း... ခင်ဗျားပြန်တော့... ဝဏ္ဏ... ဒီကောင်ကို
 တစ်ခါတည်း ရှင်း...”
 “ရှင်တို့ မယုတ်မာနဲ့နော်၊ ဖိုးညပ်ကိုဘာမှ လုပ်စရာမလို
 ဘူး၊ ရှင်တို့ ဘာလုပ်ချင်လဲပြော”
 “မင်းကို ခေါ်သွားချင်တာ”
 “ဖိုးမိုးနိုင်... ကြာတယ်... ခေါ်ခဲ့တော့”
 “ပြောင်း...”
 “ဟာ... ခွေးမသားလေး”
 “ဖိုးညပ် ဆေးအိတ်နှင့်ဝဏ္ဏကို ပိတ်ရိုက်ပြီးပြေးထွက်ခဲ့
 သည်။”
 “ဆန်းဦး... မင်းလိုက်ပြီး ဒီကောင်ကိုရှင်းခဲ့တော့၊ ငါတို့
 သွားနှင့်မယ်”
 “အေး...”
 “ဆန်းဦး... ဖိုးညပ်နောက်သို့အပြေးကလေးလိုက်သွားခဲ့
 သည်။ ဖိုးညပ် ခြေကုန်သုတ်ပြီး ရွာထဲသို့ ပြေးဝင်ချိန်တွင်
 “ဖိုးညပ်...”
 “ဆ... ဆ... ဆ... ရာ”
 “ဘာဖြစ်လာတာလဲ”
 “မမငယ်ကို ဖိုးမိုးနိုင်ဖမ်းသွားပြီ”
 “ဘာ...”
 “ဆန်းဦး အဝေးမှပြန်ပြီး ဆုတ်ကာ ဖိုးမိုးနိုင်တို့ဆီသို့ ခြေ

ကုန်သုတ်လေတော့သည်။

“မိုးညှပ်...မင်း ရွာကလူကြီးတွေကိုသွားပြီးအကြောင်းကြား၊ ငါလိုက်သွားမယ်”

မိုးစနေ... မိုးမိုးနိုင်တို့ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်သည့်လမ်းဆီသို့ ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

“မိုးမိုးနိုင်...”

“ဆန်းဦး...မင်းဘာဖြစ်လို့ပြန်ပြီးပြေးလာတာလဲ”

“အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူး၊ ဟိုကောင် မိုးစနေ သိသွားပြီ၊ အနောက်က လိုက်လာနေပြီ”

“ဘာကွ...ဝဏ္ဏ...မင်းနဲ့ဆန်းဦး ဒီကောင်ကို စောင့်ပြီးရှင်း... ငါနဲ့ ငလင်း စက်လှေဆီကို ရောက်အောင်ခေါ်သွားမယ်၊ အပြတ်သာရှင်းတော့ကွာ”

သျှင်ငယ်ကို မိုးမိုးနိုင် ဓားဖြင့်ထောက်ပြီးခေါ်ဆောင် သွားသည်။

မိုးစနေ...လယ်ကွင်းလမ်းမစပ်မှ တောလမ်းထဲသို့အဝင် ဝဏ္ဏနှင့်စန်းဦးက အသင့်စောင့်ပြီး တိုက်ခိုက်လေသည်။

“ရိုး...”

“ကျား...ဖြောင်း...ဒုတ်...အီး”

မိုးစနေ၏ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဝဏ္ဏနှင့်ဆန်းဦး နှစ်ယောက်လုံးခွေခေါက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်ဝဏ္ဏ...ဘယ်မှာလဲ ငါ့ဇနီး”

“ဟိုဟို...မိုးမိုးနိုင်ခေါ်...ခေါ်သွားတယ်”

“ဘယ်ကို ခေါ်သွားတာလဲ”

“ပင်လယ်ဝကိုခေါ်သွားတာ”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်ကွာ...”

“ကဲကွာ...ဒုတ်...အီး...”

ဝဏ္ဏကို လက်ပြန်ရိုက်ချပြီး သဲသောင်ကမ်းဘက်ဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

မိုးစနေ သဲသောင်ဆီသို့ရောက်တော့ မိုးမိုးနိုင်တို့စက်လှေ မောင်းထွက်သွားလေပြီ၊ သောင်စပ်တွင် အသင့်တွေ့ရသော စက်လှေ တစ်စီးကိုရေထဲတွန်းချပြီး မောင်းထွက်မည်အပြု...

“ဆရာ...နေဦး”

“ဂျပန်ကြီး...”

“ဆရာ မမောင်းနဲ့...ကျွန်တော်မောင်းမယ်၊ ဒီလမ်းကြောင်းကို ကျွန်တော်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒီကောင်တွေကို မိစေရမယ်”

ဂျပန်ကြီးသည် ပင်လယ်ရေပြင်တွင် ပင်လယ်ဖျံဟုအခေါ်ခံရလောက်အောင် စက်လှေမောင်းသည့်နေရာတွင်ကျွမ်းကျင်သူ။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဂူး...”

ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင် စက်လှေကလေးမှာ အရှိန်အဟုန် ကောင်းစွာနှင့်ပြေးလွှားနေသည်။

“ရွာမှာ ရဲတပ်ဖွဲ့တွေ ရောက်နေကြတယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ ဂျပန်ကြီး”

“ပင်လယ်ဝမှာ မောင်ခိုစက်လှေတွေကို ဖမ်းဖို့နဲ့ စိုးစိုးနိုင် တို့ကိုလာပြီးဖမ်းတာ၊ ကျွန်တော်တောင် ဆရာနောက်ကိုဖြတ်လမ်း ကလိုက်လာလို့မိတာ”

စိုးစိုးနိုင်တို့စက်လှေကို လှမ်းပြီးမြင်တွေ့နေရလေပြီ။

“ဆရာ...သတိတော့ထားနော်”

“အေးပါကွာ”

စက်လှေနှစ်စီးမှာ အနီးကပ်ဆုံးနားသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကို...”

“ဟေ့ ငါ့နေ...ဒီမှာတွေ့တယ်နော်၊ မင်းတို့အသက်ကို နမ္မောရင် မင်းပြန်လှည့်သွား”

“စိုးစိုးနိုင် မင်းငါ့ဇနီးကို ထိတာနဲ့ မင်းအသက်ကို အစိမ်း နှုတ်မယ်ဆိုတာ ယုံလား”

“ဟားဟားဟား...ဘယ်သူက နှုတ်နိုင်မယ်ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်လိုက်လေ၊ မင်းပြန်မလှည့်ဘူးလား လှည့်မလား”

“ကို...”

ဂျပန်ကြီး စက်ရှိန်ကိုလျှော့လိုက်ပြီး

“ဂျပန်ကြီးဘာလုပ်တာလဲ”

“အသင့်သာပြင်ထားပါ၊ ဒီကောင်တွေ စက်လှေကို ကျွန်တော် အရှေ့ရေကြောနဲ့ဝင်ပြီးတိုက်မယ်၊ ဆရာ...မမငယ်ကို ကယ်နိုင်ဖို့သာပြင်ထား”

ဂျပန်ကြီးစက်လှေကို တစ်ဖက်သို့ကွေ့ထွက်သွားပြီး ရေရန် ကြောဘက်သို့နေရာယူထားလိုက်သည်။

စိုးစိုးနိုင်ကတော့ မိုးစဲနေ နောက်ဆုတ်သွားပြီထင်ကာ စက်လှေကို ပင်လယ်ဝဆီသို့ ဦးတည်ပြီးမောင်းထွက်လာသည်။

“ဆရာ...ပြင်ထား”

“ဝူး...ဘုတ်...ဘူး...”

ဂျပန်ကြီးစက်လှေစက်ကို အမြင့်ဆုံးထိတင်ပြီး စိုးစိုးနိုင် စက်လှေဆီသို့ဦးတည်မောင်းချလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

“ဟာ...”

စိုးစိုးနိုင်တို့ အမှတ်မထင် တိုက်ခြင်းကိုခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် စက်လှေမှာ ခါးပိုင်းမှ၊ ကျိုးပဲ့ထွက်သွားပြီး တိမ်းမှောက်သွားသည်။

မိုးစဲနေ ရေထဲကို စက်လှေချင်း တိုက်ချိန်မှာ ဇုန်ချပြီး သျှင်ငယ်ကို ကယ်ဖို့လုပ်ပေမယ့် မတွေ့ရပေ။

“ငယ်...ငယ်...”

ရေထဲမှာဆက်ပြီး ရှာဖွေပေမယ့် မတွေ့ရ၊ ညှက် ရောက် နေသောကြောင့်အသံကိုသာကြားနေရပြီး လူကိုမတွေ့ရပေ။

“ကို...ငယ်ဒီမှာ...”

မိုးစဲနေ...အသံလာရာဘက်ကိုနားစွင့်ပြီး ကူးစက်လာသည်။

“မငယ်...ငယ်...”

“ဂျပန်ကြီး”

ဂျပန်ကြီး သျှင်ငယ်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“ဆရာ...ဆရာ...”

မိုးစဲနေ ဂျပန်ကြီး စက်လှေနားသို့ကပ်ပြီး

“ငယ်ရော”

“ကို...ငယ်ဒီမှာပါ”

“ဟူး...”

စက်လှေပေါ်ရောက်မှ သက်ပြင်းချလိုက်တော့သည်။

“ငါတို့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ”

“ကယ်ပါဦး”

စိုးမိုးနိုင်နှင့် ငလင်းတို့မှာ သစ်သားစကို ဖက်တွယ်ပြီး အော်ဟစ်နေလေသည်။

“မင်းတို့အတွက် ဟိုမှာ ကယ်မယ့်သူရောက်လာနေပြီ၊ နည်းနည်းအားတင်းပြီးစောင့်တော့”

အဝေးဆီမှာ မီးရောင်တွေနှင့်စက်လှေတွေကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဂျပန်ကြီး လှမ်းပြီးအသံပြုလိုက်သည်။

သျှင်ငယ်ကိုယ်လေးက မိုးစနေ ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်လျက်..

“ငယ်က ရေကူးတတ်တယ်နော်”

“အင်း...”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ...”

ရွာ၏သံသောင်ပြင်ဆီသို့ရောက်ချိန်တွင် မီးတုတ်မီးအိမ်တွေနှင့်ရွာမှလူထုကြီးကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဆရာ...ပြန်လာပြီဟေ့၊ မမငယ်လည်းပါလာပြီ”

“ဟေး...ဝါး...”

ရွာသူရွာသားများ၏ အော်ဟစ်သံတွေကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးရင်မှာ ကြည်နူးသွားခဲ့လေသည်။

“သမီး...”

“ဟင်...ဒယ်ဒီ...ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“သမီး သတင်းရတာနဲ့ လိုက်လာတာပဲ၊ ဟို မာယာနွယ်ကတော့ သူ့မိုက်ပြစ်သူခံသွားပါပြီ၊ သူနဲ့အတူ ဦးဘုဏ်းခေါင်လည်း ခုလောက်ဆို သက်ဆိုင်ရာကဖမ်းဆီးနေလောက်ပါပြီ”

“သူတို့က ဘာတွေကျူးလွန်လို့လဲဟင်”

“ဦးဘုဏ်းခေါင်ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းနေတဲ့ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလေ၊ သမီးကိုခေါ်ပြီး နယ်စပ်ဘက်ကို ထွက်ပြေးဖို့စီစဉ်တုန်း သက်ဆိုင်ရာက သတင်းရသွားပြီး ဖမ်းနိုင်ခဲ့တာပဲ”

“ဒယ်ဒီ သမီး...ဒယ်ဒီကိုတောင်းပန်ပါတယ်ပြီးတော့”

“သမီးမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိပါဘူးကွယ်၊ ဒယ်ဒီရဲ့အားနည်းချက်တွေလည်း ပါပါတယ်၊ သမီးဆက်ပြီးပြောမယ့်စကားကို ဒယ်ဒီသိပါတယ်”

“ဟင်...”

“ဒီက မောင်မိုးစနေနဲ့အိမ်ထောင်ကျနေပြီဆိုတာကို ပြောမလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒယ်ဒီက သဘောမတူဘူးဆိုရင် သမီးက ပြန်ပြီးလိုက်မှာမို့လို့လား”

“ဒယ်ဒီရယ်...သမီး...ဒီရွာလေးက မလိုက်ပါရစေနဲ့”

“ဒယ်ဒီလည်းအတင်းမခေါ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့သမီးလေး”

၂၁၈

ရွှေဘဝင်

ဒီရွာမှာပျော်သလောက်နေပြီးရင်တော့ ပြန်ခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

မိုးစဲနေနှင့်သျှင်ငယ် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်

ကြည့်ပြီး ရွာလေးဆီသို့လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဘေးတွင် ရွာသူရွာသားတွေက လိုက်ပါ
လျက်...

တစ်ချိန်က ဆူးတွေနဲ့ ဝိုင်းရံနေသော ရွာကလေးသည်
ခုတော့ ဆူးခြံရံသည့် နင်းဆီပွင့်လေးပမာ ရှိနေလေပြီ။

ထိုနင်းဆီလေး၏ ပုံရိပ်ကလေးကတော့ မိုးစဲနေနှင့်
သျှင်ငယ် ပင်မဟုတ်လား။

BURMESE
CLASSIC

ပရိသတ်များကိုအစဉ်လေးစားလျက်
ရွှေဘဝင်